THEOCRITI

SYRACVSANI IDYLLIA TRIginta sex, Latino Carmine reddita, Helio Eobano Hesso Interprete.

THEOCRITVS IN SVVM ipsius Librum.

Hæc ego composui, non ille Theocritus, ortu
Chius, at è media plebe Syracusius
Praxagora genitore satus claraq; Philina
Externo cecini carmina nulla sono

Haganoæ per Iohan. Secerium
Anno XXX. Mense
Nouembri.

ERASMI EBNERI

Epigramma.

Dum Siculas capras in Norica pascua ducit
Heßus, ubi Arctoo frigore torpet humus.
Pastorem Siculæ Musæ deducite uestrum,
Custodes teneri uos decet esse gregis
Esse alibi poterat forsan clementior aura,
Sed melior nusquàm, credite, pastor erat.
Hic uos ingenti studio ueneratur, amatq́;
Donaq; pro meritis annua ferre solet
Hic quoties uisum est exili ludere auena
Sicelides Musas per sua rura canit
At cum non arbusta iuuant, humilesq; Myricæ
Et populus grauius carmen in urbe petit.
Ille tuas laudes & fortia Carole facta
Gestaq́; fœlici prælia Marte canit.
Tunc inflata sonat grauiores tibia uersus
Et uere Heroo carmina digna pede
Sic quondam Aeacides, sic est celebratus Vlysses
Cuius sunt Priami mœnia capta dolis
Ergo agite & uestrum Musæ defendite uatem,
Lasciuumq́; illi uos cohibete gregem
Nequa incauta suis egressa ab ouilibus erret
Longius, inq; auidas incidat agna lupos

Magnifico

MAGNIFI=

CO AC ORNATIS. VIRO DN. Hieronymo Ebnero, inclytæ ciuitatis Nurenbergæ Senatori &c. Domino suo colendo, Helius Eobanus Heßus. S. D.

Has tibi Trinacrio ductas è rure capellas
Mittimus, & Latia pascua uersa manu
Adcipe, nec tenuis spernas Ebnere Poëtæ
Quæ tibi de fundo paũpere dona damus
Munera sint quanquam non pauperis ista peculi
Sunt tamen è patria nuper abacta sua
Nam quæ uelleribus niueis per plena nitebant
Pascua, dum Siculo rure uagantur, oues
In Latios campos Romanaq; pascua ductæ
Vellera pro niuea pallida ueste gerunt
Non tamen hic tota color est ratione pudendus
Proxima candori præmia pallor habet
Et quanquam gregibus color est mutatus, ijdem
Sunt tamen, & uitæ quod fuit ante manet.
Accipe Simichidæ lusus Hieronyme uatis
Quo uarium quicquam uix magis esse potest
Pastores, armenta, greges, ouiumq; boumq;
Concinit, & uitulos, caprigenumq; pecus

Nunc teneras, Veneris gratißima regna, puellas,
Dicere me pueros, quos canit ille, pudet.
Nunc ita Cyclopi Nereida scribit amatam
Vt Venerem nostræ cedere cogat opi.
Heroum celebrat laudes, Heroidas ornat
Carmine pastorem quod decuisse queat
Pastor, uenator, meßor, piscator, & auceps
Nauita, miles, eques, pictor & agricola est.
Et ne quid non sit quandoq; & Sphynga uidebis
Esse, lyra uarios nunc sociare pedes
Tam uaria Andino non est sua Musa Maroni
Materiæ cultor simplicis ille fuit
Et tamen agnoscas hic magni furta Maronis
Plurima, sed nullo digna pudore legi.
Sume Syracusij pastoria scripta poëtæ
Vrbis & ætatis gloria magna tuæ
Sume, nec insolitos ausus mirare, quod huius
Te mihi patronum, carminis esse uelim.
Nam mihi sollicito uoluenti pectore, cui nam
Hæc Mecœnati scripta tuenda darem.
In primis uisa est, uirtus tua tale mereri
Inde tibi hoc etiam posse placere decus
Nam cum sis animo morum ciuiliter æquo
Ausonidos linguæ nec tibi desit honor
Cum nimis exulibus faueas hoc tempore Musis
Vnicus & patriæ damna pudenda leues.

Quid

Quid mirum si te tantis uirtutibus auctum
Laudibus æternis musica turba ferat?
Adde quod hæc studijs tā sunt mala tempora, ut horū
Si quos non pudeat dixeris esse bonos
Vt sibi non tantum pauci bona scripta dicari
Aut sua cantari carmine facta petant.
Verum etiam si forte dices aut carmine laudes
Indigna læsos se ratione putent.
Sed tamen est pestis nostro ista ferenda sub æuo
Optima uenturis, tempora fata dabunt.
Accipe nunc iterum Siculas Ebnere camœnas
Quæ tibi nos Latio carmine scripta damus
In quibus haud modico uersata industria nisu
Nostra, nec exiguo pondere pressa, fuit.
Hoc quoq; si quæras, uerum, nec turpe fateri est.
Vix opus exactum tertia messis habet.
Non quia non poterat citius prodisse sub auras
Sed quia sæpe graues interiere moræ.
Nam quia dura fuit uertendi Græca facultas,
Corrupta innumeris, & mutilata locis
Sæpe animum subijt linquendi cœpta uoluntas
Ne tamen hoc facerem, qui prohiberet, erat
Hic Ioachimus erat Camerarius ille meorum
Et studij consors & comes ingenij
Huic bona pars operis debet, quia multa per illum
Reddita uel melius, uel noua facta uides

Quod mihi si qua parum sunt explorata nec omni
Plena modo, ueniam res meruisse potest
Res ita difficilis duri res plena laboris
Res quam nemo ausus nos prior ante fuit.
Et si non nimia est ea gloria, credere debes
Non labor exiguo constitit iste mihi
Tot mihi brumali uigilatæ sydere noctes
Tot mihi sub calido sole fuere dies
Sæpe meis Musis, insanæ abscedite, dixi
Res odiosa aliquem non habet ista modum
Plus decuit uestras uos lasciuire per arteis
Externi nouitas carminis unde uenit?
Quæ nunc ignauo male perdita ocia luxu
Impendenda boris illa fuere bonis.
At tu Noricidæ decus & bona fama Senatus
Conueniens meritis nomen adepte tuis
Accipe Trinacrio ductas è rure capellas
Clare uir: & magni muneris instar habe
Sic tibi sint salui, quos ornas solus honores
Sic superent uitæ tempora longa tuæ
Sic tuus & patrios adolescat Erasmus in annos
Et patriæ fiat gloria prima suæ
Quod si grata tibi fuerit mea recta uoluntas
Nullum operæ precium grandius esse uelim

THEOCRITI

SYRACVSANI IDYLLIA, AB Eobano Hesso Latina facta.

IDYLLION PRIMVM THYRSIS.

Thyrsis & Aepolus.

Aepole dulcis hic est uicinæ spiritus auræ Thyr.
Dulcis et hæc strepitu fõtes ꝑpe cõsita pinus
Et tu quod dulci modularis carmen auena
Te facit esse loco dignum post Pana secundo
Quem si cornigero iudex donauerit hirco
Ipse feres fœtam pulchro è certamine capram
Quod si capra magis Pana oblectabit, habebis
Ipse hornam teneramq; enixa à matre capellam
Et caro non alia est iucundior ullius esu
Quã, quæ mulctra recens non uenit ad ulla, capellæ
Thyrsi tuum nostræ carmen iucundius auri Aepo.
Quam'que præcipitans alta de rupe suaui
Murmurat unda sono, quod si pro pignore Musæ
Certantes mereantur ouem, tu pinguibus agnum
Visceribus fultum accipies, quod si magis illæ
Prætulerint agnum pecus ipse tenebis ouillum
Vis age per Nymphas igitur, uis Aepole mecum Thyr.
Hic residens tenera tumuli procliuis in herba
Has humiles subter calamos inflare myricas?
Interea pascam has ego te cantante capellas

Aepol. Non licet & medium iam sol cõscendit ad axem
Tempore quo nemus omne silet, nec carmina fas est
Vlla sonare leui calamo, nam Pana ueremur
Corpora nunc siquidem uenatu fessa quieti
Proijcit, haud quaquam facilis pastoribus ullis
Semper ut ingenio ferus est, & pronus in iram
Daphnidis interea nobis cane Thyrsi dolores
Et quia bucolicæ dudum fastigia musæ
Summa tenes, ulmum hanc sedeamus subter opacam
Contra hunc Lampsacij quo sunt simulachra Priapi,
Et positæ fontana loco stant numina Nymphæ
Qua uirides præbent enata sedilia quercus,
Carmina si uero cantabis qualia & olim
Cantabas Libycum contra Chromin, hanc tibi dono
Capram, quæ duplici partu fœcunda quotannis
Et licet emulso binos alat ubere fœtus,
Bis tamen uberibus mulctram lactentibus implet.
Præterea ex hedera calicem molli atq; suaui
Collutum cæra, duplici concinn iter ansa.
Munitũ, pulchrũ atq; nouũ, quod adhuc sapit ipsum
Artificem, teretes qui circum fuderit oras
Extantem folijs hederam flauo Helichryso
Distinctam, quæ serpit Helix lætissima circum
Effundens croceos rubicundo germine fructus
Interiore sedet mulier formosa labello.
Artifici cælata manu, peploq; uenusto

Reticuloq; nitens exercuta, quàm prope compti
Tempora nuda uiri, & promisso crine comantes
Certabant lenibus per mutua iurgia uerbis.
Sed uerbis, quibus haud animum mouere puellæ
Illa salax oculis, nunc hunc, nunc aspicit illum
Arridens, alij interdum blanditur, at illi
Turgida sollicito torquentes lumina motu
Desudant nimio uanos in amore labores.
Hos iuxta senior scopulo piscator adhæret
Lataq; festinans in iactum retia pandit
Iam uetulo referens iuueniles corpore uires
Mireris ualidum per membra senilia robur
Quo facile attractos pisces in retia cogat
Tantum illi cano tumuere in corpore uenæ
Quodq; queat uiridem robur decuisse iuuentam
Nec procul ante plagas piscantis in æquore cani
Prægrauida expressa est, maturis uinea botris
Quam iuxta sedet, & munitam sepibus altis
Custodit puer, at geminæ per proxima uulpes
Adrepunt loca, maturas hæc palmitis uuas
Prærodit, struit illa dolos peræq; propinquat
Haud puerum missura prius quàm munere cassum
Destituat, uacuumq; cibo ad ieiunia cogat.
Ille autem insidijs cupidus captare locustas
Innectens iunco pulchras contexit aristas
Huic uni curæ intentus, nec uinea tantum

Nec pera est animo quantum quas nectit, aristæ
Talia digessit circum cratera magistri
Ingeniosa manus, inter quæ mollis acanthus
Vndiq; complectens pulcherrima pocula, circum
Funditur, agresti præbens miracula turbæ
Portitor hunc nobis Calydonius attulit olim
Venalem, tanta simam pro merce capellam
Caseolosq; dedi niuei de munere lactis
Nec dum illi labra admoui, nec pocula quamuis
Hæc mea sint tetigi, sed tantum condita seruo
Immaculata quidem, sed quæ tibi prompta uolensq;
Detulerim, si forte canas pro munere carmen
Quale soles, neq; enim inuideo tibi, nunc age Thyrsi
Huc ades, haud equidem quæ tu dulcissima cantas
Carmina ad infernæ duces obliuia Lethes

Thyr. Dicite bucolicos mea carmina dicite cantus
Aetnigena hic Thyrsis, Siculi uox Thyrsidis hæc est
Quæ nemora aut qui uos saltus habuere puellæ
Naiades, indigno cum Daphnis amore periret?
Pulchra ne uos tenuisse putem Peneia Tempe?
Num iuga Thessalici Phœbo gratissima Pindi?
Nam neq; detinuit placidi uos flumen Anapi
Non etiam scopuli flamma insuperabilis Aetnæ
Non sacrum coluisse putem uos Acidis amnem
Dicite bucolicos mea carmina dicite cantus
Illum omnes fleuere feræ fleuere lupiq;

Panthera

Panthera Thoesq; nec illius impia flentes
Funera syluestres ignorauere leones
Dicite bucolicos mea carmina dicite cantus
Omnes hæc placidæq; boues teneriq; iuuenci
Et uituli & fortes qui stant ad flumina tauri
Daphnidis interitum & crudelia funera lugent
Dicite bucolicos mea carmina dicite cantus
Venit Atlantiades primus de montibus altis
Et quis, ait, te Daphni furor consumit & aufert?
Dicite bucolicos mea carmina dicite cantus
Pastores uenere boum per pascua cuncti
Venerunt teneras soliti pauisse capellas
Omnes unde amor iste rogant tibi uenit, & ipse
Impiger hortorum custos, dixitq; Priapus
Daphni miser quo nam tanto consumeris æstu
Dum memor illa tui circum nemora omnia cursu
Fertur, & egelidas fontes & nota peragrat
Flumina, & intonsos saltus, montesq; supinos?
Dicite bucolicos mea carmina dicite cantus
Solus illa tui cupiens, te sola requirens
Tu uero infœlix & iniquo perditus æstu
Cui neq; par animo quid deficiente laboras?
At qui te dixere boum per rura magistrum
Nunc similem sterili pascenti in rupe capellas
Conspiciunt, namq; hic salientem sæpe capellas
Cum uidet esse uolet sese quem conspicit hircum

Et miser interea limos tabescit ocellos
Dicite bucolicos mea carmina dicite cantus
Sic quoq; tu teneras spectans risisse puellas
Internas tacito consumeris igne medullas
Et tua sollicito liquuntur lumina uisu
Friuola quod blando moueaut incendia saltu
Te sine, nec sociæ dignentur honore choreæ
His nihil ille quidem quicquã respondit, at amens
In tam difficili tantum perstabat amore
Quantum quod reliquæ superabant tempora uitæ
Dicite bucolicos mea carmina dicite cantus
Venit & ipsa tamen suauißima mater amorum
Ridens dulce Venus, sed blando subdola uultu
Occuluit, tacitum turbato in corde dolorem
Tu ne, inquit, miserande puer pugnabis amori?
Tu ne illum domuisse paras? & posse fereris?
An potius tete ille domat? num uincis amorem
Vrgentem infesto tua nunc præcordia telo?
Dicite bucolicos mea carmina dicite cantus
Cui Daphnis Dea sæua Venus, semperq; nocendi
Prodiga, digna odio, Venus iracunda, minaxq;
Narrat enim Phœbus iamdudum hæc omnia nobis
Deficit hic uero Daphnis, ferturq; sub umbras
Opprobrium miseri crimenq; futurus amoris
Longe apud infernas Plutonia regna paludes.
Dicite bucolicos mea carmina dicite cantus

Quin

Quin potius pergis Phrygiam quin pergis in Idam
Qua Venus, ut perhibent pastorem est passa marituм
Quin petis Anchisen, quem circū plurima densent
Vmbrosum querceta nemus, loca cōmoda furtis
Hic tantum uirgulta uirent humilesq; cyperi
Dulcisonisq; strepunt apiaria mellea bombis.
Dicite bucolicos mea carmina dicite cantus
Est etiam tibi formosus dum pascit Adonis
Et timidos iaculo lepores configit acuto
Insequiturq; feras, per deuia lustra uagantes
Dicite bucolicos mea carmina dicite cantus
Quin iterum accedis Tydidæ cominus arma
Et iactas Daphnim quia uiceris ipsa relictum
Verum age, nunc mecum in iusto certamine pugna
Dicite bucolicos mea carmina dicite cantus
O montana lupi quicunq; hæc lustra tenetis
Thoes, & ò altis habitantes montibus ursi
Non ego uos ultra per deuia lustra uidebo
Per nemora hæc Daphnim satis est uixisse. Valete
Tuq; uale, patrijs Arethusa celebrior undis
Et fluuij quicunq; sacram sub Thymbridis undam
Influitis uos extrema nunc uoce saluto
Dicite bucolicos mea carmina dicite cantus
Ille ego sum Daphnis proprijs qui pascua bobus
Hæc teneo, atq; idem longo iam tempore Daphnis
Hos tauros, atq; has uitulas ad flumina duco

Dicite bucolicos mea carmina dicite cantus
O Pan Pan seu longa tenes dumeta Lycæi
Seu tu Menalias arces tua regna frequentas
Linque Helices altum qui excurrit in æquora montē
Linque Lycaonidæ tandem sublime sepulchrum
Quod magnorum etiam mirentur numina diuum
Oppositamq; ueni Siculæ telluris in oram
Claudite bucolicos mea carmina claudite cantus
Pan ades & calamos hos accipe dulce sonantes
Compactosq; tibi, quos circa labra canentis
Illita complexu conuoluit cera tenaci
Quandoquidem pereo sæuo confectus ab æstu
Infernasq; trahor non digna morte sub umbras.
Claudite bucolicos mea carmina claudite cantus
Nunc uiolis frondete rubi florescite spinæ
Nunc etiam pulchro Narcißi in flore comantes
Iuniperiq; breues pugnantia fœtibus ædant
Omnia natiuis, ferat hæc, pyra mollia, pinus
Nunc timidæ catulos agitent in retia ceruæ
Stridula uocali philomelæ noctua certet
Dum perit extinctus crudeli funere Daphnis
Claudite bucolicos mea carmina claudite cantus
Hæc tunc ille canens placido sic fine quieuit
Quem tamē aspiciens Venus ut miserata tacentē est
Erectura fuit, sed iam fatalia uersis
Omnia fila retro ceciderunt languida Parcis

Ille

Ille quidem fluuium nautæ transiuit auari
Sustulit unda uirum Musis uehementer amatum
Omnibus & gratum præstanti pectore Nymphis
Claudite bucolicos mea carmina claudite cantus
Tu nunc trade scyphum, teneram nunc trade capellã
Vt Musis de lacte mero libamina ponam
Illius emulsæ, nunc ô mea numina Musæ
Aeternum saluete, quibus mea fistula debet
Omnia quæ reliquæ superabunt tempora uitæ
Mellibus Hyblæis totum tibi docte poëta Aepol.
Os fluit, atq; merum spirant tua guttura nectar
Ipse fauos loqueris, ceu ficu pastus opima
Quam uel ab Attidibus transmiserit Aegilus oris
Postquàm ipsas superas arguta uoce Cicadas
Hũc igitur cape Thyrsi scyphũ, quẽ suauia olentem
Formosæ lauere suis in fontibus Horæ
Huc ades ô Cyssetha, hanc mulge, huc ite capellæ
Ne forte iste salax in uos lasciuiat hircus

THEOCRITI PHARMACEVTRIA IDYLLION II.

Has lauros, hæc mista fer huc age Thestyli phil (tra
Atq; hæc purpureæ tege pocula uellere lanæ
Excantare uirum magno mihi amore molestum
Aggredior, quem nunc bis sex desidero soles
Qui nec utrum uiuam nec utrum sim mortua nouit

Nam mea nequaquam iam dudum limina pulsat
Improbus, an ne alio placidos ille egerit ignes
Inconstans amor, & facili mutabilis aura
Timageti igitur cras fortis adire palæstram
Constitui, ut calido sudantem in puluere uisum
Incusem, quibus ille malis me ludat amantem
Nunc tamen excantabo uirum, mihi sacra ferenti
Luna faue, claraq; uelis te in luce uideri
Sacra tibi taciturna feram tibi carmina dicam
O dea, terrestriq; Hecati quam luce carentem
Busta per & nigro gaudentem sanguine ad auras
Surgentem patulis catuli timuere sepulchris
Tu nūc salue Hecate Eumenidū dea magna potentū
In finemq; adsiste, nec inferiora paranti
Pharmaca Medeæue, aut flauicomæ Perimedæ
Aut quibus usa fuit stellati filia solis
Iynx redde domū retrahens mihi redde maritum
Farra tibi hæc primum sacro conburimus igni
Sparge sed infœlix age Thestyli, quis tibi mentem
Eripuit furor? an derides improba? uerum
Sparge simul dicens, hæc spargo Delphidis ossa
Iynx redde domū retrahens mihi redde maritum
Delphis me malus urit, ego hanc in Delphide laurū
Atq; ut in igne crepans incenditur illa, nec ulli
Amplius apparent cineres ustæue fauillæ
Sic uno in cineres abeat caro Delphidis igni.

Iynx

Iynx redde domum retrahēs mihi redde maritum
Hæc ut agente dea, flammis mihi cera liquescit
Sic in amore meo liquefiat Delphis, ut autem
Aereus hic Rhombus conuertitur à Venere ipsa
Ipse uolutetur sic ad mea limina Delphis
Iynx redde domum retrahens mihi redde maritū
Furfura nunc tibi sacrifico, tu Ditis in aula
Cōfregisse adamanta, & si quid durius illo est
Magna Diana potes, sed in urbe latratibus ædunt
Nunc mihi signa canes, certe Dea uenit, & errant
In triuijs, resonantiq; citis tinnitibus æra
Iynx redde domū retrahens mihi redde maritū
Ecce silent taciti tranquilla uolumina Ponti
Et nocturna graues posuerunt flamina uenti
At non illa tacet, non pectoris illa quiescit
Intima flamma mei, sed tota peruror in illo
Qui me legitima miseram pro coniuge fecit
Esse malam tristemq; dolore pudoris adempti
Iynx redde domum retrahens mihi redde maritū
Nunc ego ter libo, ter & hæc bona carmina dico
Siue leuis mulier, seu quis puer accubat illi
Illius impediant tam crassa obliuia mentem
Thesea quam memorant quondam tenuisse superbū
Deserto cum pulchram Ariadnan in orbe reliquit
Iynx redde domū retrahens mihi redde maritū
Nascitur Hippomanes in montibus Arcados oræ

Herba nocens qua tota armenta mouentur equorum
In furias, rabidiq; feruntur in auia pulli
Sic ego te Delphim uideam hæc in tecta reuerti
Correptum furia pingues liquisse palæstras
Iynx redde domum retrahens mihi redde maritū
Perfidus hanc Delphis de Chlæna perdidit oram
Hanc ego nunc uellens duro infero protinus igni
Heu crudelis amor quid inhærens oßibus, omnem
Sanguinis humorem bibis ut fluuialis irudo
Iynx redde domū retrahens mihi redde maritum
Nunc ego uirosæ tero frigida membra lacertæ
Pocula cras tibi præsentis missura ueneni
Verum age sume uenena hæc Thestyli & ista subūge
Limina, quæ nunc me retinent ceu reste ligatam
Quandoquidem de me nil curat perfidus ille,
Et tacito dic murmure spargo Delphidis ossa
Iynx redde domū retrahens mihi redde maritum
Nunc certe nunc sola manens, quibus utar amorem
Deplorans lachrymis? quæ prima exordia captem?
Nostra quis immisit deus hoc in corda uenenum?
Plena canistra ferens Eubuli uenit Anaxo
Filia, ad hæc triuiæ nemoris loca sacra Dianæ
Tempore quo sane uariarum pulchra ferarum
Pompa parabatur, quas inter sæua Leæna.
Vnde hic durus amor mihi uenerit accipe Luna
Et me Tencharide nutrix hæc Thressa rogauit

Hac

Hæc uicina meis foribus mulierq́; beata
Vt pompam aspicerem quam protinus ipsa sequebar
Infœlix pulchra circundata corpora bysso
Suspensamq́; gerens Clearistæ Xystida collo
Vnde hic durus amor mihi uenerit accipe Luna
Iam mediam permensa uiam qua rura Lyconis
Sunt sita Delphin ego hic atq;Eudamippon euntes
Conspexi simul,his coma flaua æquans Helichrysum
Pectora splendidiora fuerunt lumine Lunæ
Vt qui desererent calidæ graue munus arenæ
Vnde hic durus amor mihi uenerit accipe Luna
Vt uidi,ut perij, ut me malus abstulit error
Vt miseræ mens læsa,ut formæ protinus omnis
Dilapsus uigor effluxit,nec iam amplius ulli
Instabam pompæ,nec tum satis ipsa sciebam
Quo ue domum pacto post illa reuersa fuissem
Curabam,sed enim morbo populabar acuto
Noctibus ergo decem totis totidemq́; diebus
Decubui,duro recubans moribunda cubili
Vnde hic durus amor mihi uenerit accipe Luna
Iam mihi corpus erat pallenti debile thapso
Pallidius,prorsumq́; leues cecidere capilli
Et cutis exanguis nudis uix oßibus hæsit
Quas ego non scrutabar anus,quas posse putarem
Carminibus misero medicamina subdere morbo
Sed nihil hoc leniora mali contagia sensi

Interea cursu ceu præpete tempus abibat
Vnde hic durus amor mihi uenerit accipe Luna
Protinus hæc famulæ nimium quoq; uera loquebar
Heus agedum duri mea Thestyli quære doloris
Curam aliquam, quia me totam nunc Myndius iste
Possidet, & miseram curis ingentibus urit
Ad Timageti tu nunc digressa palestram
Obserua, nam sæpe illic uersatur oberrans
Vnde hic durus amor mihi uenerit accipe Luna
Illum ubi conspicies abeuntem & nota palæstræ
Limina linquentem, tacite innue, & ista memento
Dicere, te Simætha uocat, si adducere possis
Hæc ubi dixissem citius dicto illa profecta
Adduxit iuuenem formoso corpore Delphim
Quem simul aspexi uenientem præpete planta
Vnde hic durus amor mihi uenerit accipe Luna
Obrigui niue frigidior, similisq; pruinis
Humidus ex tota sudor mihi fronte fluebat
Iam quoq; lingua stetit, nec tantum uocis habebam
Quantum chara uocans in somnis filia matrem
Pallenti similis bullæ iam tota colorem
Vnde hic durus amor mihi uenerit accipe Luna
Hic me ille aspiciens in terram lumine fixo
In lecto assedit blanda sic uoce profatus
Præuenisse quidem tu me Simætha uideris
Hæc in amica uocans tua nunc me limina, tantum

Quantum

Quantum ego formosum cursu praeuerto Philinum
Vnde hic durus amor mihi uenerit accipe Luna
Venissem namq; ipse, per ipsa Cupidinis arma
Tertius aut quartus uenissem nocte futurus
Ipse tibi qualem non dedigneris amicum
Inq; sinu placido Bacchi sacra mala tulissem
In capite Herculea gestans de fronde coronam
Populeam, cingens uestisset purpura circum
Vnde hic durus amor mihi uenerit accipe Luna
Quod si me admisissetis laudandum & amicum
Fecissetis opus, quia dicor & ipse probatae
Et facilis iuuenes inter bonitatis athletas
Atq; ita concubitusue tuos, aut oscula saltem
Sumpsissem formosa, alio si forsan amantem
Me repulissetis, sera si praefixa fuisset
Lampadas huc adduxissem cunctasq; bipennes
Vnde hic durus amor mihi uenerit accipe Luna
Nũc bone quod Veneri prima haec ego debeo, postq̃
Tu me quo torrebar ab igne secunda leuasti
O mulier tua grata uocans ad limina amantem
Semiustum misere. Nam Vulcano Liparaeo
Saepe superbus amor grauiora incendia miscet
Vnde hic durus amor mihi uenerit accipe Luna
Et castas terret furiarum uerbere Nymphas
Linquentes thalamosq; uiri calidumq; cubile
Dixerat hactenus ille, ego dudum credula, dextram

Illius attingens in mollia strata reclino
Mox calefiebat de corpore corpus, & ora
Feruebant solito uehementius, atq; id agentes
Suauiter alterno confundimus ora susurro
Et ne chara diu nuger tibi Luna peractum est
Quod summe placuit, cupidi quod inuimus ambo
Hoc desiderium conceptum fouit amorem
Iurgia nec grauibus contraximus ulla querelis
Amplius, excepto quod heri turbauit amantem
Venit enim mater nunc in mea tecta Philistæ
Illius illa meæ tibicinis, atq; Melixus
Quando hodie auroram rosei traxere iugales
Oceano, cœli ad fastigia prima relicto
Quæ cum plura mihi, tum Delphida dixit amorem
Conuertisse alio, sed seu puer ille fuisset
Seu mulier quam depereat se scire negabat
Sed tantum quod amet, nimioq; offusus amoris
Aestuet ille mero, tandemq; ut abisset, et illi
Dixisset se uelle fores ornare coronis
Illius, hæc mihi uera hospes uerissima dixit
Et prius ipse ad nos persæpe uenire solebat
Nobiscumq; olearia uasa relinquere Delpis
Hæc est nunc bis sexta dies postquam ille recessit
Nec rediit, fruitur ne alio securus amore
Oblitus nostri? cui nunc hæc Philtra paramus
Et certum excantare uirum est, si perget & istis

Amplius

Amplius afficiet curis Plutonia quæret
Regna, domos pulsans Parcarum, & fata subibit
Talia tamq; potentia pharmaca Cistula diues
Hæc tenet, Aßyrio quod habemus ab hospite munus
At tu nunc ueneranda uale, niueasq; quadrigas
Ad mare uerte tuas, , duros perferre labores
Sicut constitui, ipsa feram, nunc pulchra colorem
Salue Luna, aliæ saluete & uos mihi stellæ
Post axem tacitæ subeuntia sydera nocti

THEOCRITI AEPOLVS VEL Amaryllis, qui & Comastes.

Idyllion III.

FOrmosam aggrediar lasciuo Amaryllida cantu
Dum prope pascentes errant in monte capellæ
Quas bonus impellit mihi Tityrus heus age nostras
Chare mihi ante alios mi Tityre pasce capellas
Vreiniq; satis pastas age fontis ad undam
Hunc libycum tamen & coleatum & uellere toto
Albentem, quoniam cornu ferit ille, caueto.
O dilecta Amarylli quid hoc tibi solus in antro
Deseror, & neq; prospiciens, ut nuper, amantem
Blanda uoce uocas? num nos odiße uoluptas
Est tibi? sed facies laqueo ut mea guttura frangam
An potius uideor tibi Simius esse supinis
Naribus? & prono mea pectora tangere mento?
En uero hæc tibi mala decem, tua munera, porto

Arboribus decerpta illis quibus ipsa iubebas
Altera cras dabimus, nunc tu tamen aspice quantis
Conficiar penitus tristi sub pectore curis
O utinam stridentis apis miser induer alis
Protinus inuolitem quae tu colis antra, per herbas
Quae te Nympha tegunt hederae filicisq; comantis
Nunc scio quid sit amor, numen graue, scilicet illum
Nutriit in syluis mater saeuaeq; Leaenae
Praebuerunt mammas, qui me nunc urit, & intra
Viscera flammarum uirus iacit, intima pascens
O uultu formosa, fero quae pectore saxum
Tota refers, ô Nympha oculos frontemq; decoris
Nigra supercilijs, age me complectere amantem
Vt tibi quae decuit dudum nunc oscula figam
Vana licet fuerint suauis tamen ipsa uoluptas
Oscula consequitur, quod si nihil ipsa moueris
Quam tibi nunc seruo pulchra de fronde coronam
Intextam pulchris hederae de floribus albis
Atq; apij gratum procul effundentis odorem
In minimas facies prope me conscindere partes
Hei mihi quid patior? cur tantum dura uocantem
Non audis? nunc ipse meo de corpore uestes
Abijciens maria alta petam, fluctusq; profundos
Insiliam, qua parte leues in gurgite thynnos
Obseruat, positis piscator retibus Olpis
Tunc siquidem cum me uiolentae iniecero morti

Plena erit illa tibi dudum sperata uoluptas
Iamdudum scio, saepe quidem me multa rogante
Num mihi fida fores num me crudelis amares
Haud mihi Telephylon percussum molle crepabat
In digitis, uerum moriente exaruit herba
Talia & Agraeo quaedam uerissima dixit
Quae cribro diuinat anus, dum tempore messis
Colligit elapsas spicas, quia totus amem te
Tu uero miserum spernas crudelis amantem
Nunc tamen hanc pasco bis foetam albamq; capellã
Quam sibi iam toties Mermnonis Erithacis ultro
Filia deposcit corpus pulcherrima nigrum
Et certe feret, & quod tantum quaerit, habebit
Quandoquidem tu me multum spe fallis inani
Et tibi delitiae sunt haec ludibria nostri
Sed salit en oculus dexter mihi, nunquid adibo
Aspiciamq; sub hac cantans mea carmina pinu
Respiciat si forte meos miserata dolores
Namq; nec est credo totos adamantina sensus
Et certe Hippomenes Atalantae captus amore
Mala ferens manibus calida decurrit arena
Quem uirgo interea rapido praeuertere cursu
Vt uidit perijtq; profundumq; hausit amorem
Thessalica sed & ipse gregem deduxit ab Othry
Antiqua sub grata Pyli consepta Melampus
Ipsaq; tunc iacuit charum complexa Biantem

Quæ mater teneræ formosa erat Alphesibææ
Per montes sic nunquid oues dũ pascit Adonis
Formosam Venerem flammis pectoribus ussit
Vsq; adeo ut neq; iam crudeli morte peremptum
Desinat iniectis amplecti Diua lacertis
Ipse quidem fœlix multa mihi parte uidetur
Endymion somno semper durante sepultus
Nunc etiam inuideo quod possidet Iasioni
Tantum Amarylli bonũ, quantũ non ipse prophanus
Credere posse putem, sed me dolor urit, & atro
Conficit igne caput, nec tu mea uulnera curas
Nec canit ulterius quicquam mea fistula, uerum
Hic iam crudeli confectus morte iacebo
Ingluuieq; lupi rabida mea uiscera pascent
Hoc tua ut oblectes præ dulci gutura melle.

THEOCRITI NOMEIS

Idyllion IIII.

Battus & Corydon.

Bat. *Sic precor ó Corydon cuiũ pecus? an ne Philõdæ*
Cor. *Non, uerum Aegonis, pascendũ tradidit Aegon*
Bat. *Clam ne gregẽ totum sero sub uespere mulges*
Cor. *Non licet, obseruat senior me nempe, quod illo*
Tempore lactentes summittit ad ubera pullos
Bat. *Ipse autem non apparens quo se abstulit Aegon*
Quam ne petit, cuiusue abijt regionis in oram?
Cor. *Hunc Milo hinc abiens abduxit ad Elidis amnem*

Ecquando

Ecquando ille oleo uidit certare perunctos? Bat.
Viribus, & pulchra specioso in corpore forma Cor.
Amphitryoniadae dicunt contendere magno
Et me mater ait magno Polluce priorem Bat.
Nunc tamen ille abiens bis denos extulit agnos Cor.
Nodosumq; manu portans uictrice ligonem
Ergo lupis etiam Milo persuadeat ipsis Bat.
Vt rabiant, mox in rabiem coniecerit omnes
Nūc tamen haec illum procul hinc abijsse iuuēcae Cor.
Testantur mugitibus absentemq; requirunt
O miseras quaesisse malum potuere magistrum Bat.
Nempe satis miseras, desiderio illius aegrae Cor.
Gramina non carpunt, nec pabula nota requirunt
Illius ipsa quidem superant uix ossa iuuencae Bat.
Nunquid ut aestiuae rorem sub sole cicadae
Aëreum gelidas depascitur illa per herbas
Non equidē, nam saepe uirentis ad Aesaron altū Cor.
Graminis in campum duco, atq; e mollibus herbis
Fasciculum obijcio, nunc alto iuncta Latymno
Prata colit, teneraq; salax lasciuit in herba
Fuluus & hic macer est taurus, popularibus illū Bat.
Optem Lampriadae contingere sacra daturis
Fercula Iunoni, populo sine fruge & inerti.
Atqui nunc gelido sequitur uicina Malymno Cor.
Pascua, & intonsi fruticosa cacumina Physci
Herbidaq; undosi Neaethi littora seruat
Pulchra ubi prata nouo pubescunt omnia cultu

Aegipyrumq; ferunt, & oderiferam Meliteam
Et dulcem uiridi florentem germine Cnysam

Bat. Infœlix Aegon tibi nunc uictoria cordi est
Improba, at hæ sterili uaccæ morientur in herba
Atq; hæc in cariem soluetur fistula, quam nos
Non ita uulgari quondam compegimus arte

Cor. Non ita nos Musæ bene ament, nõ illa putrescet
Annosa carie, pulchræ ad certamina Pisæ
Namq; profecturus dono dedit optimus Aegon
Hanc mihi quod multa præstarem laude canendi
Hac ego nunc doctæ decanto carmina Glaucæ
Hac quicquid Pyrrhus cecinit, claramq; Crotonem
Laudibus & pulchrã celebro ueteremq; Zacynthũ
Littoraq; Aeoum protensa Lacinia in Eurum
Littora quæ iuxta nuper fortißimus Aegon
Bis quater eualuit denos commandere panes
Solus & ingentem rapuit de monte iuuencum
Aëreo, traxitq; manu, pedibusq; prehensum
Donum Amarylli tibi tulit hunc uidere puellæ
Ingentemq; altæ clamorem uoce dederunt
Ille autem ridens, animo lætatus abibat.

Bat. O formosa amarylli animæ pars maxima nostræ
Nulla tui nostrum possunt obliuia pectus
Ne post fata quidem subitæ capere ultima mortis
Quam mihi sunt gratæ, mea gaudia sola, capellæ
Tam dolet illa mihi quæ te mors tristis ademit

Eheu

Eheu quam tristi genio me fata tulerunt
Batte malis etiam confidere rebus oportet Cor.
Cras meliora dabunt superi fortasse benigni
Omnibus in rebus uiuis sperare relictum est
Lumine nam uitæ functis spes nulla medetur
Nubibus obscuris nunc Iupiter aëra turbat
Nunc iterum claro cœlum splendore serenat
Fido equidem, sed tu uitulos age reijce ab istis Bat.
Quas auide carpunt oleis & germina lædunt
Huc age cultorum populator perge Leparge
Huc Cynætha ueni collem pete, nunquid obaudis? Cor.
Iam propere ueniam tibi præmia iusta daturus
Si minus, inde abeas, retro tamem ecce reserpit
Si mihi nunc nodosa pedi sint robora duri
Vt tua multiplici castigem uerbere terga.
Aspice me Coridon, proh Iuppiter, acta sub imũ Bat.
Spina pedem, duro traiecit uulnere talum
Ipsa igitur pereat quam dum sequor ipse iuuencam
Incauto miserum pede spina offensa momordit
En tibi, nempe ipsa, quæ te isthac cuspide læsit Cor.
Vnguibus hanc teneo, spina est hec ipsa profecto
Quantus ego uir ab exiguo nunc uulnere uincor Bat.
Montes ergo petens iterum, ne Batte relinquas Cor.
Defendisse pedem nudum quæ posit, alutam
Plura etenim crescunt spineta in montibus altis
Et nuco Aspalathi uirides in flore comantes

Bat. Dic Corydon, an adhuc senior molit ille puellam
Illam palpebras graciles & lumina nigram
Illam quam nimio quondam male pruriit æstu
Cor. Nempe ita, namq; superueniēs ego nuper anhelū
Incumbentem operi salebrosi in fornice saxi
Conspexi, & tacito deprehendi furta sub antro
Bat. O ætate hominem tam decrescente salacem
Aut tua progenies Satyrorum à gente profecta est
Aut crura exigui mittunt tua semina Panes.

THEOCRITI HODOEPERI
Idyllion V.
Lacon & Comatas.

Com. Ite procul, fugite hunc furem Lacona capellæ
Pastorem Sybaritanum, namq; is mihi pellem
Sustulit insidijs hesterna luce caprinam
Lac. Non à fonte meæ fugitis quem nunc tenet, agnæ
Furatus nostram nuper Syringa Comatas?
Com. Quam Syringa mihi memoras dic serue Sybarta
An tibi qua caneres fuit unquam fistula? uerum
Cur tibi cum calamo sit fistula facta palustri,
Non satis est misero Corydona lacessere cantu?
Lac. Hanc nobis dedit ipse Lycon liberrime, uerum
Dic mihi quoue ierit, quaue est à parte profectus
Lacon, quando tulit tua uellera pulchra Comata?
Namq; nec Eumaras tantum possedit, ut esset
In quo uel placidam posset cepisse quietem

Ille

Ille tui dominus gregis, & quæ uellera iactas
Quod Crocylus dedit ipse mihi uariantibus albũ — Com
Inspersum maculis, Musis cum sacra capellam
Poneret, hoc ubi conspiceres peruerse dolebas
Nunc linquis placido spoliatum tegmine pellis
Non per arenoso uersantem in littore Pana — Lac.
Non ego te placidæ spoliaui tegmine uestis
Laçon filius ille Calethidis, aut ego præceps
De rupe insiliam subiectum in Cratidis amnem
Nõ equidẽ nõ per Nymphas sacra stagna colẽtes — Com.
Non ita me seruent ipsæ uideantq; uocantem
Non illam tibi subtraxit Syringa Comatas
Si tibi credidero flammis crudelibus urar — Lac.
Daphnidis, interea ne detrectaueris hœdum
Ponere, & alternis tecum certabo Camœnis
Ingenium donec consumas omne canendo
Immundo doctam sus prouocat ore Mineruam — Com.
Ecce tamen neq; detrecto, tibi ponitur hœdus
Verum age tu pinguem pone, & certabimus, agnũ
Qua ratione precor poterint hæc æqua uideri — Lac.
Improbe, quisue pilos pro lana carpserit unquam?
Aut quis primiparæ cum possit lactea capræ
Vbera, degenerem cupiat mulsisse catellam?
Qui se posse putat uicinum uincere, ut ipse — Com.
Argutam stridens contra mala uespa cicadam
Sed tibi nec posito pro pignore sufficit hœdus

Ecce bonum, iam nūc certa, tibi ponimus hircum

La. Ne nimium propera non ureris igne Comata
Hic meliora canes oleastrum subter amaram
Hæc iuxta nemora irriguis ubi frigida riuis
Vnda fluit, crescuntq; toris in mollibus herbæ
Vocibus & querulæ uernant in flore locustæ

Co. Nil equidem propero quem tu si lumine recto
Conspicere audebis mirabor, eritq; molestum
Plurima quem docui quondam puerilibus annis.
En memor, illius quo serpit gratia facti?
Inunc ergo canum catulos nutri atq; luporum
Vt cum nutrieris comedant tua uiscera adulti

La. Qn̄ado ego te didici, quæ sit meminisse, magistro
Seu bona seu mala quæ nobis tu plurima tactas
Inuide sic, minimeq; decens & homuncule praue.

Co. Quando ego pulsabam duro tua terga flagello
Ipse dolore tenebaris, iuxtaq; capellæ
Balabant, ipsasq; hircus terebrabat adulter

La. Sic tua quam mea mēbra profundius ossa tegātur
Vt mea quo tactas tetigisti terga flagello
Huc tamen huc age serpe, ad mē concede Comata
Vltima bucolico fundes hic carmina uersu

Co. Non ueniā, sunt hic patulæ bona robora quercus
Hic dulces fecere sedilia grata Cyperi
Dulcibus hic resonant apiaria mellea bombis
Hic ubi frigentis fontes duo grandibus undæ

Erumpunt

Erumpunt uenis, densaq; sub arbore cantu
Dulce loquuntur aues uario, nec gratior umbra est
Illius ista loci, sed & hæc mihi proxima pinus
Desuper aërea nucleos è uertice mittit
Atqui si uenies depexi in mollibus agni La.
Pellibus accumbes, somno & plus mollia lanæ
Vellera calcabis te peius olentibus ipso
Pellibus hircorum tua pulchra sedilia sternis
Ipse nouem statuam magnum cratera Camœnis
Lacte redundantem niueo, iuxtaq; reponam
Mox alium prædulci olei liquamine plenum
Huc tu si uenias tenera lanugine multa Co.
Calcabis filicem, multúmq; uirentis odoros
Pulegij flores, substernam deniq; pelles
Caprarum bis terq; magis, quibus ipse superbis
Pellibus agnorum molles, bis quattuor inde
Constituam situlas magno libamina Pani
Lacte mero plenas, totidem plenos redolenti
Melle scyphos, plenúmq; fauorum nectar habentes
Illinc ergo canas, illinc age carmine certes La.
Bucolico, pellesq́; tuas quercusq́; teneto
Sed quis erit qui nos diiudicet, huc mihi tandem
O utinam ueniat pastor de monte Lycopas
Illius haud quaquam indigeo, sed si libet istum Co.
Non procul hinc conuecta secantem ligna uocemus

Findendas qui de sylua comportat ericas
Et certe uir is est, forma est mihi cognita, Morson
Lac. Clamemus C. Quin ipse uoces L. huc hospes
Huc ueniès nos certãtes audi optime Morsõ (adesto
Bucolico sit uter præstans in carmine cantor
Nec mihi tu quicquam ceu gratificeris amico
Nec tua profuerit censura benignior isti
Com. Certe per Musas Morson nec tu mihi quicquam
Plus opis adtuleris, nec gratificeris amico
Grex uero hic ouium Thurini est iste Sybartæ
Hæ sunt Eumaræ quas cernis amice capellas
Lac. De grege nunc isto uerbum te nemo rogauit
Siue meum fuerit, siue illud ouile Sybartæ
Neglecto mihi fine loquatior esse uideris
Com Heus bone tu quid ais? siquidem uera oĩa narro
Et neq; glorior, ipse quidem mordacior æquo es
Lac. Eya age si quid habes, uiuum dimitte rogamus
Ad ciues Morsona suos, effare Comata
Multa es Io Pæan sine pondere uerba loquutus
Com. Ipse me cantore probant plus Daphnide Musæ
His ego iam tenera mactaui à matre gemellas
Lac. Et me Phœbus amat multũ, cui nunc mihi pinguis
Pascitur hic aries dum carnea sacra propinquant
Com. Hæ geminos pariunt, præter duo corpora, capræ
Omnes uirgo uidens, inquit, miser ipse ne mulges?

Bis

Bis denos Lacon calathos prope mollibus implet Lac.
Caseolis, puerumq; impubem in gramine uersat
Malis me Clearista petit dum forte capellas Com.
Propello, & dulci suaues canit ore susurros
Et me leuis amat Cratides, facit ille furentem Lac.
Obuius, ut tenero mota est coma pendula collo
Sed neq; contuleris spinas cum flore rosarum Com.
Qui prope fertilibus sepes nascuntur in hortis
Sed neq; deciduas glandes Orimalidos æquant Lac.
Illis nam fragilis testa est, hæc mellicomantes
Ipse meæ dominæ mittam sua dona palumbum Com.
Ex hac iunipero capiens namq; insidet illi
In chlænam Cratidi uellus dabo molle parandam Lac.
Huic simul abstulero pecudi nigrantia terga
Hinc discedite ab hoc oleastro, huc ite capellæ Com.
Pascite ad accliuem tumulum faciles'q; myricas
Nunqd abis? quercũ fuge Conare, perge Cynætha Lac.
Pascite ad has partes orientis ut ille Phalerus
Est ingens crater Situla est Cyparißina nobis Com.
Praxiteles fecit nostræ hæc dabo dona puellæ
Est mihi fida ouium custos canis, atq; luporum Lac.
Deuictrix, puer hac agitabit lustra ferarum
Quæ mea rorilegæ transitis septa locustæ Com.
Ne mihi maturas corrodite morsibus uuas
Vos ô uocales ut ego hunc irrito cicadæ Lac.

Sic uos nunc calamos cantu irritate legentes
Com. Odi caudatas uulpes quæ cuncta Myconis
Semper oberrantes populantur uespere sero
Lac. Ipse malos odi Scarabeos, namq; Philondæ
Arrodunt ficus, uentoq; ferente recedunt
Com. Num memor es quo te pulsarim uerbere? ridens
Lene mouebaris, quercumq; hanc ipse tenebas
La. Haud equidem memini, sed quo te uerbere uinctũ
Contudit Eumaras hoc nempe Comata recordor
Com. Sentis ne ò Morson hic atra bile mouetur?
Squillas à uetulæ uadens mox uelle sepulchro
La. Ipse quoq; his uerbis quendam nũc uellico Morson
Infode nunc rapidum Cyclaminũ in Alenta profectus
Com. Himera lacte fluat, non unda, tu quoq; Crati
Vino omnis rubeas, fructũ Sia mollia portent
Lac. Melle fluas Sybariti mihi, quo mane puella
Vrceolos urnasq; fauis non flumine tingat
Com. Aegilon & Cytisum, carpunt mea cura, capellæ
Lentiscumq; terunt per mollia fraga iacentes
Lac. At nostris ouibus Melitææ pascitur herba
Et multæ florent hederæ ceu texta rosarum
Com. Non amo ego Alcippen quoniã dedit oscula nulla
Quando dedi placidum, sed uellicat aure, palumbum
Lac. Verũ ego amo Eumeden, cui cũ Syringa sonoram
Porrigerem cupido dedit oscula multa uicissim

Non

Non fas lusciniæ picas contendere contra Com.
Nec Cygnis epopas, sed tu mala iurgia quæris
Hunc igitur iubeo à cantu cessare Comata Morson.
Hanc tibi contribuens agnam, quā munera Nymphis
Quando feres mactans, mactatæ mittere partem
Morsoni cures sapidæ de munere carnis
Transmuttā per Pana, fremat nūc uocibus omnis Com.
Hircorum grex, ecce autem ridebimus ipsi
Pastorem Lacona quod hoc certamine tandem
Carminibus nostris quæsitus cesserit agnus
Nunc ego sublimi contingam uertice cœlum.
Cornigeræ nunc ergo meæ sperate capellæ
Cras ego uos omnes Sybaritidos amne lauabo
Rupis, at ò si quam conscenderis albe capellam
Qui cornu petis, ante feram quàm munera Nymphis
Hunc agnum plagis onerabere, sed salit illam
Ecce iterum, quod si non te nunc improbe multis
Fustibus accipiam misere, nihil ipse recuso
Demens pro cantore Melanthius esse Comata

THEOCRITI BVCOLIASTAE
Idyllion VI.
Damœtas & Daphnis.

PAstores duo Damœtas & Daphnis Arate
Compulerant armenta simul, iuuenilibus ambo

Florentes annis, tenera hic lanugine rufus
Ille genas primo uestitus flore iuuentæ
Iamq; dies medias æstiua reduxerat horas
Consedere alacrem iucundi fontis ad undam
Instructi pariles in mutua carmina auenas
Primus ab hoc orsus sic cœpit carmine Daphnis
Daph. En tua coniectis attingit ouilia pomis
Difficilem Galathea uocans Polypheme in amore
Quisquis agit teneras per frondea lustra capellas.
Nec tamen interea hanc miser heu miser aspicis, atq;
Dulce sedens tremula modularis arundine carmen
Rursus at illa canem crebro diuerberat ictu
Quæ te pascentem sequitur, custodiet ipsas
Quas tu pascis oues, sed enim latrat ipsa propinquū
In mare prospectans, & reddit imaginis umbram
Illius extrema currentis in æquoris ora
Fluctibus unda tumens paulatim lenibus, at tu
Prospice ne frendens in eburnea crura puellæ
Irruat assueta maris egredientis ab unda
Dilanietq; cutis pulchrum & sine labe colorem
Nunc tamen illa in te sic deliciatur ut olim
Spina comis, cum pulchra nouis incanduit æstas
Solibus, & cupidum fugiens te spernit amantem
Auersum petit & fugientem sæpe moratur
Eque sacra lapidem tabula mouet, ultimaq; audet

Omnia

Omnia moliri, sed scilicet ò Polipheme
Quæ minime sunt pulchra ea pulchra uidētur amori
Reddidit huic suaui Damœtas talia cantu
Vidi equidem nostro cum poma iniecit ouili — Dam.
Et neq; me latuit, per Pana, per hunc tibi iuro
Vnum in frōte oculum, qui nunc uidet oīa, deinceps
Omnia usurus, nam quæ mihi pessima dicit
Telemus illa domum uates ferat omnia secum
Conseruetq;, suis ueniant ut talia natis
Sed tamen hanc etiam stimulis ago, namq; nec ipsam
Aspicio, atq; aliam fingo mihi adesse puellam
Hoc ubi fama illi leuis attulit, ardet & amens
Quàm furit ò Pæan, quantum tabescit ab imo
Aequore prospectans, oculosq; ad ouilia flectens
Lustrat & assuetis secreta cubilibus antra
Ergo canem reuocans hanc allatrare uetabam
Namq; illi, toto cum pectore nuper amarem
Blanda fuit, rostrumq; sinus immersit in altos
Allusitq; meæ canis officiosa puellæ
Hec igitur cum me facientem sæpe uidebit
Forsitan illa preces & uerba rogantia mittet
Sed frustra, namq; ipse fores & limina claudam
Donec se nostro iurarit amore teneri
Straturamq; mei iucunda cubilia lecti
Hic breuis æquoreo qua tunditur insula fluctu

Et neq; deformis tam sum quam dicor, in unda
Nuper enim uidi ipse meos è littore uultus
Cum nulli flarent tranquilla per æquora uenti
Formosæq; genæ fuerant, formosus & ipse
Vnicus hic oculus, me iudice, deinde uenusti
Et niuei Pario certabant marmore dentes
Tunc ego ne caperer propriæ sub imagine formæ
Ter secreta sinus tetigi sputamine nostri
Sicut anus docuit nos ista Cotyttaris olim
Quæ clari cecinit messoribus Hippocionis
Talia Damœtas ubi concinuisset, ad ipsum
Conuersus Daphnin libauit ut oscula, utrunq;
Vocales calamos hic, ille Syringa, dederunt
Vt uero modulis cecinerunt suauibus ambo
Damœtas calamis, Syringa Daphnis acuta
Armenta in molli saltabant protinus herba
Tam pulchro tamen hoc neuter certamine uicit
Musarum arte pares inuicti namq; fuerunt.

THEOCRITI THALYSIA uel Hodœporicon Vernum. Idyllion VII.

TEmpus erat, curis cum nuper & urbe relicta
Tecta petebamus uicino proxima Alenti
Eucritus, & mecum qui tertius ibat Amyntas

Annua

Annua cum Cereri Phrasidemus sacra pararet
Et simul Antigenes, fratres duo, patre Lycopeo
Et genere illustres, & ab ipsis deniq; , si quid
Res habet ista boni, Clytia & Chalconte profecti
Ipso qui fontem Burrhinam euexit ab imo
Difficili enixus fastigia ad ista labore
Quem iuxta teneræ assuetæq; paludibus alni
Atq; ulmi graciles folijs ceu crine comantes
Formosum nemus intexunt frigentibus umbris
Nec dum forte uiam mediam perfecimus, & nec
Apparebat adhuc Brasilæ sublime sepulchrum
Ecce uirum nacti conuenimus inter eundum
Quem Musæ docuere, Cydon dedit inclyta mater
Nomen erat Lycidæ, patrio de more solebat
Pascere scandentes semper iuga summa capellas
Quem nemo inspiciens queat ignorasse, quod esset
Omnia pascenti similis, nam corpora totus
Tectus erat rufis uillosi pellibus hirci
Prima noui dicas redolere coagula lactis
Pectora sed ueteri districtus fortia peplo
Costarum latam subduxit ad infima zonam
At grauis in dextra nodosæ robur oliuæ
Claua fuit, tum sic placido ridentia uultu
Lumina demittens, tamen intra labra decorum
Astringens risum, quo te nunc proripis inquit

Simichida? quo te ducit uia tempore quo nunc
Sol medium cœli curru fert igneus orbem
Et uirides recubant subter consepta lacerti
Nec sua luctificis caßitæ funera plangunt
Vocibus, an forsan preciosæ ad fercula cœnæ
Festinas? an calcandum ad torcular anhelas?
Saxa quidem celeri sic proteris omnia cursu
Vt gemitu resonent crebro pedibusq; resultent
Huic ego, quādoquidem Lycida charißime fama est
Vincere pastores omnes te posse canendo
Perq; agros paßim flauentia farra metentes
Quæ fama est animo longe gratißima nostro
Quanquam spero equidem tibi me fecere Camœnæ
Aequalem, nisi me falsum sententia ludit
Hæc uero ipsa uia est, hæc ipsa Thalysias, ergo
Hoc solenne uiri curabunt munus amici
Iustaq; honoratæ Cereri conuiuia ponent
Primiciasq; dabunt opulenter, & omnia soluent
Namq; referta dedit deus ipsis horrea plenis
Meßibus, & pinguem pensauit frugibus annum
Verum age quandoquidem uia nos cōmunis euntes
Accipit, & lux est eadem nobisq; tibiq;
Bucolicum cantemus, habent & carmina multum
Quod iuuet, hinc nobis aliqua est uentura uoluptas
Et mihi blandiloquum dedit os in carmina Musa

Et me

Et me pastores cuncti dixere Poëtam
Optima qui cantem, sed ego non credulus illis
Iudice me, nec enim Siculum deuicero uatem
Qui Samon incolut, neq; Coi pulchra Phileti
Carmina, sed uere mea carmina talia dicas
Qualia ranarum fuerint collata locustis
Hæc ubi dixissem, Lycidas subrisit, & inquit
Muneris ergo loco quo dignus es accipe clauam
Hanc tibi, iam certe es natum Ioue germen ab ipso
Et mihi non unquam placuit faber Oromedontis
Aequalem struxisse domum qui forte laboret
Odi & Musarum uolucres mala nomina quasdam
Qui Chium studeant uatem superare canendo
Dum contra strepitent uano coccytides ausu
Verum age bucolicos repetamus carmine cantus
Simichida, cognosce igitur, si forte placebunt
Carmina quæ patrio iamdudum in monte coegi
Nauibus Ageanacta ferentibus in Mytilenem
Cursus erit bonus & uenti prosperrima flantes
Occiduis etiam tumidas si forsan ab oris
Impulerit niger Auster aquas, licet altus Orion
Extiterit pedibus super æquora summa leuatis
O utinam Ageanax me liberet ipsius ægrum
Quem Venus ardētem coquit ignibus, ò mea saltem
Vulnera conspiciens duro medeatur amori

Fluctibus Halcyones sternent cadentibus æquor
Atq; Notum atq; Eurũ extremas qui cõmouet algas
Dilectæ Halcyones Nymphis Thetidiq; marinæ
Præ reliquis quæcunq; aliquos ex æquore prædas
Consectantur aues, portantes in Mytilenen
Ageanacta meum naues, atq; omnia eunti
Tempestiua ferant, placidumq; attingere portum
Luce illa noua serta geram, uel olentis anethi
Lilia ue alba rosis contexta rubentibus addam
Atq; meo uiridem faciam capiti inde coronam
Inde hæc uina bibam pateris Ptelcatica plenis
Ante focum residens, aliquis mihi grata fabarum
Segmina de socijs calido torrebit in igne
Lectus erit uero uarijs densissimus herbis
Cnysaq; Asphodeloq; reflexibiliq; selino
Suauiter ipse bibam chari memor Ageanactis
Euacuans plenis toto crateras Iaccho
Donec in allapsis immergam fecibus ora
Pastores duo cantabunt quorum hic sit Acharnan
Ille Lycopites, sed & hic mihi Tityrus ipse
Cantabit, Daphnis quibus ignibus arserit olim
Quando peregrinæ flagrauit amore puellæ
Vt miser errarit montesq; & inhospita circum
Culmina, ut aëreæ quercus stridoribus illum
Deflerint querulis, remorantibus Himera cursum

Nymphis

Nymphis,quæq; uagum ripis naſcuntur ad amnem
Quando miſer nimio totus contabuit æſtu
Vt nix qui ſummi de uertice liquitur Hemi
Siue comantis Atho,Rhodopes *ue niuoſa fluentis*
Culmina,Caucaſeas uel agentibus imbribus arces
His addet quibus ille latentem regis ob iram
Artibus indiderit furtiuis Aepolon arcis
Dulcia ut intulerint Cedrinæ tentacula ciſtæ
Simæ nuper apes è florum mollibus herbis
Illius idcirco nectar fundebat ab ore
Muſa canens,ò fœlicem te diue Comata
Tam iucunda quidem tibi contigit iſtá uoluptas
Paſtus apum ſtudio Cedrina concluſus in arca
Perficis aerijs totum nutricibus annum
O utinam tua uita meos ueniſſet in annos
Per iuga pauiſſem pulchras tibi ſumma capellas
Pinibus interea iacuiſſes ſæpe ſub altis
Aut gratas pecori facturis quercubus umbras
Carmina grata canens Muſis diuine Comata
Hæc ubi concinuit facto tum fine quieuit
Cui tum rurſus ego,Lycida bone me quoq; Muſæ
Multa quidem docuere,alti iam cognita fama
Ante thronum Iouis,è quibus hoc tu nobile,pronis
Auribus auſcultato,tuo damus illud honori
Simichidæ infauſtum læua de nare Cupido

Sternuit ille quidem Myrtus miser ardet amore
Quantum ueris amant simæ noua pabula capræ
Verum illi interea multum dilectus Aratus
Ardentes tacito depascitur igne medullas
Formosiq; miser pueri tabescit amore
Optimus hunc ignem iamdudum nouit Aristis
Carmina quem citharæ cantu iucunda sonantem
Ad sacros tripodas non dedignetur Apollo
Vt miser in puero uiuens moriatur Aratus
Verum age Pan Homolæe solum sortite beatum
Effice sponte sua ueniat puer aureus illi.
Siue quis est alius, siue est tener ille Philinus
Hæc si præstiteris Pan optime, nec tua duris
Arcades adfligent pueri femoralia squillis
Aut humeros si quando parum de munere carnis
Appositum est, uotumq; pusilla ferina fefellit
Sin minus hæc dederis laniatus corpore toto
Nudus in urticis iaceas, in montibus altis
Edonum uersere grauis sub frigore brumæ
Culmina qua gelidus Rhodopeia præterit Hebrus
Fronte pruinosa gelidam conuersus in arcton
Cum uero medios sol ardentissimus æstus
Excitat Aethiopum per prata calentia pascas
Rupe sub infausta Blemiarum fronte carentum
Qua uagus in calidas Nilus se condit arenas

At uos

At uos ò pueri qui suaue rubetis amores
Purpureis similes malis, nunc linquite gratam
Hyetidos dulcemq; habitatæ Biblidos undam
Altaq; Flauicomæ Veneris delubra tenentes
Formosum iaculis configite & igne Philinum
Hospitis ille mei quia non miseretur Arati
Mollior ille Apij tenera lanugine pomi
Atq; illi teneræ clamant persæpe puellæ
O formose Philine quid hic tibi inutilis æui
Flos cadit, & primo tantum tibi desit ab ortu
Amplius excubias nec nos peragamus Arate
Nec toties pedibus nostris uia trita nocebit
Ne lædat crocitans Phœbi prænuncius ales
Quin alium potius quam te mœrore molesto
Afficiat, sed in hac unus desudet arena
Ipse Molon, placitisq; sibi affligatur in armis
Nos tranquilla quies maneat tremulumq; susurrãs
Adsit anus, mala quæ procul arceat omnia rauco
Murmure, tantum effatus eram, cum protinus ille
Arridens dat habere pedum, ceu munus ab ipso
Musarum hospitio magna cum laude profectum
Ille uiam secat abscedens à parte sinistra
Aspera per uirides qua ducit semita buxos
Eucritus & mecum qui tertius ibat Amynthas
Nota petebamus Phrasidemi tecta beati

Mollibus accepti secura per ocia lectis
Lentisci uirides, & adhuc noua pampinus aptos
Constrauere toros, crispantes desuper alni
Vmbrabant, placidis & plurima frondibus ulmus
Nec procul hinc sacro Nympharum fontis ab antro
Fluxerat allabens iucundo murmure riuus
Aestiuæ tenera fruticum sub fronde cicadæ
Rumpebant resono stridentia guttura cantu
At procul in densis spineta per aspera dumis
Dulci quæq; suas iterabant uoce querelas
Ante alias quæ passa nefas est ulta tyrannum
Et querulum cassita sonans, & carmine turtur
Lugubri, fontes hinc atq; hinc, dulcia circum
Adstrepuistis apes passim sicientibus æstu
Floribus atq; aruis, nihilo minus omnia nobis
Diuitis autumni superabant munera, namq;
Innumera ante pedes pyra uoluebantur, abunde
Ad latera, in terram depressi pondere rami
Pruniorum Syriæ quæ mittunt rura Damasci
At uinum è dolijs deprompserat ille uetustum
Quatuor annorum fracta pice frontis opertæ
Scilicet ô Nymphæ Parnasia templa tenentes
Tale fuit quod ad antra Pholi saxosa dicauit
Phyllirides magno Alcidæ cratere superbo
Tale fuit quod cum biberet saltare coegit

Nobile

Nobile ad undosum pastorem nectar Anapum
Maxima præualidum Polyphemum saxa rotantem
Qualia Pierides nobis tunc uina dedistis
Sacra apud omnigenæ Cereris celebrantibus aram
Illius ô iterum liceat defigere acernis
Rustica signa mihi, quo rideat illa feratq;
Fasciculos molles & rubra papauera quassans

THEOCRITI BVCOLIASTAE
Idyllion VIII.
Daphnis & Menalcas.

Daphnida formosum gelida cõuenit in umbra
Aëreo qui pauit oues in monte Menalcas
Ambo ætate pares tenera, flauentibus ambo
Crinibus, & pulchro docti contendere cantu
Daphnin ibi inspiciens cœpit prior ista Menalcas
Optime bucolici custos gregis huc age Daphni — Men.
Num libet alterno mecum contendere cantu
Posse meo uinci arbitrio te protinus aio
Huic igitur tali respondit carmine Daphnis
Lanigerarum ouium custos argute Menalca — Daph.
Non tu certe aliqua me uiceris arte canendi
Non si perpetuo rumpas tua guttura cantu
Vis igitur certamen obire & ponere pignus — Men.
Et libet hoc certamen obire & ponere pignus — Daph.

Men. Pignora digna satis quæ ponimus ergo canētes ?
Daph. Hunc ego depono uitulum tu mollibus agnum
Velleribus pulchræ similē depone parenti
Men. De grege non ausim, quicquam deponere tecum
Nam mihi difficilis pater est & prouida mater
Solis ad occasum numero pecus omne recensent
Daph. Ergo quid in mediū ponis ? quid uictor habebit ?
Men. Est mihi pulchra nouem referēs discrimina uocū
Fistula, quam molles æqualibus undiq; ceræ
Connectunt nodis, & adhuc noua, fecimus illam
Iam pridem his manibus, nunc si libet hanc tibi ponā
Res ego non ausim sorti obiecisse paternas
Daph. Est etiam nobis tot uocum fistula, ab omni
Parte sibi æqualis, cera compacta tenaci
A me facta etiam paulo prius, & mihi nuper
Hunc male dissultans digitum confregit arundo
Quem doleo, sed quis certaminis arbiter huius
Ecquis erit sub quo uictoria iudice constet ?
Men. Quid si uicina seruantem in rupe capellas
Aepolon an partes uolet has obijsse rogemus
Albus ubi canis has agnas prope latrat & hœdos ?
Tum, pueri quem uicina de rupe uocarunt,
Aepolus aduenit, iudex de lite futurus
Postquam sorte data sortitus prima Menalcas
Munera cantandi, suscepit mutua Daphnis

Tum

Tum prior arguta sic cœpit uoce Menalcas
Valles & fluuij diuum genus, ante Menalcas Men.
Si cecinit uobis quod placuisse queat
Has placide pascatis oues, si uenerit autem
Daphnis habens uitulas ne minus inde ferat
Fontes & uegetæ, plantatio nobilis, herbæ Daph.
Si reddit Daphnis quod philomela canit
Hoc facite armentum pinguescere, forte Menalcas
Venerit, inueniat pascua plena sibi
Omnia tunc uernant, tunc omnia pascua florent Men.
Omnia plena boues ubera lactis habent
Cum uirgo huc formosa uenit, postquam illa recessit
Flaccescunt herbæ, pastor, & omne pecus
Tunc geminos pariunt ouis & capra, dulcia mella Daph.
Stipat apis, ramos altior arbor agit
Cum uenit huc Milon formosus, ut ille recessit
Pastor & ipse aret, marcet & omne pecus
Vir gregis ô hirti caper, ô lustra inuia syluæ Men.
O simæ, ô hœdi, huc agite ite ad aquam
Hic ille, i Cole Miloni dic pascere Phocas
Prothea deformes non puduisse deum
Non mihi sit regnum Pelopis non fulua talenta Daph.
Non possim celeres anteuolare Notos
Sed tecum canere, ac hœdos de rupe uagantes
Prospicere, & Siculi cerula regna maris

Men. Arboribus mala pestis hyems, sitis arida terræ
Squalor aquis, ceruis retia, fiscus aui
Pœna uiro muliebris amor, proh Iuppiter, ô rex
Solus ego haud patior tu quoq; amare soles
Talibus hi pueri decertauere uicißim
Queis iterum incipiens superaddidit ista Menalcas
Men. Parce hœdis lupe parce etiã lupe matribus horũ
Ne rogo me lædas ideo quia corpore paruus
Tam multas sequor, & per deuia pascua duco
O Lampure canis, quàm te nunc ista profundo
Stertentem somno requies tenet, haud ita fas est
Obdormisse canem cui credat ouilia pastor
At uos gramen oues & molli pascite in herba
Neue laboretis quando illa repubeat olim
Pascite pascite oues, & ut ubera plena ferentes
Lacte fouere agnos non deficiente queatis
Et sit quod calatho poßit durante reponi
Huic iterum tali respondit carmine Daphnis
Daph. Hos tauros atq; has uitulas, me præter agentem
Ex antro conspexit heri formosa puella
Et ueniant uobis fœliciter omnia dixit
Huic ego nulla quidem respondi uerba, sed ibam
Defixis in terram oculis greßumq; tenebam
Dulcis uox uitulæ dulcis quoq; spiritus ipse est
Dulce quidem uitulus canit hic & dulce canit bos

Dulce

Dulce etiam suaues sub diuo carpere somnos
Aestiuo sub sole fluentem fontis ad undam
Ilicibus glandes, pomo sunt poma decori
Vaccarum uituli pastorum gloria uaccæ
Sic pueri cecinere, sed & de rupe propinqua
Aepolus hac ipsos certantes uoce diremit
Os tibi dulce deæ uocemq; dedere canoram Aep.
Pierides ô Daphni, mihi te audire canentem
Multo præstiterit quàm dulcia lingere mella
Has igitur Syringas habe quas ipse canendo
Victor es emeritus, merito & nunc solus habebis
Quod si non fuerit tibi me docuisse molestum
Et si forte uoles, quæ tam bona carmina cantas
Hanc mutilam tibi Daphni dabo, nō uile, capellam
Doctrinæ precium, quæ semper & omnia mammis
Lacte redundantis distendit lacte profusis
Daphnis ad hæc uelut in uiridi tener hinnulus
Ad matrem salit, atq; illo gauisus abibat (herba
Indicio, sed mentis inops & mœstior alter
Lugebat ceu Nympha nouo data nupta marito
Inter ab hoc igitur pastores tempore Daphnis
Primus habebatur, gratoq; potitus amore
Instituit nympha iuueniles coniuge lectos.

THEOCRITI NOMEVS VEL
Bubulci. Idyllion IX.
Daphnis & Menalcas.

BVcolicũ cane Daphni, ſed & prior incipe cantũ
Incipe carmina prima ſequatur deĩde Menalcas
Ipſis intereà uitulos ſubmittite bobus
Et uaccis non dum parientibus addite tauros
Vt ſimul hi paſcantur, & in criſpantibus errent
Herbarum folijs, nec de grege prorſus aberrẽt
Carmina tu uero cane paſtoralia Daphni
Hic coram, reſpondeat ipſe aliunde Menalcas

Daph. Dulce ſonat uitulus, bouis eſt uox grata canentis
Fiſtula dulcis & hæc, & paſtor dulcis & ipſe
Dulce canens tereti modulor ſub arundine carmen
Propter aquã gelidam uiridi mihi lectus in herba eſt
Albarum pelles quem conſtrauere iuuencum
Quas Notus è ſcopulo deiecit mollia ſæuus
Arbuta rodentes, uultuq; afflauit amaro
Torrida ego æſtatis tam curo tempora ſiccæ
Quantum uerba iuuat natos audire parentum
Sic Daphnis cecinit, ſic reddidit inde Menalcas

Men. Aetna parens, & nos uiridi recubamus in antro
Hic ubi ſunt pulchri per concaua ſaxa receſſus
Tot bona poßideo, quot uel per ſomnia cuiquam
Apparere queant, mihi maximus eſt ouium grex
Alta mihi innumeræ rodunt dumeta capellæ
Ad caput atq; pedes pelles ponuntur ouinæ
Pinguia ad æ̃rijs congeſtum è quercubus ignem

Exta

Exta coquo, quem fagineis tunc nutrio lignis
Cum mala uenit hyems, qui sic brumalia curo
Tempora, ut esse nuces duras edentulus, adsit
Dummodo decocti gratissima copia pultis
His applaudebam mox ipse, & debita utriq;
Dona dedi, tibi Daphni bonam de robore clauam
Quam patris ab radice mei produxit agellus
Sponte sua, quam nemo faber reprehendere possit
At testa haud fragili conchylia pulchra Menalcæ
Cuius in Icarij captæ maris æquore carnes
Ipse ego pastus eram, partes in quinq; resectas
Conuiuis totidem, tum protinus ille recepta
Argutum resona cecinit testudine carmen
Vos ô Bucolicæ saluete ante omnia Musæ
Et mihi nunc faciles carmen concedite, quale
Ipse prius cecini præsens pastoribus illis
Ne grauis in summa surgat mihi pustula lingua
Formicæ formica placere cicada cicadæ
Accipitri solet accipiter, mihi carmen, & ipsæ
Pierides, quibus optarim mihi semper abundet
Plena domus, nec enim somnus, mihi dulcior ullus
Obrepat qui sponte sua, nec tam mihi gratum est
Si neq; sperati subita extent gaudia ueris
Non apibus tam picta placent per gramina flores
Quam mihi sunt Musæ super omnia gaudia charæ

Nam quos aspiciunt illæ exhilarantq; uidentes
Lædere nulla queant hos diræ pocula Circes

THEOCRITI ERGATINAE VEL Theristæ. Idyllion X.

Battus & Milon.

Mil. QVid nunc ærumnose tibi Bucæe sinistri
Cõtigit ô messor, quia nõ uelut ante solebas
Ordine deducis recto noua farra metentes
Nec simul incedis segetem tibi falce propinquam
Sed longe sequeris uelut agnus ouilia, cuius
Cuspide spina pedem pungens discidit acuta
Qualis eris mediæ cum uenerit hora diei
Aut fugiens reuehet cum sera crepuscula uesper
Qui nunc incipiens sulco nil deteris ulli

Bat. Sero farra metens Milon durißime, nunquid
Vllius absentum tangunt tua pectora curæ?

Mil. Haud quaquã, quid enim Cereali operãtis in agro
Vllius absentum contingant pectora curæ?

Bat. Nunquid amor uigiles adigit te ducere noctes?

Mil. Nolim equidẽ, haud gustant tuto intestina catellæ

Bat. Vndecimum nunc ipse diem miser ardeo Milon

Mil. Tu uelut è dolio quantum tibi sufficit hauris
Paruula cum utlis mihi copia desit aceti

Bat. Scilicet iccirco sunt inculta omnia nobis
Quæ mihi pro foribus quondam cultißima stabant

Cuius amore Venus cruciat tua corda puellas Mil.
Pulchra meam cruciat Polybutæ filia mentem Bat.
Quæ canit egregij messoribus Hippocyonis
Inuenit Deus iniustum, nunc ergo quod olim Mil.
Optabas constanter, habes, nunc garrula uates
Tecum multa nocte locusta cubabit agrestis
Incipis insectari igitur, sed lumine Plutus Bat.
Non solus caret, imprudens etiam ipse Cupido
Non uidet, & cæco sua spicula dirigit ictu
Tu modo in iratum ne magna loquaris amorem
Non loquar, oppositam tantum ne deijce messem Mil.
Atq; aliquod charæ carmen cane dulce puellæ
Sic leuior grauis iste labor tibi fiet opinor
Iamdudum siquidem præstabas arte canendi
Musæ Pierides tenuem cantate puellam Bat.
Nam quæ uos cantis facitis pulchra omnia diuæ
Bombyce formosa Syram te sole perustam
Corpore prætenuem dicunt uulgariter omnes
Vultu solus ego specioso mellicolorem.
Sunt etiam uiolæ florum pars maxima nigræ
Decolor & rubros hyacinthos litera signat
Præcipue tamen hæc in florida serta leguntur.
Capra salax uiridem cytisum, lupus ipse capellam
In curuum sequitur grus errabundus aratrum
Te sequor, in te præcipuo feror ipse furore.

O utinam mihi sint, opulentum qualia Crœsum
Possedisse ferunt, flauentis dona metalli
Protinus amborum statuas ego ponere uellem
Reginæ Veneri, calamos tu & poma teneres
Siue rosas, uerum ipse pedem soleatus utrunq;
Bombyce dilecta tuæ candoribus æquant
Astragalos plantæ, Strychno uox mollior omni
Quos habeas mores non est mihi dicere promptum

Mil. Quàm iucunda canens latuit nos carmina Bucus
Vt belle expreßit numeros ipsumq; colorem
Væ tibi quàm stolido nutristi pectore barbam
Tu nunc dicta uide Lytiersæ carmina diuo

Et spicis redimita Ceres, & frugibus almum
Cincta caput da frugifero seges ista labori
Cedat, ut optatos ferat ipso in tempore fructus
At uos qui legitis messarum segmina frugum
Cogite dispersos constrata per arua maniplos
Ne qui prætereunt impensam dicere poßint
Mercedem periisse, & inutilis esse laboris
Sumptam operam, cumuli Boreæ frigentis ad ortus
Aut Zephyri spectent fuerint qua parte recisi
Sic quia pinguescunt retinentes semina spicæ
Qui grauibus plenas ferulis quassatis aristas
Tempora ne mediæ somno captate diei
Præcipue tunc è stipulis flauentia grana

Coguntur

Coguntur, grauidasq; calens terit area fruges
Incipere est uero tempus messoribus aptum
Cum sua cassitæ nocturna cubilia linquunt
Cum somno rursus dulci tentantur eædem
Desere messor opus placidamq; capesse quietem
Præterea tolerare æstum durosq; calores
Est operæpretium, quo pulchro tempore ranis
Viuitur ò pueri, nec te grauia effundentem
Pocula tunc curant, quia multa superfluit illis
Copia tunc etiam nimium curator auare
Lenticulam coquere instructũ tibi præstat ad ignem
Ne digitos fodias cupiens secuisse cuminum
Ista laborantes cecinisse decebat in æstu
At tu pestiferum matri narrabis amorem
Ante reuersuræ uigilanti tempora lucis.

THEOCRITI CYCLOPS
Idyllion, XI.

ARte pharetrato factũ graue uulnus amori
Si medica curare uoles; seu puluere sicco
Nicia conspergis, seu puluere collinis udo
Haudquaquam prodesse queas, nisi pharmaca Musæ
Quæ læsis adhibere solent apponere cures
Iucunda illa quidem mortalibus esse uidentur
Vulnereq; affectis attactu lenia molli

Qua tamen inueniant multi ratione laborant
Et paucis ea nosce datur, sed enim tua Musæ
Pectora cum foueant studij cœlestis amore
Et Phœbi medicas tractes fœliciter artes
Haud ignota tibi Musarum ea dona putarim
His igitur magno Galateæ captus amore
Commodius potuit nobiscum uiuere Cyclops
Ille uetus Cyclops, Sicula Polyphemus in ora
Vix dum prima genas illi cum barba notaret
Vernarentq; leues iuuenili in fronte capilli
Sed nec amor leuis ille fuit quem poma roseue
Oblectent uiseue leuetur imagine formæ
Intima letifico sed pectora sautius ictu
Omnia post habuit ceu friuola, sæpe sine ullo
Pascebantur oues uirides custode per herbas
Sæpe domum sera redeuntes nocte, subibant
Limina caularum, miser ille canens Galatheam
Fundebat tristes algoso in littore questus
Perdius auroræ primo surgentis ab ortu
Tabuit infixo sub mollia pectora telo
A magna Venere, & uictor Cupidinis arcu
Sed tamen hoc contra plus quàm letale uenenum
Reperit antidotum, Siculæ nam Doridos undam
Prospiciens, scopulo sic est auditus ab alto
Formosa ò Galathea quid auersaris amantem

Candida caseolo magis, omni mollior agno
In molli uitulo erranti lasciuior herba
Tristibus omphacinæ succis mihi acerbior uuæ
Nam mea cum placidæ demisit membra quieti
Huc formosa uenis, cum dulcis lumina somnus
Deserit, haud aliter quàm quæ conspexerit altis
Agna lupum fugiens in montibus effugis ultro
Verum ego te ò uirgo quo primum tempore uidi
Montibus in nostris dulci cum matre legentem
Purpureos flores, & odoriferos hyacinthos
Haustis incautum flammis in pectus, amaui
Et tua præcedens mea per uestigia duxi
Ex illo nequeo requiescere tempore, uultus
Inspiciens formosa tuos, sed totus amore
Tempore ab hoc pereo, nec tu miserata dolentem
Respicis, aut nostrum curas proh Iuppiter ignem
Sed scio cur fugias, cur me charissima spernas
Densa supercilio, quia frons est plurima longo
Idq; aurem flexu contingat utramq; superbo
Vnus inest oculus, supraq; capacia nasus
Vasta mole tacet mea labra, atq; imminet ori
Verum talis ego, & forma non optimus ista
Mille meas pasco Siculis in montibus agnas
Dulcia quas mulgens niuei bibo pocula lactis
Caseus haud ullo desit mihi tempore, non cum

Aut æstas uenit, autumnusue aut bruma niualis.
Cuius stant calathi semper mihi pondere preßi
Nec me carminibus quisquam prestantior uno
Cyclopum qui pascat oues hec culmina circum
In quibus aßidue dum te mea sola uoluptas
Et de me tibi multa cano te nomine uero
Malum dulce uocans, iamdudum fallere noctes
Insomnes didici, sed nunc tibi nutrio ceruas
Ter tres atq; duas fœcundas fœtibus omnes
Quattuor ursorum catulos quin utere mecum
Huc ad me ueniens, nihilo minus ipsa tenebis
Quàm tibi qui lustris ea sum uenatus in altis
Interea glauci feriant sine littora fluctus
Et potes hoc uiridi mecum requiescere in antro
Et melius, uacuam curis, traducere noctem
Hic lauri uirides, hic sunt graciles cyparißi
Nigrantes umbrant hederæ, nec bacchica uitis
Nec gelidum spirantis aquæ gratißima desunt
Flumina, de summis nemorosæ rupibus Aetnæ
Liquatæ iucunda niues mihi pocula præbent
Pro quibus Oceanum quis amet coluisse profundũ?
Quod si rusticitas tibi displicet hæc mea forsan
Hirsutumq; supercilium, sunt robora nobis
Sicut quercus fomenta futuro protinus igni
Qui nunc sub cinere irrequietus uiuit adusto

Subijce me flammis, crepitantibus ure caminis
Hanc animã, hunc oculũ, quo, cum tantũ unicus extet
Charius esse nihil potuit mihi, fortiter istuc
Perpetiar tantosq; uolens tolerabo dolores
Hei mihi quod piscem me non genuere parentes
Protinus expaßis tranans liquida æquora pinnis
Ad te uirgo abeam dulcißimaq; oscula ferrem
Ah saltem manibus si nolis cætera tangi
Implerem'q; sinum folijs, & lilia plenis
Alba darem manibus rubroq; in flore papauer
Quo crepero miseri consuerunt ludere amantes
Nec tibi forte dari possent simul omnia, namq;
Horum quædam æstas, quædam fert bruma niualis
Nunc tamen ô uirgo liquido dare brachia ponto
Condiscam, si forte quis huc aduenerit hospes
Qui doceat, certam tali ratione per artem
Experiar quæ nam uobis sit tanta uoluptas
Aequoreos habitare sinus fluctusq; profundos
O utinam maris informes egressa lacunas
Retro obliuiscare domum Galathea reuerti
Sicut ego hac in rupe sedens, quin pascere mecum
Ipsa uelis potius mulgere ex ubere lactes
Fœcundo niueos, & ferre coagula plenis
In calathis grauiter redolentia, deniq; molles
Caseolos manibus componere, sola tamen me

Dura parens offendit, ut autem conqueror illi
Vulnera quae patior, semper tacet, & nihil unquam
Dulce tibi de me loquitur, sed ut illa uicißim
Indoleat, dum me sine succo & sanguine toto
Corpore defectum uidet, hic mendacia texens
Atq; aegrum doleo caput, & pede labor utroq;
Hisq; ea torquetur, namq; & male torqueor ipse
O Cyclops Cyclops quae te dementia coepit
Quam fuerat melius calathos contexere, & altos
Lanigeris ouibus in pabula sternere ramos
Hanc mulge interea, quid enim fugientia captas
Gaudia? forte aliam quae sit formosior illa
Inuenies Galathean, amarunt me quoq; multae
Et mecum longa cupierunt nocte puellae
Ludere, dulce omnes, & suaui uoce canentes
Ridentesq; effusae omnes postquam obsequor illis
Non adeo paßim contemnor, & ipse aliquis sum.
Sic bonus ille canens rexit Polyphemus amorem
Ipse suum curans meliore nomine uulnus
Quàm si diuitias atq; aurea dona dedisset.

THEOCRITI AITAS
Idyllion XII.

VEnisti dilecte puer iam tertia nox est
Tertia iam reuehit croceos aurora iugales
Cum tamen una dies cupidis afferre senectam

Possit

Poßit, & aßidui depreßis pondere uoti
Quantum hyemi præstant genitiui gaudia ueris
Vt grauibus malis superantur pruna Damasci
Lanigero est ut ouis tenero uillosior agno
Ter nuptæ quantum uetulæ mollißima uirgo
Præferri poterat, quantum leuis hinnulus omni
Concedit uitulo, quantum dulcißima cantu
Perpetuo cunctas uincit philomela uolucres,
Tantum inter reliquos mihi tu charißimus omnes
Tantum tu oblectas mea pectora, scilicet ergo
Non aliter cursu te festinante petebam.
Quàm properat sudans calido sub sole uiator
Egelidam ramos fagi pandentis in umbram
Atq; utinam spirent in utroq; Cupidinis æstus
Aequales, & mutua amor præcordia seruet
Nostra, nec ulla dies celebri nos eximat æuo
Verum grata memor de nobis carmina dicat
Posteritas, & sic aliquis canat, una duorum
Mens fuit, atq; duo flagrabant ignibus æquis
Isti olim iuuenes, quorum ille, quod esset amator,
Ispnelus grauibus dici potuisset Amyclis
Hunc, quod amaretur, merito dixisset Aitan
Thessalus, hi siquidem prædura Cupidinis arma
Aequali traxere iugo. nam scilicet illo
Tempore progenies hominum fuit aurea, quando

Mens fuit una eademq; & mutuus ardor amantum
Et redamabatur quisquis constanter amauit
Hoc utinam pater ipse uelis Saturnie uosq;
Perpetuo iuuenes diui, semperq; uirentes
Vt mihi iam fatis Acherusia templa tenenti
Nunciet hæc aliquis seclis post uerba ducentis
Nunc tuus ille amor, & formosi nomen Aitæ
Cuncta per ora uirum uolitant & fabula paßim
Precipue iuuenum uerbis celebrantur amantum
Ista sed ut feret ipsorum diuina uoluntas
Curabunt superi, cœlestia regna tenentes
Verum ego te laudans formose haud mentiar unquã
Nec tenui grauis innascetur pustula nari
Nam si forte aliqua me parte momorderis, ipsum
Ne poßit nocuisse statim facis, adficis autem
Lætitia duplici mea pectora teq; relinquens
Mensuram cumulis semper fero pluribus auctam
Nisæi Megaræ ciues qui uincitis omnes
Arte peragrandi grauibus uada cerula remis
Vestra boni seruent fœlicia mœnia diui
Qui tam Cecropium celebratis honore Dioclem
Illum quem iuuenum tenuerunt semper amores
Præcipuo, quam non aliquem qui uestra subisset
Tecta peregrinus, sub cuius busta sepulchri
Vere nouo semper pueri florentibus annis

Conueniunt

Conueniunt, certantq; per oscula mutua palmam
Accipere ut quicunq; labris ad labra coactis
Basia mollicululo suauißima fixerit ori
Ad matrem redeat meritis grauis ille coronis
O fortunatum qui mollibus ista puellis
Oscula distribuit, multum namq; ille precatur
Formosum Ganimedea, ut ora simillima Lydo
Accipiat lapidi, quo uerum scilicet aurum
Argenti artifices poßunt discernere prauo.

THEOCRITI HYLAS
Idyllion XIII.

Non solis peperit nobis, ut opinor, amorem
Nicia amariferum, quisquis fuit ille deorum
Qui peperit, neq; nos primi sumus ordine ab omni
Pulchra quibus pulchra esse etiam uideantur, & ipsi
Mortales cum simus humum cras forte obituri
Verum etiam hunc sensit præduro pectora fidus
Robore Thebano satus Amphitryone, ferocem
Qui prius obtinuit dextra uictrice leonem
Formosum iam uictus Hylam cum uictor amaret
Cui niueos flauenti humeros contexit amictu
Candida cesaries, quem quod charißimus eßet
Omnibus haud aliter quàm si pater eßet, abunde
Artibus instruxit docuit simul omnia, per quæ

Ipse olim meritis factus celeberrimus esset
Nunquam solus erat, non illum Phœbus ad axem
Igniferum mediæ permensus tempora lucis
Non roseis aurora iugalibus alta reuisens
Templa Iouis potuit solum uidisse, nec illo
Tempore solus erat quo pulli nocte propinqua
Respiciunt dulcis consueta cubilia somni
A trabe fumosa matrem quatientibus alis
Sic ut non aliquis puer illo firmior esset
Aut animo melior, sed ad optima semper anhelans
Ipse uir ad ueras uirtutum euaderet arces
Sed postquam auricomum uellus petiturus Iason
Aesonides parat insuetis uada cœrula remis
Currere, delecti cunctis ex urbibus omnes
Conuenere simul, quorum fuit usus, in illis
Venit & exanclator iniquorum ille laborum
Filius Alcmenæ Mideatidos Heroines
Diuitis ingrediens Iaolci mœnia Pelei
Cumq; ipso formosus Hylas aduenit, & Argo
Robustam conscendit, ut autem cærula nabat
Per freta, Cianeas nihil ad Symplegadas usquam
Impacta est, sed perrupit, Phasimq; tenebat
More aquilæ per magna uagi spacia æquoris, ex hoc
Tempore constiterunt Symplegades æquore fixæ
Et iam Pleiadum stellis orientibus, & iam

Extremæ

Extremæ pauere nouos cum scilicet agnos
Conuerso iam uere, memor tunc tempus in altum
Diuinus flos heroum deducere nauim
Conscendere cauam, primũ hoc iter æquoris, Argo
Per tres inde dies uela impellentibus austris
Hellespontiaci uenerunt littoris oram
Inq; sinu portum tenuere propontidos altæ
Qua sulcos duxere boues & aratra Cianum
Hic uero digreßi in littora proxima læti
Vespertina breui struxere sedilia cœnæ
Cũ paribus paria in numerum, pars plurima stratis
Decubuere toris in humo, nam plurima circum
Planicies lætos extendit gramine campos
Butomon hinc acidam resecant altamq; Cyperum
Inde abijt formosus Hylas, tum forte parandam
In cœnam laturus aquas, ut ferret & ipsi
Alcidæ magno, atq; intrepido Telamoni
Qui mensam socij conuiuabantur ad unam
Semper, at hic urnam manibus gestabat ahenam
Flauus Hylas, propere conspecto fonte sub antro
Obscuro nigroq; loco quem plurima iuxta
Ficubus umbrabant folia enascentia densis
Cœruleumq; chelidonium uiridansq; adianthum
Et serpens agrestis, & utilis herba selini
At Nymphæ media quæsiui fontis in unda

Saltantes duxere choros Nymphæ irrequietæ
Agricolisq; graues diuæ semperq; molestæ
Eunice Malisq;, & ueris amica Nychia
Iam puer admorat potandis haustibus urnam
Tingere festinans, Nymphæ cum protinus omnes
Inijciunt manibusq; manus & fortiter hærent
Nanq; amor eripuit mentem simul omnibus idem
Argiuo in puero, nigram miser ille sub undam
Non aliter cecidit, quàm stellæ flamma rubentis
In mare tota cadit, cum nautis arma parari
Imperat, & uentum dicit quis adesse secundum
At Nymphæ in genibus lachrymantē multa tenētes
Solabantur Hylam blandis, sua gaudia, uerbis
At puero amisso turbatus pectore toto
Amphitryoniades, inflexos corripit arcus
Et clauam quam dextra manus gestare solebat
Quæsitumq; abiens magna ter uoce uocauit
Quantum plena potest de gutture ducta profundo
Vox fecisse sonum tanta ter uoce petitum
Inclamauit Hylam, nigrante ter ille sub unda
Audijt, & tenuis uox uenit ad Herculis aures
Ex unda quæ proxima erat, procul ille uocanti
Esse uidebatur cum non procul esset, ut autem
Cruda leo comedens si quando in montibus altis
Ceruinum audiuit pulium male uociferantem

Proripuit

Proripuit sese è latebris prædamq; paratam
Expetit, haud aliter qua densis semita spinis
Nulla fuit, quærens puerum per iniqua locorum
Lustra ferebatur, miseros ò semper amantes
Quanta est emensus magno spacia ille labore
Montibus & syluis errans, & Iasona totum
Posthabuit, magnæ & sublimia carbasa nauis
Vela quidem iuuenes media sub nocte ligabant
Herculis aduentum longa in statione manentes
Ille pedes quacunq; uiæ præfracta ferebat
Semita pergebat, multo furiosus amore
Hepar enim morsu deus intus edebat acuto
Sic formosus Hylas pars additus est quota diuis.
Alcidæ proceres conuicia multa ferebant
Desertori operum cœptorum, nanq; moratus
Esse ferebatur præstantem pluribus Argo
Remigijs, pedes ille autem peruenit ad ipsam
Colchida, & auriferi desertam Phasidos oram.

THEOCRITI AMOR CYnisçæ uel Thyonichus. Idyllion XIIII.
Aeschinus & Thyonichus

CHare uir, & multum dilecte Thyoniche salue Aesch.
Tantundē totidēq; tibi precor Aeschina uerbis Thyo.

Aesch. Cur tam serus ades? quae te nam caussa morata est?
Thy. Forsan serus eram, sed quae te cura fatigat?
Aesch. Non agitur cursu sors nostra Thyoniche recto
Thy. Ergo tuum macies tenuauit pallida corpus
Atq; haec barba graui mento tibi multa pependit
Neglectaq; breues sordent in fronte capilli
Talis erat qui nuper in haec loca Pythagoraeus
Venerat informis, pallens, pede nudus utroq;
Palladijs natum quem fama ferebat Athenis
Nempe uidebatur quod & hic macilentus amaret
Sed tostum & pingui panem de farre coactum
Aesch. Tu siquidem ludis cura non anxius ulla
Me uero excruciat formosa Cynisca, sed ante
Quam sensisse queam furor opprimet aeger amãtem
Certe inter medium dicas non esse capillum
Thy. Talis es ipse quidem semper, nunc mente quietus
Nunc uehemens, qui cuncta tuis succedere rebus
Oportuna cupis, sed enim noua differe quae sint
Aesch. Ipse ego et Argiuusq; et Thessalus Hippodiactes
Apis, & aeratis Cleonicus fortis in armis
Nanq; subintrarunt mecum mea tecta, bibentes
Forte sedebamus geminos ego protinus illis
Mactabam pullos, lactentemq; ubere porcum
Quin & odoriferum perculso uase releui
Byblinon annorum iam quattuor, & tamen ipsum

Tanquam

Tanquam germen adhuc & torcularia spirans
Sumebantur item crudi bona prandia bulbi
Et cochleæ molles, prorsus fuit illa suauis
Symposij facies, quo procedente placebat
Fundere sæpe merum cuius uoluisset amicæ
Nomine quisq; suæ, simul ædere cuius honori
Nominis affundi uinum sibi uellet, amantum
Ergo bibebamus nostros per nomina amores
Vt prius inter nos conuenerat, illa tamen me
Quamuis præsentem simul & facere ista uideret
Cum nihil omnino cupido loqueretur amanti
Quos animos, quem tunc sensum mihi rere fuisse?
Dixerat hic aliquis media inter pocula ludens
Non loqueris, uidisse lupum puto, protinus illi
His tibi quam sapiens uerbis ait esse uideris
Et simul immodica feruens incanduit ira
Vt facile extinctæ stuppam accendisse lucernæ
Illius à uultu potuisses, sed lupus ille est
Ille labi lupus est uicini filius, æuo
Florenti tener, & procero corpore firmus
Idem qui uulgo forma bonus esse uidetur
Ipsius hæc siquidem manifesto tabuit igne
Quæ licet ipsa meas olim fama attigit aures
Non tamen ulterius fuit hanc exquirere curæ
Et frustra uir eram frustra barbatus habebar

Iamq; graues nimio, & repleti pectora uino
Quattuor ut fuimus cum Thessalus Hippodiocles
Ipse Lyci primus tenerũ cantabat amorem
Carmine Theßalico quo, mens mala, mota Cynisca
Fleuit, & humentes demisit lumine guttas
Non aliter quàm nata duos & quattuor annos
In gremio cupiens matris latuisse puella
Hic ego, quem dudum tu me ipse Thyoniche nosti
Ipsius adducto candentia colla cecidi
Ingeminans pugno, tum uestes illa recinctas
Colligit, atq; foras se proripit ocyor Euro
Heu amor infoelix semper mihi, non ego certe
Certe ego non placeo, sed enim tibi gratior alter
Accubat, inq; sinu placido lasciuit amator
Illum tu hinc digressa foue, quas fuderis illi
Poma fluant lachrymæ, tum uero qualis hirundo
Garrula sæpe cibum pullis sub tecta reponens
Exilit hinc, alium celeri latura uolatu
Talis & illa fuit plumosa sedilia linquens
Per bifores elapsa domos ualuasq; patentes
Fertur & hoc olim, in syluam quoq; taurus abiuit
Viginti fluxere dies octoq; nouemq;
Atq; aliæ bis quinq;, hodie & lux altera certe est
A decima, mensesq; duos bis adde duosq;
Tempore tam longo nunquam conuenimus, ex quo

Thracum more comæ squalent impexaq; barba est
Interea illa Lyco fruitur noctesq; diesq;
Illa Lyco patet, at neq; nos ratione uidemur
Nec numero digni uelut infausti Megarenses
Sortis in extrema miserandæ parte locati
Quod si obliuisci longi possimus amoris
Nostra hæc nunc melior sors atq; decentior esset
Nunc gustasse picem ceu muri damna, quod aiunt,
Attulit ista mihi, quod enim medeatur amori
Pharmacõ inuenio nullum, nisi quod modo pulchram
Aequalis meus ille Epichalco Simus amauit
Natam, ubi ueliferum transmisit nauibus æquor
In patriam rediit depulso sanus amore
Ipse quoq; infidi uerrens uada cærula ponti
Transiliam remis, neq; pessimus & neq; primus
Qui mare transierint, tamen haud sine noie miles
O utinam ex animo cedant tibi cuncta uolenti Thy.
Aeschina, quod si forte placet peregrina uidere
Regnaq; militiamq; sequi, belloq; merere
Martia magnanimi Ptolemæi castra sequaris
Fortibus hic poterit soluisse stipendia factis
Sed qualis uir is est. Thy. Qualẽ liberrima possit Aesch.
Vita optare hominis, multa est uirtute benignus
Munificus, Musas colit, haud ignarus amorum
Præcipue ornatus comi dulcedine morum

Inter amicitias discernere doctus, & inter
Fucatam ueramq; fidem, tum plurima multis
Distribuens, facilisq; petentibus aequa piumq;
Vt regem decuit, nec enim petere omnia oportet
Aeschina, quod si circa humerum tibi fibula dextrũ
Summam connectat uestem, & pede nixus utroq;
Fortiter insistens audebis ferre proterui
Militis insultus, & agentis uerbera scuti
I celer Aegyptum pete, nam per tempora nobis
Paulatim ueniens obrepit cana senectus
Inuasura breui niueo candore genarum
Ergo aliquid faciendum operis dum sustinet aetas
Dumq; uirente genu possis satis esse labori

THEOCRITI SYRACVSIAE VEL
Adomazusae. Idyllion XV.
Gorgo. Praxinoe. Eunoa. Anus. Hospes.

Gor. *NVnquid Praxinoe manet intus in aedibus istis?*
Eu. *Intus iamdudum est, sed quàm tu lenta fuisti*
Prax. *Quamuis sera uenis Gorgo, tamen hoc quoq; miror*
Quod tandem uenias, sed tu nunc protinus isti
Eunoa porrecto ceruical pone sedili *(sedeto*
Eu. *Recte hoc cõpositũ est.* Prax. *hic Gorgo chara*
Gor. *Heu furor, ó fatui quanta est insania uulgi*

Vix

Vix uobis seruata, incommoda multa uiarum
Euasi quæ latiuagæ uis plurima turbæ
Multa quadrigarum faciunt crepidæq; molestæ
Et paßim chlamydata cohors effusa uirorum
Præterquam quod iniqua uia est & longior æquo
Tu quoq; quam uellem nunc longius ipsa moraris
Has meus extremas est ille profectus ad oras Prax.
Terrarum, & nido insidet huic, non incolit ædes
Scilicet ut ne nos uicinia commoda iungat
Ille malum me discrucians, & semper iniquis
Litibus exercens, meritum quem taliter odi
Per Venerem ne tanta tui malefacta mariti Gor.
Dixeris, aut isto culparis nomine coram
Hoc puero, uiden aspiciat te ut paruulus ipse
Zopyrion confide animo dulcißime fili Prax.
Non ut rere tuum signant mea uerba parentem
Percipit ipse infans, bonus est pater ille profecto Gor.
Vt me magna iuuet coniux Plutonis auari
Ille quidem pater ille forum cum nuper adisset Prax.
Empturus nitrumq; recens fucumq; marinum
Retulit insipidi demortua grana salilli
Hic uir inutilis ulnarum bis quinq; triumq;
Et talis meus est argentum perdere natus Gor.
Arte Dioclides simili, nam uellera quinq;
Emit heri penso drachmarum munere septem

Vellera quæ dixisse canum, frugisq; uetustæ
Frustra queas, sordesq; meras, opus ex opere ipso
I nunc sume tuos quos fibula nectit amictus
Plurima regalem Ptolemæi diuitis aulam
Ibimus, ut pulchro quæ pulchra parauit Adonidi
Adsimus pompæ, quam nunc formosa paratu
Magnifico regina, ut fama fertur, adornat

Prax. Sponte beata sua succedunt cuncta beatis
Quæ tu uidisti, quia, qualia sint ea, nosti
Dixeris his etiam qui non uidere. Gor. Sed instat
Tempus, & ire monet, sunt ocia semper inerti.

Prax. Huc age profer aquam grauibus contrita flagellis
Eunoa, pone uerum, quam quærunt mollia feles
Ocia, tolle moras, fer aquam cito, nanq; lauandū est.
Ante uiæ quàm ineamus opus durumq; laborem
Aspice quàm tulit officiosa, sed heus age semper
Esuriens, & multa uorans, ne infuderis undæ
Plus nimio, infœlix cur uestem aspergine fœdas
Hanc mihi, iam laui, si dijs placet, attamen arcæ
Clauis ubi est magnæ defer mihi protinus ipsum

Gor. Praxinoe quam multiplici ratione plicatum
Emperonama tibi est, quam te decet illud habentem
Dic quanti ab textore ad te peruenerit ipso

Prax. Ne queras, pōdo uno emptū est aut forte duobus
Simplicis argenti quo nec sit purius ullum

Præterea

Præterea est tanto uita hæc appensa labori
Sed tamen ex animo res hæc cessisse uidetur Gor.
Hoc equidem pulchre atq; ut res habet ipsa lo. Prax.
Affer palliolum uelumq; decenter adapta (quuta es
Sed neq; te ducam fili plena omnia laruis
Et Mormo, mordent & equi, lachrymare licebit
Quantumcunq; uoles, fieri te deniq; claudum
Non uolo, sed quoniam tempus nos urget eamus
Tu uero hunc Phrygia accipiens collude puello
Atq; intro catulum reuoca dudumq; patentes
Claude fores, dij quantũ hoĩm quã plurima turba est
Qua ratione malum superabimus illud eundo
Agmen enim formicarum est sine lege modoq;
Immensum numeroq; carens, non turba uirorum
Multa tibi & præclara opera et benefacta deorũ
Venerunt Ptolomææ secundo numine, postquam
Diuorum numerum genitor tuus auxit, habetq;
Cœlum cum superis, nemo malefactor euntem
Lædit ab Aegypto ueniens, ut nuper iniqua
Fraude latrocinia urgentes, impune ferebant
Multa uiri similes inter se lusibus istis
Quid nunc de nobis fiet dulcissima Gorgo?
En celerum turmas Ptolemæi regis equorum
Heus bone uir ne conculces me, rectus in ambos
Se quatit ille pedes insurgens corpore rufus

Aspice quàm ferus est, audacia nempe canina est
Eunoa an expectas? nec adhuc fugis? opprimet ipsũ
Sessorẽ, bene habet, quod adhuc mihi paruulus intus
Ipse manet, bona caussa meæ fuit illa salutis
Gor. Praxinoe confide animo, iam uenimus extra
Hos equites sese tuta in statione tenentes
Prax. Iam mihi reddor & ipsa animiq; recolligo uires
Semper equum timui & frigentem pellibus anguem
A puero, ne cunctemur properare necesse est
Turba quidem nobis non contemnenda propinquat
Gor. Vnde ades ò mater regali nunquid ab aula?
An. Regali uento charissima filia ab aula
Gor. Num facilis datur accessus subeuntibus ædes?
An. Venere ad Troiam penetrantes omnia Achiui
Crede puellarum pulcherrima, quicquid agendũ est
Perficit, & certum dabit experientia finem
Gor. Hæc anus oraclum diuino ex ore loquuta est
Atq; abit ipsa, sciunt mulieres cuncta profecto
Duxerit utq; ipsam Iunonem Iuppiter olim
Aspice Praxinoe foribus quæ turba propinquat
Prax. Immẽsa est hæc turba, manũ charissima Gorgo
Da mihi succedens, sed & Eunoa te præeuntis
Eutychidos comprende manum, ne forsan oberres
Tam stricte simul urgentes intrabimus omnes
Nos curæ constanter habe, nos Eunoa specta

Heu miseram semel atq; iterum mihi palla tumultu
Scinditur ò Gorgo, sic te ò homo quisquis es ipsum
Iuppiter auctet ope aßidua, serua hanc mihi uestem
Ad me res equidem nihil attinet ista, sed ipsam Hosp.
Curabo tamen. Prax. Immodica hæc & plurima
Ceu fodiente sues turbantes oīa rostro (turba est
Esto animo forti mulier, iam tuta tenemus Hosp.
Tuta precor teneas & in hac, & in oībus horis Prax.
Chare uir, officio qui nos coniungis amico
Vtiliterq; iuuas, & opis miseraris egentes
Sed male comprimitur subeuntibus Eunoa turbis
Infœlix quam te uidentiis uiribus urgent
Sed bene succeßit sunt omnes intus, ut olim
Dixit amans capta claudens sua limina sponsa
Huc age Praxinoe uaria hæc circumspice primū Gor.
Quam parua, artifici quàm sunt exacta labore
Non opera hæc hominum sed dixeris esse deorum
O ueneranda Minerua, manus quā docta labores Prax.
Hos dedit, ò quales quæ talis uellera lanæ
Tractarunt, qualesq; fuisse putabimus ipsos
Talia qui pinxere nouis animalia formis
Quam stant uera locis, quam pene & uera mouētur
Quam poßunt animata, & non intexta uideri
Res quædam sapiens certe est homo, nūc tamē ipse
Quam uenerandus in argento iacet ubere lecti

Florescens prima lanugine pulcher Adonis
Qui ter amatus, adhuc et in ipso Acherōte adamatū
Hosp. Desinite ò miseræ, garritibus omnia uanis
Turturibus mos est implere loquacibus olim
Gor. Vnde hō? quidue tibi si nos iuuat esse loquaces?
Si potes imperio nos obrue, nempe iubebis
Ista Syracusijs, sed noueris hoc quoq; ciues
Nos sumus è clara pars non spernenda Corintho
Sicut & ipse fuit uolucer pede Bellerophontes
E Peloponneso sermo nos esse fatetur
Dorica uerba loqui cum simus Dores opinor
Possumus, & nobis, nisi fallunt omnia, fas est
Prax. Ne sine cœlifuga umbrarum regina silentum
Vt quisquam imperitet nobis nisi fortior unus
Non metuo ne mensura tibi ludar inani
Gor. Iam taceas rogo Praxinoe, cantabit Adonim
Plurima cognoscens Argiuæ hæc filia cantrix
Vicit & hæc iam Sperchin Ialemon ante canendo
Nūc quoq; qcquid erit pulchrū, mihi crede, loquetur
Et nunc gestit ut incipiat præludia captans
Quæ Golgon Cytherea colis Venus Idaliumq;
Excelsamq; Ericen, Venus auro candida gaudens
Qualem latiflui de sede Acherontis Adonim
Mense duodecimo tibi deduxere reuersum
Mollipedes ac tardigradæ plus omnibus Horæ

Cœlicolis

Cœlicolis, sed gratæ etiam mortalibus Horæ
Semper enim referunt uenientes plurima secum
O Cytherea Venus tu reginam Beronicen
Ex mortalibus, ut dicunt, iam morte carentum
Iunxisti numero Diuum, formosa puellæ
Pectora rore fouens, & succo nobilis herbæ
Cuius membra deum sunt immortalia pastu,
Nunc tibi quæ tot habes cognomina, cuius honori
Templa tot exurgunt, nata auricomæ Beronices
Arsinoe, quæ forma Helenen æquauerit ipsam
Gratificans tibi dilectum iam rebus Adonim
Omnibus eximijs colit inuitatq; colentes
Quem iuxta arboribus quæ munera cunq; beatis
Nascuntur cumulata tacent, & germine florum
Vernantes horti tenero, candentibus ære
Argenti calathis, seruati molliter adsunt
Aurea præterea satiata alabastra liquore
Vnguinis Aßyrij, sunt & preciosa ciborum
Qualia sæpe bonæ coxerunt fercula matres
Cum posita flores alba sartagine farri
Miscuerunt uarios, quos in dulcißima mellis
Munera conijciunt olei liquamina mollis
Adsunt præterea uolucrum sublime uolantum
Reptantumq; solo tot milia, sunt uiridantes
Et folijs depressæ umbræ florentis anethi

Quem superinuolitant teneri petulanter amores
Quales Luscinię sub frondibus arboris altę
Considunt strepitantq; alis, ramosq; uolantes
Nunc hos nunc alios penetrant, suauissima fragrans
O Hebene O radijs fulgens flauentibus aurum
O Aquilę puerum miscentem pocula eburnę
Portantes superum regi, supraq; tapetes
Purpurei, molli plus mollia stragula somno
Dixerit aut Samius, Mileti aut ciuis aquosi
Stratus adest autem formoso lectus Adonidi
Atq; hac parte iacet Venus, hac rubicūdus Adonis
Annorum sponsus ter sex aut grandior uno
Nec dum etiam pungunt rubicundis oscula labris
Nunc amplexa tuum salue Venus alma maritum
Nos ipsum primo simul omnes rore feremus
Littoris ęquoreas extra spumantis ad undas
Soluentesq; comam sinibusq; ad pulchra ligatis
Pectora dulcisona sic illi uoce canemus
Dulcis Adoni uenis nos ex Acheronte reuisens
Atq; illo remeas Heroum solus, ut aiunt
Namq; nec hoc potuit cunctis Agamemno Pelasgis
Prælatus grauitate, nec insuperabilis Aiax
Non uiginti Hecubes natorum maximus Hector
Non etiam magno Patroclus charus Achilli
Non capta referens Pyrrhus patria agmina Troia

Sed neq;

Sed neq; qui Pyrrho Lapythæ uixere priores
Nec gens diluuij superatrix Deucaliones
Non Pelopis genus, aut Argiuum fama Pelasgi.
Sis fœlix nunc dulcis Adoni, & adhæc tua lætus
Templa ueni, & dexter cum ueneris esse memento
Praxinoe quãta hæc sapiẽtia? certe ea magna est Gor.
Plusquam fœlicem quæ tam bona carmina cantat
Sed nos hora domum reuocat, sed enim Dioclides
Optimus haud quaquã meus est uir acutus & atrox
Qui simul esuriat non tuto occurreris illi
Salue dulcis Adoni & nobis dexter adesto
Quæ tua lætifico celebrauimus orgia cantu.

THEOCRITI CHARITES
siue Hieron.
Idyllion XVI.

SEmper habet Musas ea cura, ea cura poëtas
Illas facta deum canere, hos benefacta uirorum
Nam cum sint diuæ cœlestia numina Musæ
Diuinas possunt diuorum dicere laudes
Nos homines quid ni mortalia facta canamus
Et laudes hominum, & meritum uirtutis honorem
Sed quis in hoc adeo mortalis munere uitæ
Quis nunc tam bonus est sub aperti lumine solis
Qui nostras aliquo Charitas dignetur honore
Excipiatue domo gratas, & munere donet

Quamlibet exiguo, nec forte remittat inanes
Illæ autem iratis plangentes pectora palmis
Et pedibus redeant nudis, & acerba dolentes
Sæpe mihi, quod frustra ierint conuitia dicant
Sæpe reuertantur nudæ inuestesq; puellæ
Et miseræ uacuas iterum referantur ad arcas
Et genibus sedeant gelidis capita ægra tenentes
Hanc etenim sedem quoties spe lusit inani
Euentus repetunt, atq; hæc sua limina seruant
Nulla quidem Musis nunc est reuerentia, linguæ
Nullus honor docta quantumuis uoce disertæ
Nec quisquam est hodie, qui per benefacta mereri
Vt quondam studeat præclaræ nomina famæ
Quin potius lucro insistunt & rebus inhærent
Augendis quocunq; modo, quascunq; per artes
Nunc homines, et ut est mos temporis huius, auaras
Semper habent sub ueste manus, dū crescat & arcæ
Clausuras grauidæ congesta pecunia rumpat
Vnde nec impendens tantum quis donet amico
Quantum decedat deterso æruginis æri
Quod si forte aliquis quicquam petat, ocyus inquit
Sura genu propior mihi ut est ita semper habēda est
Sed nihil ipse moror, uersus & carmina uatum
Et potius diuina requirunt numina uates
Quis uero attentas alijs accommodet aures

Cum sit & efficiat satis omnibus unus Homerus
Ille Poëtarum mihi maximus esse uidetur
Qui nihil accipiens nihil hinc auferre laboret
O miseri quo tanta lucri sitis ista? quid auri
Congeries miseram tanta strue degrauat arcam?
Non sic diuitijs uti decet, utitur autem
His bene, qui neq; se fraudans indulgeat ipsi
Quod satis est genio, uitaéq; accommoda seruet
Quædam distribuat, quos approbet ipse Poëtis
Multa quoq; agnatis & multa benignus amicis
Exhibeat reliquis, aras & sacra deorum
Muneribus colat, hospitibus sit largus habendis
Accipiatq; lubens alienæ sortis egentem
Et mensæ socium sumat sibi, deinde uolentem
Ire sinat placidis demulsum pectora uerbis
Ipsos præcipue Musarum sacra ferentes
Præcipuo uates colat & ueneretur honore
Vt secum Stygias laudem ferat ipse sub umbras
Nec tristes peragat luctus Acheronte sub imo
Sicut inops patrio duram qui plorat in agro
Paupertem, rigidis uersato robore callum
Inducens manibus, defessaq; brachia iactans
Maximus Antiochus regum, præduces Aleuas
Imperio fuit, his seruorum multa tyrannis
Milia parebant, quorum ditißima luxu

Atria magnifico plures pauere ministros
Quã numerare queas Scopadũ quoq; thessala Penei
Pascua lauriferi lætas armenta per herbas
Seruabant immensa illis ad nota redibant
Limina caularum uitulorum milia multa
Mille greges ouiũ, mugitibus omnia uaccæ
Cornutæ stabula implebant, & florida tempe
Errabat dumeta olim Cranonia circum
Hospicioq; bonis per pinguia culta Creondis
Delectos pauere greges ouiumq; boumq;
Non tamen hæc illis tantarum copia rerum
Profuit, aut ueræ laudis decora ulla tulisset
Postquam per Stygiam semel enauere paludem
Et dulces superi liquerunt luminis auras
Desertis quin his opibus sub nocte tacerent
Perpetua tristes inter sine laudibus umbras
Carmine uenturis nisi Cëius omnia uates
Prodisset populis, illorum plurima plectra
Aeolico benefacta sonans, per carmina uatum
Victores celebrantur equi, quibus inclyta parta est
Palma per Elæos sacro certamine campos
Quis Lycios Heroas adhuc, quis nosse comatos
Priamidas queat, & muliebria tempora Cygnum
Canentem, ueterum nisi fortia facta uirorum
Bellaq; diuini cecinissent carmine uates

Inclyta

Inclyta multiuagi nec fama maneret Vlyßis
Errantis duo lustra uiri maria omnia circum
Circum omnes populos, tandem & subeuntis auari
Limina Plutonis, quod uiuo contigit illi
Nec notum populis ulla ratione fuisset
Speluncam fugisse feri Cyclopis eundem
Ipse quoq; Eumæus tacito latuisset in agro
Inter aras interq; sues, te nemo Philœti
Pinguibus audisset seruantem pascua bobus
Retro lapsa pij Laertis fama perißet,
Si non iuuissent diuini carmina uatis
Nomina uiuentes mortalibus optima Musæ
Atq; æterna ferunt & nulli obnoxia fato
Verum res pereunt, & qualescunq; reliquit
Quantascunq; etiam diues post fata reliquit
Diuitias hæres rapit & consumit auarus
Sed labor est idem numero comprehendere uelle
Quot uento rapidi ueniant ad littora fluctus
Aut laterem liquido lutulentum fonte lauare
Et uicisse uirum lucri dulcedine captum
Sed ualeant quos talis amor sine fine fatigat
Et nullum miseri inueniant finemue modumue
Tristis auariciæ, quin semper plura repertis
Accumulent & sollicito crucientur amore
Argenti atq; auri, cæcaq; cupidine tristes

Intereant, me famam hominum populiq; fauorem
Emeruisse iuuat plus quàm si dentur equorum
Milia multa mihi, & mulorum quicquid ubiq; est
Quis tamen exhibeat, quem quæro, cui meà poßint
Scripta placere uiro? nostræ cui carmina Musæ
Sint cordi, atq; animum moueãt uirtutis amantem
Difficiles sunt nanq; uiæ duriq; labores
Musarum, placido nisi Iuppiter ipse Camœnis
Aspiret uultu, sed nec dum desinit annos
Et celeres menses fessum producere cœlum
Quin & adhuc multi currusq; rotasq; mouebunt
Aeripedes, erit ille meo qui carmine dici
Se uolet, & magnum factis imitetur Achillem
Et meritis illi cedat Telamonius Aiax
Qualibus hos circum Phrygium Simoënta potentes
Dardanij uidere uiri, quo littore quondam
Excelsum ueteris monumentum constituit Ili
Iam Phœnissa tremit Chartago Libyßidos oræ
Vltima, conatu metuenda parantibus omni
Bella Syracusijs, medias subeuntibus hastas
Et clypeis paßim quatientibus arma salignis
Quos inter ueteres Hieron Heroas & ipsos
Semideos uultu referens animoq; decenter
Cingitur, & cristis galeam quatit acer equinis
Iuppiter illustris regnator maxime olympi

Tuq;

Tuq; Medusæa uenerabilis Aegide Pallas
Tu quoq; quæ magnã sortita es & incolis urbem
Quam præclara Ephyra profugi posuere coloni
Hic ubi Lysimelæa uagis sonat icta procellis
Magna Ceres, Cererisq; Proserpina filia magnæ
Pellite deuictos Siculis regionibus hostes
Vt trepidare fuga uis ultima cogat inermes
Lataq; Sardoi tranantes æquora Ponti
Acceptas narrent clades & funera natis
Coniugibusq; suis, quos hauserit ensis amicos
Doricus, & Siculo prostratas Marte cohortes
Iam tunc noscendas numero tot cladibus actis
Tunc propriæ saluis habitentur ciuibus urbes
Deiectæq; arces iterum, quas perfidus hostis
Demolitus erat, tunc nudi cultibus agri
Et neglecta nouo reparentur prata labore
Mille greges ouium uiridantia gramina rursum
Pascant, & saturæ balent in pinguibus herbis
Vespertina mero portantes ubera lacte
Plena boues, iterum repetant sua tecta gregatim
Messe sua longis uiduata noualia bellis
Incipiant reparata nouas producere fruges
Cum sua uocales repetunt arbusta cicadæ
Insidiasq; cauent seruantum pascua, quando
Solibus æstiuis media est lux plena diei

Arma sibi sua cum fragiles net aranea telas
Tunc & in arma tubæ sileant funesta uocantes
Et bellum ne uoce quidem quis nominet ullum
At laudum celebres Hieroni summa Poëtæ
Constituant decora æterno quæ prædita cantu
Transcendant Scythici spaciosa uolumina Ponti
Quaq; tenaci altum uinxisse bitumine murum
Dicitur, & latæ regnasse Semiramis urbi
E multis tamen unus ego, quibus esse Poëtis
Musa dedit, qui facta suis Arethusia plectris
Et fortem celebrant bellis Hierona gerendis
O Etheoclisatæ Charites Minyeia quondam
Inuisa Orchomeni Cadmæis mœnia Thebis
Quæ colitis, si nemo petat mea carmina, nulli
Inuito obtrudam quos nō mereatur honores
Sin aliquis petat, & laudari querat, ad ipsum
Cum Musis ueniam nostris, & gaudia nostra
Musarum comitante choro sequar ipse nec unquam
A uobis patiar diuelli, nam quid ubiq; est
Munere quod charitū dempto sit amabile cuiquam?
Vobiscum ô utinam liceat mihi uiuere totum
Quod superest uitæ, & reliquum finire laboris

THEOCRITI ENCOMION
Ptolemei.
Idyllion XVII.

Ab Ioue

AB Ioue principium Musæ, Iouis ultima Musæ
Sit ratio, cantu cum maximus ille Deorum
Dictus erit uestro, merita tum laude feremus
De mortalibus extremum primumq; uirorum
Et medium Ptolemæon, in his nanq; optimus ille est
Chari olim uirtute uiri quicunq; fuerunt
Dijs geniti, & noti primis Heroes ab annis
Cum nihil abiectum, nihil ulla ex parte pudendum
Omnia sed gererent patrio dignissima cœlo
Inuenere suos opera immortalia uates
Qui canerent, famæq; darent memoranda futuræ
Verum ego quem faciles Musæ fecere Poëtam
Illustrem pulchro Ptolemæum carmine dicam
Nam bona laudatos decorant quoq; carmina diuos
Arboribus densam ueniens lignator in Idam
Anxius ingentis circumspicit omnia syluæ
Vnde opus incipiat, quæ primo iusta labori
Caussa sit, haud alia mentem ratione fatigat
Nunc mihi materiæ pondus graue fine carentis
Quæ prima expediam, de tanto tamq; bonorum
Immenso numero, quibus immortalia tanti
Dij non difficiles decorarunt nomina regis
Vsq; ab diuina maiorum gente suorum
Qualis & ipse fuit Lagides, qui maxima posset
Perficere, ingenio meditari talia quisquam

Haud alius qui posset erat, sic scilicet illum
Dijs pater æqualem prouexit honoribus auctum
Diuinis etenim Iouis in penetralibus illi
Ex auro stat facta domus, quem proxima iuxta
Magnus Alexander constrata sedilia seruat
Persarum grauis in populum Deus, immortali
Subdita cuius adhuc sapientia pectore regnat
Quos contra sedem solido ex adamante paratam
Amphitryoniades statuit Ioue natus & orbis
Monstrorum domitor claua metuendus & arcu
Cum reliquis celebrans conuiuia splendida diuis
Ipse suis gaudens spectare nepotibus ortos
Atq; sui generis dignos uirtute nepotes
Quod deus illorum uiridem per membra iuuentam
Fuderit & procul inuisam tristemq; senectam
Iuppiter arcuerit, quod & ipsi morte carentes
Dicantur Diui, nullo iam corporis usu
Et nec opus pedibus, ceu qui nascantur, habentes
Nam fuit amborum proauus satus Hercule forti
Et genus amborum totum numeratur ab ipso
Hercule per proauosq; atauosq; ab origine prima
Donec in ipsorum deducas tempora gentis
Diuinæ seriem, qui cum saturatur odoro
Nectare conuiuas superos mensasq; reliquit
Ambrosias Ioue natus amatæ in coniugis ædes
Ingrediens

Ingrediens raptum ex humeris hinc protinus arcum
Cum pharetra dedit, illi autem Cyclopea ferri
Robora & exsculptam nodoso stipite clauam
Atq; illi in thalamum diuino nectare odorum
Deducunt Hebes albentis crura parentem
Prognatum Ioue, & arma simul, tam qualibus ipsa
Laudibus euicit parentes clara puellas
Pignora, matronas inter sapiens Berenice
Huius enim regina Cypri ueneranda Diones
Filia, molliculos digitos complexa manusq;
In fragrante sinu fouit, quia scilicet unquam
Nulla puella uiro tantum placuisse putatur
Vxorem quantum ipse suam Ptolemæus amauit
Et redamabatur certe, & plus uxor amabat
Ex tam legitimo tam firmo ab amore creatus
Committunt pueris tuto omnia remq; domumq;
Si quando uir amans in lectum uadit amantis
At mulier fido quæ non respondet amori
Illa uiri lectos alieni in pectore uersat
Semper, & hinc faciles nascenda in pignora fœtus
Sed nunquam similis natorum forma paternæ
Diuarum ueneranda Venus pulcherrima uultu
Ipsa tibi curæ fuit excellens Berenice
Per te Cocyti mœstam non transijt undam
Sed prius obscuræ quam littora prima paludis

Attigit, & tristem morientibus undiq; nautam
Hanc rapiens Venus in tua templa sacrata locasti
Faustiq; tuos ceu natæ mater honores
Omnibus illa fauens mortalibus est dea, quorum
Pectoribus uacuis molles aspirat amores
Atq; leues fido dat amanti ducere curas
Nigra supercilijs Argea amplexa torosum
Tydea, sternentem Diomeden fortia partu
Enixa es clarum terra Calidonide regem
Alta sinus undosa Thetis tibi Thessale Peleu
Hectorei peperit domitorem Martis Achillem
Te generose dedit partu Ptolemææ beato
Diua parens Berenice inde uicto Ptolemæo
Nutrijt alta Coos puerum te à matre receptum
Tempore quo primum uidisti lumen & auras
Vitales teneris hausisti flatibus infans
Nanq; ibi soluentem grauido de corpore zonam
Ilithyian parturiens in uota uocauit
Nanq; laborabat grauiter tum filia pulchræ
Antigones, illi partus tum diua leuatrix
Adfuit; atq; omnem pepulit per membra dolorem
Aeditus ergo patri similisq; & amabilis ipsi
Est puer, hunc spectans media Cos insita ponto
Contrectans manibusq; & amica in brachia sumens
Talibus est tenerum uerbis affata puellum

Euge

Euge beate puer fœlix age fulgeat ortus
Hic tuus, ah tu me tanto digneris honore
Quanto cæruleam Delon manifestius Apollo
Et Triopon cultu collem uenereris eodem
Quo rex æqualem Rhenæan amauit Apollo
Hæc ubi dixisset maternis insula uerbis
Protinus insonuit clara ter uoce sub altis
Nubibus augurio firmans Iouis ales aperto
Omnia, at hoc magno signum de rege secundet
Qui dedit ipse Deus, nam certe est maximus ille
Atq; uir egregius, quem mox ut prodit in auras
Sic amat, & primo confirmat Iuppiter ortu
Illum sponte sua fœlicia cuncta sequuntur
Diuitiæ ueniunt illi, nunc possidet ergo
Et maris & terræ spacia infinita, tenetq;
Innumeras gentes quæ festa pace quietæ
Frugifero pingues exercent uomere campos
Continuisq; colunt crescentes Imbribus agros
Sed non ulla magis facili se prodiga partu
Terra aperit quam plana suis Aegyptia tellus
Frugibus exuperat reliquas, cum Nilus inundans
Fructifero putres emollit flumine glebas
Tot nemo populos, nemo tot possidet urbes
Plenas artificum, plenas opera omnia agentum
Illi tercentum celsis stant mœnibus urbes

Inde supra tres Myriadas tria milia, porro
Adde duas triadas, pone insuper hendecadas tres
Tot populis dat iura, tot urbibus imperat ille
Gloria magnarum Ptolemæus maxima regum
Præterea partemq; tenet Phœnicidos oræ
Atq; Arabum partem fœlicia thura legētum
Diuitis & Syriæ Libyæq; propinqua tenentis
Quicquid & Aethiopum uicino sole calentum
Poßidet à populis, nihilo minus imperat omni
Pamphyliæ Caribus leuibus, Lycijsq; proteruis
Et Cilicum quicunq; habitant fœlicibus aruis
Cycladibusq; uago dispersis orbe per æquor
Nauibus ille quidem præstat claßesq; per omnem
Mittit & innumero consternit milite pontum
Et maris imperium late tenet, illius omnes
Mandatis parent terræ fluuijq; sonantes
Plurima sunt equitum claudentes agmina turmæ
Sunt clypeis densi pedites, nitidoq; cohortes
Aere refulgentes aciebus in ordine pulchro
Densatis, strepitu ferientibus astra sonoro
Diuitijs & opum fastu magnoq; paratu
Omnes terrarum reges premit, omnia fundit
Aßidue fœlix fœcundo copia cornu
Tempore non aliquo diues uacat aula beatis
Muneribus toto ac diuerso ex orbe profectis

Incumbunt

Incumbunt operis populi durosq; labores
Tranquilla exercent in pace & ab hoste quieti
Nemo pedes siquidem piscosi littora Nili
Transgreditur, manibusq; aliena inuadit iniquis
Aut bellum mouet, aut ullo Ptolemæia regna
Miscet agens subitos arrepta per arma tumultus
Nemo etiam quamuis celeri de naue propinquum
Exilit in littus prædatum ouiumq; boumq;
Armenta, & spolians Aegyptia regna colentes
Talis habet regem seruandi cura paterni
Imperij, talis populo rex præsidet ipsi
Flauicomus Ptolemæus, in omnia maxima natus
Præcipue uir in arma potens, cui cura parentum
Omnia conseruare laboribus aucta, uicissim
Parta labore suo patrias augere per artes
Sed nec inutilibus tam regia diues abundat
Diuitijs, quibus in capsas & aulta repostis
Scrinia parcatur nullum admittentibus usum
Ceu formicarum congestis nuper aceruis
Sed quorum bona pars diuorum cedat honori
Vel cum templa nouo reparat pereuntia cultu
Vel noua constituit, uel splendida munera soluit
Primitias, cumulatq; suis altaria donis
Rex pius in superos, quin plurima regibus idem
Dona alijs tribuit, sed & urbibus inclyta multis

Munera transmittit, socios quoq; larga fideles
Dextera prosequitur, sacra ad certamina Bacchi
Nemo unquam ueniens cantor discessit inanis
Quin potius docta præstantibus arte canendi
Munera contribuit, se digna nec arte minora
At laudes Ptolemæe tuas sacra carmina uatum
Pro meritis celebrant quoniam bona multa Poëtis
Tu facis, & ueros Musis impendis honores
Nam quid amabilius quid pulchrius esse per orbem
Integrum poterit quam pulchræ nomina famæ
Accipere atq; homines inter uirtute mereri
Illustrem æternos quæ gloria duret in annos
Hæc manet Atridis etiam nunc, illa profecto
Infinita domus Priami bona diuitis altæ
Et si legitima belli ratione tulerunt
Haud tamen illa manent, sed in atri partibus orbis
Clausa latent, reditum duris adimentibus umbris
Solus hic extinguens uestigia prisca parentum
Adscriptus numero diuum facit esse uideri
Ergo patri diuo diuæq; insignia matri
Thureq; odorifero fumantia templa dicauit
In quibus ipsorum statuas dum collocat auro
Addens nobile ebur, diuos facit esse uocandos
Omnibus, & toto laturos orbe salutem
Atq; illis dum sacra facit prepinguia adurit

Viscera multa boum, taurosq; rubentibus aris
Imponit mactans totius mensibus anni
Ipse & amans coniux qua non fœlicior unquã est
Vlla puella uirum cupidis complexa lacertis
Nulla boni meliora tulit connubia sponsi
Ergo amat ex animo coniux fratremq; uirumq;
Taliter in thalamum quondam coiere iugalem
Quos Rheam genuisse ferunt, quibus omnia parenti
Sic se complexi fratrem soror, ille sororem
Iuppiter & Iuno lectum uenere in eundem
Quem strauisse ferunt redolentibus Irida palmis
Salue rex Ptolemæe tuos ego semper honores
Sicut & Heroum laudes & facta aliorum
Carmine non humili, nec quod contemnere poßit
Posteritas uentura, canam, tibi Iuppiter æquus
Virtutem dabit, & faciet uirtute beatum

THEOCRITI EPITHALAmion Helenes.
Idyllion XVIII.

AD ueteres claræ quondã Lacedæmonis arces
Constitit igniferis Hymenæus tempora ramis
Euinctus, qua regia flauicomi Menelai
Stat uetus, huc uiridi bis sex in ueste puellæ

Delectæ numero ex omni, quas illa tenebant
Mœnia progressæ festas duxere choreas
Ante recens pictum thalamum, cum filius Atrei
E geminis natu minor, & florentior annis
Tyndaridam sibi dilectam despondit & intra
Duxit legitimi secreta cubilia lecti
Ergo omnes una plaudebant uoce canentes
Complexuq; pedum quatiebant præpete terram
Ipsa domus festo resonabat tota Hymenæo
Ergo ne placidæ sic indulsisse quieti
Optime sponse iuuat? celeresq; ita carpere somnos?
Ceu tremebunda genu tibi sura uacillet acuto
Nunquid amans somni nimium es? num uina bibisti
Plurima, quæ tibi membra grauēt? quia pectore toto
Irruis & placidi petis alta cubilia lecti
Ipsum te siquidem decuit dormire per horas
Quas uelles longæ quo tempore cunq; diei
At dulcem sineres circa sua gaudia matrem
Ipsam uirginibus mistam lusisse puellis
Quæ tibi nupta data est in multæ tempora lucis
Quādoquidē quæ nupta tibi est tua nupta futura est
Perpetuo, siue oceani se condat in unda
Siue nouo Phœbus terras illustret Eoo
Præterea non illa tibi subeuntibus annis
Deerit, & in longi spacium deseruiet æui

Fœlix

Fœlix ò Menelae, nouisq; beate Hymenæis
Fœlici auspicio Spartæ præclara petisti
Mœnia, mille alijs primas quæsita uirorum
Nunc quia te faciunt uoti pia fata potentem
Semideos inter tu solus habebere magni
Et gener ipse Iouis, socer & tibi Iuppiter ipse
Et tecum thalamos Ioue nata subibit eosdem
Qualis Acheiadum non est alia ulla per urbes
Tam non mortalis diuino munere formæ
Quæ satis eximium dederit tibi candida prolem
Si matri similem fœcunda effuderit aluo
Nos igitur quibus una ætas, quas unus ad undam
Eurotæ labor exercet iuueniliter unctas
Laurifiroq; sacræ currentes margine ripe
Sexaginta quater numero sumus, omnibus idem est
Virginitatis amor, muliebris & apta iuuentus
Non tamen è nobis tam forma est ulla beata
Quæ caruisse nota poßit collata uenustæ
Tyndaridi, nam sicut ubi nox alma receßit
Os croceum cœlo profert aurora renascens
Sicut & inuisæ cum cedunt tempora brumæ
Ver placidum terras aperit candore niuali
Sic Helenæ formosa chori decora omnia nostri
Exuperat, tali nos inter lumine fulget
Illa decens & magna, ut in aruis plana nouelli

Exuperant sulci, uelut hortum pulchra cupressus
Sicut equus currum uelocem Thessalus ornat
Sic roseas formosa genas Lacedæmona claram
Ornamento Helene decorat, tam pulchra profecto
Nemo opera in calatho distinxerit omnibus ullo
Floribus, aut radio texens tam stamen acuto
Neuerit in uariam per longa uolumina telam
Tam docte citharam nemo percussit eburnam
Siue canens latum clypeatam Pallada pectus
Siue tuam radijs nitidissime Phœbe sororem
Quam formosa Helene, cuius de lumine utroq;
Spirant omnigenus desyderia inter amores
O formosa puella, ò dotibus inclyta gratis
Tu siquidem nunc tecta domus petis alta maritæ
Nos cursum solitum, & campestria prata petentes
Inter odoriferas folijs crispantibus herbas
Dulcia spirantes uario de flore corollas
Texemus tibi, nosq; tui meminisse iuuabit
Vbera ceu lactens desyderat agna parentis
Sic memores nos Diua tui de fronde coronam
Nectemus per humum Loti crescentis, & ipsam
Vmbrosa platani ponemus in arbore, post hæc
Promentes oleum quod uasa argentea seruant
Latiuagæ gelida platani fundemus in umbra
Scribemusq; leui molles in cortice uersus

Vt legat

Vt legat hoc aliquis, sed scriptum Doride Musa
Planta Helenæ sum sacra hospes uenerare sacratam
Salue sponsa tuo salueto sponse beatæ
Et fœlix socero Latona puerpera uobis
Det uobis Latona puerpera pignora fausto
Successu parere, & plures superesse per annos
Vobis alma Venus, uobis Venus ignibus æquis
Concedat flagrare extremos usq; sub annos
Iuppiter auctet opes uobis, uos Iuppiter ipse
Augeat, ut multa firmata propagine uestri
Nobilitas generis longo extendatur in æuo
Mutuaq; ut pariles aspirent pectora curæ
Vt uester quicquid desyderat impleat ardor
Nunc geniali operam lecto date, surgere neue
Excidat, Eoos quando conspecta iugales
Diua pudoris color croceo uelabit amictu
Atria nos certe redeuntes ista uidebunt
Mane ubi purpureæ lucis prænuncius ales
Ediderit primam uocem & concusserit ales
Nunc ô nunc Hymenæe uale, nunc ista secundo
Auspicio, & læto celebra connubia uultu

THEOCRITI EPITA-
phium Bionis
Idyllion XIX.

TRistia lugentes suspiria ducite syluæ
Nunc mihi Sicelides, & amaræ Doridos undæ
Flumina nunc deflete peremptum morte Biona
Nunc tristes plantæ lachrymarum fundite guttas
Nunc nemora & saltus miseris ululate querelis
Tristibus ô mœsti flores spirate Corymbis
Nunc lugubre rosæ rubeant, nunc triste papauer
Nunc hyacinthe sonet tua littera, scilicet, ai ai
Non tamen hoc satis est ai ai, plus ergo loquatur
Litterulasq; uelis folijs inscribere plures
Occidit indigna confectus morte Poeta
Dicite Sicelides lugentes dicite Musæ
Strimoni nunc flete ad aquas lugubria cygni
Clangite flebilibus funebria carmina collis
Qualem de uestris labris dedit ipse canorem
Quale melos cecinit, per stagna Oeagria nymphis
Dicite Bisthonijsq; palam narrate puellis
Interijt fato crudeli Doricus Orpheus
Dicite Sicelides lugentes dicite Musæ
Quem pecus omne cupit, quē grex desyderat omnis
Non canit amplius ille, sub arboribus desertis
Non sedet amplius ille canens, sed ditis in aula
Immemores hymnos, & longa obliuia cantat
Nunc omnes muti scopulosa cacumina montes
Omnia nunc armenta tacent tauriq; bouesq;

Errantes

Errantes ululant, nec dulcia gramina carpunt
Dicite Sicelides lugentes dicite Musæ
Ipse tuam mortem flauus defleuit Apollo
Ante diem sublate Bion, te lumine cassum
Et satyri lugent, & nigra in ueste Priapi
Longaq; capripedes ducunt suspiria Panes
Per syluas etiam lugent te Naiades Vdæ
Omnis & in lachrymas conuersa est unda profusas
Ipsa uagans tacitis petrosa per auia lustris
Mœsta dolet quoniam tibi non respondeat Echo
Quod sileat, quod non imitetur labra canentis
Amplius, ad cuius mortem sunt protinus omne
Arboribus fructus delecti, floribus omne
Interijt uigor, ipse ouibus defecerat humor
Lactis, & aluea non aliquo iam melle fluebant
Sed cera moriebantur lugubre sub ipsa
Extincto nec melle tuo diuine Poeta
Promere mel aliud nobis uel habere necesse est
Dicite Sicelides lugentes dicite Musæ
Non tantum æquoreis Delphin lugebat in undis
Nec tantũ in scopulis questa est philomela remotis
Nec tantum aërios per montes fleuit hirundo
Nec tantum Alcyone potuit sensisse dolorem
Amissum Ceyca suum quo tempore flebat
Dicite Sicelides lugentes dicite Musæ

Nec uero tantum glaucis in fluctibus olim
Cerylus ingemuit, nec tantum in uallibus Euri
Memnona deflerunt uolucres ad busta uolantes
Quantum omnes lugent extincti fata Bionis
Dicite Sicelides lugentes dicite Musæ
Luscinia cantu suaues, atq; omnis hirundo
Ille canens olim quos oblectare solebat
Quasq; loqui docuit densa sub fronde sedentes
Mutua flebilibus diffundunt carmina linguis
Et quibus ipsæ olim recinebant sæpe columbæ
Tristia lugubri recinunt sua murmura cantu
Nos quoq; triste leui modulamur carmen auena
Dicite Sicelides lugentes dicite Musæ
Quis nunc quis calamosq; leues Syringaq; dulcem
Inflabit, ter & amplius ô adamate Poëta?
Ore quis audebit tales contingere cannas
Nanq; tuum spirant & adhuc os, guttura flatum
Ipsa tuis densa sub arundine uocibus Echo
Pascitur, & cupidis mandit tua carmina labris
Quæ nunc ipsa fero Pani, qui forsan & ipse
Carminibus certare tuis uereatur & ori
Ne tecum cantando ferat fortasse secundas
Nunc etiam quo te quondam oblectare solebat
Spectantem fluctus in littoribusq; sedentem
Flet Galathea melos, nec enim tu qualia Cyclops

Hunc

(Nunc fugiebat enim) cantabas carmina, sed te
Aspiciens formosa choros Galathea mouebat
Nunc oblita maris deserta in littore uaccas
Pascit adhuc quas tu quondam seruare solebas
Dicite Sicelides lugentes dicite Musæ
Omnia Musarum demortua munera pastor
Sunt tecum, periere tenerrima basia tecum
Cuncta puellarum latam per Doridos oram
Impia nunc mœsti tua fata queruntur amores
Ante sepulchralem tumulum, te Cypris amauit
Plus quàm quæ charo dedit oscula nuper Adonidi
Illo quo iuuenem morientem contigit ore
Hic tibi nunc fluuiorum ò uocalißime mœror
Hic alter dolor ille tuos depascitur artus
Interijt siquidem quondam diuinus Homerus
Ipsius hoc os Calliopes tam dulce sonansq;
Quem tu flebilibus lachrymis & uoce sequutus
Impia tam dulcis deploras funera nati
Littora, & indigno implesti maria omnia planctu
Filius en alter tibi nunc defletur, & ægro
Illius ob mortem consumeris ossa dolore
Musarum siquidem biberant de fontibus ambo
Pegasidum latices de fontibus ille bibebat
Sicelis huic cupidas fauces Arethusa rigabat
Ille malum cecinit Troiæ fatale Lacenam

Et magnũ Thetidis lachrymosa ad Pergama natum
Et cum forti Agamemnone flauicomum Menelaum
Hic uero non bella aut tristia facta canebat
Syluestrem sed Pana, boues in pascua ducens
Oblectabat amœno carmine, pauit & ipsos
Componens tenui dulces Syringas auena
Formosis docuit dare basia grata puellis
Inq; sinu Venerem & dulces nutribat amores
Dicite Sicelides lugentes dicite Musæ
Omnes præclaris orbatæ ciuibus urbes
Illustres fleuere suos ceu numina ciues
Te luget breuis ipsa suo plus Ascra Poëta
Carmina nec tantum Bœotidos aurea syluæ
Pyndaricæ fleuere lyræ, quantum tua lugent
Alcæo plus ipsa suo te Lesbos ademptum
Luget, & ipsa suo plus Ceia mœnia uate
Te plus Archilocho Paros ingemit, inclyta Sapphus
Carminibus positis tua cantat adhuc Mitylene
Carminibus, quicunq; ualent & uoce Poëtæ
Deplorant tua fata Bion, te funere mersum
Sicelides decus ille Sami deplorat, at inter
Consueuit quibus ille prius ridere, Cydonas
Luminibus lachrymas Lycidas nũc fundit inanes
Triopidum uero te deflet in urbe Philetas
Testaturq; suos lugens ad Alenta dolores

ipse

Ipse Syracusiæ tua fata Theocritus urbi
Conqueritur mõstrat, sed & hæc ego mœsta doloris
Ausonici sero officio tibi carmina soluo
Qui non hospes in hæc pastoria carmina ueni
Sed quæ discipulus didici tuus atq; Camœnas
Adsero ceu proprias Siculæ per Doridos oram
Diuitias alijs mihi carmina sola relinquens
Dicite Sicelides lugentes dicite Musæ
Heu mihi quod maluæ uirides & adhuc redolentes
Atq; apium uiride, & quod totum floret anethum
Sæpe reuiuiscunt, & in annum deinde reuerso
Sole renascuntur, nos magni nosq; potentes
Cum semel occidimus, quam prima fata subimus
Condimur in terram, atq; intra caua busta reclusi
Perpetuo durum dormimus tempore somnum
Et tua clare Bion nunc molliter ossa quiescunt
Perpetuoq; tacens, terra sepeliris in alta
Batrachon at nymphis placuit superesse Poëtam
Et semper cantare aliquid, quod scilicet illi
Haud quaquam inuideo, nam pessima carmina cantat
Dicite Sicelides lugentes dicite Musæ
Noxia crudeli tibi sunt data pharmaca dextra
Clare Bion, certe tu dira uenena bibisti
Quis tamen accessit quem non tua labra sonoro
Mouerunt cantu? quis tam ferus ille? quis autem

Tam crudelis erat qui uel tibi miscuit? aut qui
Mista dari iußit tibi pharmaca, nec sit captus
Carminibus miraq; tui dulcedine cantus?
Dicite Sicelides lugentes dicite Musæ
Iusticiam sed nemo potest euadere quisquam
Verum ego nunc luctu afficior te propter acerbo
Et lachrymas fundo, quod si descendere possem
Viuus ad inferni Phlegethontia tartara ditis
Sicut & Ismarius cithara uenerabilis Orpheus
Et Laertiades Troiæ populator Vlysses
Sicut & Alcides quondam descendit, & ipse
Forte domum peterem Plutonis & alta silentum
Limina, ut inspicerem nunquid pallentibus umbris
Et magno caneres & qualia carmina Diti
Audirem, sed tu dominæ noua carmina Ditis
Bucolicum Siculumq; melos cane, quod iuuet illam
Illa quidem Siculis etiam consueuerat olim
Ludere littoribus patriæq; in uallibus Aetnæ
Dorica uirgineà modulari carmina lingua
Non sine honore canes, non præmia nulla dabuntur
Vt blandis citharæ modulanti cantibus Orphei
Reddidit Eurydicen, sic te quoq; forte remittet
Montibus his diuine Bion, quod si mihi Musæ
Sint faciles nihil addubitem, quin protinus ipsam
Accedam, & blando Plutonem carmine tentem

Theocriti

THEOCRITI EVROPA
Idyllion XX.

EVropæ placidum quondã per membra soporem
Immisit Venus, & nocturno dulcia uisu
Somnia non uanis dedit apparere figuris
Tempus erat iam syderex pars tertia noctis
Transierat, prope erat roseis aurora quadrigis
Tempore quo mollis gratißima munera somni
Irrepunt uinclisq; ligant prædulcibus artus
Veraq; per cunctas pascuntur somnia terras
Excelsa placidam carpebant in arce quietem
Virginitatis adhuc uernans in flore pudicæ
Filia Phœnicis formosa Europa superbi
Talia cum tacita sub nocte insomnia uidit
Forte duas terras Asiam quæq; obtinet oram
Littoris oppositi pro se certare putabat
Vtraq; fœminei præstabat imagine cultus
Ex his plus Asie contendere uisa, puellam
Esse suam se uitales ædisse sub auras
Se genitam sibi præsentes aluisse sub annos
Altera præualidis manibus tractabat, & ipsam
Non tamen inuitam rapiens fatalia dixit
Ista dari Iouis arbitrio sibi præmia magni
Europen, placida cum nox excussa quiete est
Desiluit thalamis, ut erat conterrita pulchris

Et stupefacta nouis animum per talia monstris
Visa, diu tacite sedit, manibusq; quietis
Sicut adhuc oculis geminas adsistere coram
Matronas cupido contendere cerneret ausu
Tandem hæc attonita, sibi reddita, uoce loquuta est
Quis superũ noua mõstra? quis hæc mihi somnia (misit?
Corpora quæ grata requie defessa fouenti
Mollibus in lectis thalamiq; cubilibus alti
Tam certis uacuum uenere per aëra pennis
Quæ nam uisa mihi dulcis sub imagine somni
Hospes erat mulier? quàm me succendit amore
Illa sui? quàm me uultu suscepit amico
Agnouitq; suam ceu quæ peperisset & ipsam
Sed tamen ista bono faciles mihi somnia diuos
Testor ut eueniant, hæc illa loquuta requirit
Protinus æquales genere atq; ætate puellas
Dilectasq; sibi socias quibus ipsa solebat
Collusisse, choros si quando aut festa parabat
Gaudia, siue undis liquidi laueretur Anauri
Aut uarios legeret per prata nitentia flores
Atq; illi sociæ mox apparere puellæ
Incipiunt, calathos implendos floribus omnes
Gestantes manibus niueis & prata petentes
Proxima litoribus quo sæpe uenire suetæ
Quærebant roseis grata oblectamina campis

Curuaq; spectabant ferientes littora fluctus
Quas inter calathum de uimine textilis auri
Ipsa tulit pulchrum Vulcania dona laborem
Quem Libyæ dedit ignipotens quo tempore primũ
Neptuni intrauit thalamos, hæc Telephaëssæ
Sanguine coniunctæ sibi Telephaëssa pudicæ
Mater Agenoridi tantum dedit inclyta donum
Munera Dedaliam multum spectanda per artem
Illic artifici desculpta erat Inachis auro
Ipsa bouem referens & adhuc mugitibus Io
Apta, sed ingenium retinens animumq; puellæ
Triste uidebatur rapido pede nare per æquor
Cæruleum, nanq; ignipotens desculpserat æquor
E regione uiri stabant duo littore in alto
Mirantes liquida arua bouem transire natantem
Verum illic inerat quoq; Iuppiter, ille iuuencam
Leniter attrectans manibus cœlestibus, illi
Blandus erat, tandemq; exutam cornibus Io
Ad uaga delatam septemplicis ostia Nili
Pristina restituit formosæ in membra puellæ
Stabat enim referens argentea cornua Nilus
Aerea uacca fuit, cælatum Iuppiter aurum
Extrema circum calathi rutilantis in ora
Sculpserat idem opifex Ioue natum & Pleiade Maia
Quem prope sicut erat uirga confectus & Harpe

Lumina perpetuo, quondam intentißima, somno
Fractus in æquorea tacuit uigil Argus arena
Cuius ab effuso quæ sanguine prodijt ales
Florigeris uarios pennis imitata colores
Stabat & amplexu caudæ ceu naue tegebat
Extremas calathi pennis umbrantibus oras
Talem cum calathum speciosa Europa ferebat
Vt simul in pratum uarijs uenere uirentem
Floribus, hic alias aliæ cœpere parato
Vere uoluptates, hyacinthum hæc legit odorum
Ista uerecundo Narcißum flore comantem
Hæc breuibus folijs serpilla uirentia carpsit
Multaq; decliui nascentia proxima terræ
Germina, molle crocum carpentes floris odori
Gramina contundunt, quas inter regia uirgo
It media incedens & lilia summa rosarum
Demetit ignito ueluti fulgore micantum
Qualis cincta choro Charitum Venus, omnibus una
Plus decet, illa quidem nec uirginitatis honorem
Seruatura diu, nec lilia pulchra legendo
Indultura animo, nam uisa Iuppiter illa
Vulnera Cypriaca noua fixus arundine sensit
Sola quidem cytharea Iouem domat ipsa superbum
Qui nunc zelotypæ metuens Iunonis ab ira
Et teneram captare uolens in uirgine mentem

Esse deum celat, solitaeq; insignia formae
Ponit, & induitur speciosi corpore tauri
Non tamen aut qualis stabulis nutritur in altis
Aut qualis domito trahit esseda grandia collo
Hunc formae melioris honor cōmendat, in omni est
Parte color flauus formosi corporis, albam
Aequali spacio distantia cornua frontem
Ornabant, non magna quidem, sed qualia lunae
Dixeris, in medium cum se uaga contrahit orbem
Talis ubi in prati uiridantis pascua uenit
Non torua timidas terrebat fronte puellas
Sed magis allectos uultus probitate trahebat
Nullaq; non fieri propior cupiebat, & ipsum
Contrectare manu, cuius de corpore spirans
Immortalis odor, fragrantia lilia prati
Vincebat, stetit ante pedes ab Agenore natae
Lambebatq; manus & eburnea colla puellae
Deceptiq; animum non durae uirginis, ipsum
Illa tenens manibus sensim contrectat, & albam
Abstergens labris spumam, simul oscula iungit
Ille sonans blanda summugit uoce, putaris
Mygdonis audiri quos reddit tibia cantus
Iam uero ante pedes sese inclinatus amator
Proijcit Europae, simul hanc ceruice reflexa
Aspicit, ostentans lati mollißima dorsi

Tergora, longicomas cum sic affata puellas
Dicitur ipsa; agite ô sociæ considere mecum
Quid prohibet tergo bouis huius amabilis, & iam
Non secus ac nauem placidißima terga reclinans
Omnes accipiet uultu mansuetus, & ipso
Blandus ab aspectu, non iam simulantia tauris
Ora gerens alijs, & certe uiuus in ipso
Est animus, tantumq; humanæ uocis egebat
Hæc effata bouem ridens conscendit, & alto
Insilijt tergo reliquas cunctatio præsens
Detinuit prædam raptor mox taurus amatam
Constringebat agens, & proxima littora saltu
Contingens rapido cursu peruenit in æquor
At conuersa retro socias uocat ipsa puellas
Europe, tenditq; manus, timor impedit illas
Nec potuere sequi iam marmora salsa tenentem
Atq; altos fluctus delphini more secantem
Tum uero ex ima Nereïdes æquoris unda
Grandia progreßæ Cetëia terga tenebant
Innantes, mare Neptunus tranquillat, ab undis
Grandisonum caput attollens, fratriq; marinum
Sternit iter, circum hunc madidi Tritones euntes
Cœrulei maris indigenæ conchisq; sonantes
Oblongis Pæana Hymenæaq; sacra canebant
Ipsa sedens Iouis in tergo bouis, hac tenet uncum

Cornu

Cornu, leua manus uestes legit, uda plicatas
Ne riget unda maris, nam quæ per longa pependit
Ex humeris tremulo sinuata est flamine uestis
Non secus ac leuibus uolitantia uela carinis
Sic ut & Europen quadam tenus ipsa leuaret
Quæ postquàm patriæ de littore longius oræ
Abfuit, & neq; iam littus montesue uidentur.
Iamq; nihil uacuum nisi desuper aera cernit
Præter aquas infra uasta feritate patentes
Circumprospiciens timido sic ore loquuta est
Quo me taure rapis? quis eras? qbus artibus usus
Has potes ire uias, nullis hominumue ferarumue
Emensas pedibus, neq; te mare terret eunten
Cum tantum rapidæ superent uada cærula naues
Et tauros sit fama uias metuisse marinas
Vnde tibi dulcem potu mare proferet undam?
Vnde cibum dabit? an ne aliquis tu taure deorum
Quod si es, cur indigna deis facis? at neq; sicci
Per terram delphines eunt, neq; per mare tauri
Tu uero & terra uadis neq; mergeris unda
Aequoris, officium remorum sustinet anceps
Vngula, quam uereor ne mox, & in aëra summum
Sublatus uolites, auiumq; simillimus alas
Aërias moueas, miseram me scilicet, ecquid
Ipsa domum linquens patriam taurumq; sequuta

Naue peregrinas tauro feror exul in oras?
At tu magne uagæ Neptune tridentifer undæ
Sis placidus, quem luminibus iam cernere ueris
Ipsa mihi uideor, sternentem passibus undas
Lenibus æquoreas, cursumq; tridente regentem
Non hæc absq; deo peragro freta cærula ponti
Humentesq; uias pelagi, sic illa loquuta
Conticuit quam sic affatus corniger est bos
Fide animo, ne uirgo time quas aspicis undas
Aequoreas, ego sum magni moderator olympi
Quem nunc adsimilem tauro sub imagine falsa
Ire uides, quoniam possum apparere figura
Qua uolui, quandoq; libet, tuus ardor amantem
Me trahit, & taurum tanti maris æquora iussit
Metiri, iam te Crete, quæ me quoq; paruum
Nutriit, excipiet sponsam Iouis, ipsa iugales
Creta tibi thalamos, & sacra Hymenæa parabit
Ipsa ex me paries clarissima pignora, natos
Sceptrigeros, reges in maxima regna futuros
Dixit, & euenit quod dixerat, inclyta nanq;
Iam Creta apparet quem postquam Iuppiter orbem
Attigit, hic falsi deponit cornua tauri
Fitq; quod esse decet soluentem uirginis oram
Atq; pudicitiæ primum libantis honorem
Huic lectum celeres sternebant pluribus Horæ

Floribus, ipsa prius uirgo, Ioue sponsa marito
Prodijt, & facta est non uno pignore mater

MOSCHI AMOR FVGITIVVS
Idyllion XXI.

QVærebat profugum quondam per deuia natū
Cypris, et īclamās clara sic uoce locuta est
Nonne quis in triuijs errantem uidit amorem?
Ille meus puer est, qui nunc fugitiuus aberrat
Mercedem tali feret index munere dignam.
Suauiolum Veneris, si uero adduxeris illum
Non tam suauiolum tantum, plus hospes habebis
Plurima signa insunt puero, si uideris inter
Forte quater quinos alios cognoscere promptum est
Non est alba cutis, color inficit igneus, acres
Flammantesq; oculi, mens improba, mellea linguæ
Gratia, quod loquitur non sentit, atrocibus iræ
Si quando stimulis agitur mens aspera sæuit
Fraude dolisq; puer fallax, mendacia miscens
Crudeles ludos agit, aurea uernat in ipsa
Vertice cæsaries, fronti non est pudor ullus
Parua manus, uerum longe iaculatur, in ipsum
Sæpe Acheronta iacit Plutonia regna lacessens
Nudum corpus habet mentem fallacia uelat
More auium quatit excutiens per brachia pennas

Nunc hos nunc alios petit, atq; in uiscera serpit
Saucia saepe uiri, percussae saepe puellae
Paruulus est illi quem contrahit omnibus arcus
Impositum neruo telum breue, quo tamen ipse
Sydera summa ferit, tergo tenus aurea pendet
Plena uenenatis calamus & parua pharetra
Me quoq; saepe ipsam calamis ferientibus, & sunt
Omnia saeua isthaec, sed multo saeuior illa
Parua manu fax est, qua solem saepe perurit
Quod si ceperis hunc strictũ preme, ne qua uideto
Te capiat flentis miseratio, riserit autem
Fortius ipse liga, consurget in oscula, noli
Consentire, mala haec sunt oscula, labra ueneno
Tota tument, atq; ipsa malum sunt labra uenenum
Dixerit, hospes habe nostra haec tibi tradimus arma
Et simul obtulerit, nihil accipe, talibus armis
Fallit, & ignitum deriuat in ossa uenenum
Omnia nanq; ferunt certum dona illius ignem

THEOCRITI CVPIDO Mellilegus.

Idyllion XXII.

Mella pharetrato furanti nuper Amori
Extremis manuum digitis mordentia figunt
Spicula mellificae uolucres, dolet ille, pedemq;
Incutiens terrae, citus auolat, actaq; matri

Vulnera

Vulnera cõmonstrans queritur, quod parua uolucris
Cum sit apis, faciat tam grandia uulnera, at illi
Subridens dea, cur apibus non æquus es, inquit,
Tu quoq; cum facias non uulnera parua pusillus

IDEM ALITER.

Flaua tener quondam petiturus mella Cupido
Ad loca parcarum cognita uenit apum
Iamq; manus auidas redolentibus intulit antris
Et tenero gratas ungue petebat opes
Mellificæ inuadunt uolucres & spicula figunt
Membraq; non uno uulnere prima notant
Ille dolens terram pede pulsat, & euolat alis
Membraq; dum matri saucia monstrat ait
Cum sit apis animal tam corpore parua pusillo
Qua ratione precor uulnera quanta facit?
Cui Venus arridens, apibus quid iniquus es, inquit
Tu quoq; cum facias uulnera quanta puer?

IDEM.

Mella pharetratum furantem nuper Amorem
In digitis manuum parua momordit apis
Ille dolet terramq; ferit pede, dumq; dolorem
Conqueritur matri quem pateretur, ait
Cum sit apis tam paruum animal quibus artibus utčs
Viribus exiguis uulnera tanta facit

Cui Venus, haud quaquam mirabere, si tua spectes.
Quae puer exiguus uulnera tanta facis

IDEM.

Spicula passus apum dum captat mella Cupido
Dum queritur matri, quid patiatur, ait
Vulnera quanta facit tam paruo corpore monstrum
Cui dea, & ipse puer uulnera quanta facis?

THEOCRITI EPITAPHION Adonidis.

Idyllion XXIII.

Lamentamur Adonin, obit formosus Adonis
Pulcher Adonis obit, teneri allachrymãtur amo (res
Iam nõ purpureis Venus amplius aurea pallis
Indormi, quin surge stola circundata nigra
O misera, & grauibus tua pectora plange lacertis
Et dic omnibus interijt formosus Adonis
Flemus Adonin Acidalij ploretis amores
Saucius albo dente iacet formosus Adonis
Dente femur percußus apri, Veneremq; dolore
Afficit exspirans paulatim, cuius ab albo
Corpore destillat sanguis niger, ipsa sub altis
Bina superciliis flaccescunt lumina, & oris
Purpurei rosa dulcis abit, simul oscula secum

Illa rapit moriens, quae tempore non tamen ullo
Deseret alma Venus, siquidemq; & lumine caßi
Oscula sumpta placent Veneri, sed nescit Adonis
Vltima quis dederit morientibus oscula labris
Flemus Adonin, flentibus allachrymãtur amores
Lugubre lugubre uulnus habet percussus Adonis
In femore, at multo grauius sub pectore Cypris
Vulnus habet, nam turba canum fidißima circum
Adsistens puerum lugent, hæc funera Nymphæ
Lamentantur Oreades, ipsa soluta capillos
Et sine sandalijs, incinctaq; corpus honestum
Et luctu confusa Venus per saxa, per altos
Fertur iniquarum syluarum culmina montes
Corpore quam nudo per deuia lustra uagantem
Hirsutiq; rubi lacerant sentesq; molesti
Et sacer exprimitur laniato è corpore sanguis
Illa querens alta per ualles uoce profundas
Fertur, & Assyrium clamat sine fine maritum
Et puerum sibi dilectum cui sanguine nigro
Iam quoq; molliculi fœdantur tubera uentris
Pectoraq; effuso contacta cruore rubescunt
De femore, & niueæ quondam sub pectore mammæ
Purpurea iam tabe rubent switchieq; cruenta
Eheu heu Venerẽ teneri allachrymantur amores
Formosum illa uirum primis amisit in annis

Cunq; uiro formam diuinam perdidit, ipsi
Namq; decens Veneri donec superesset Adonis
Forma fuit, cum quo uitali munere functo
Forma simul Veneris ceu uitæ munere functa est
Heu heu ingemināt lachrymoso murmure mōtes
Arboreæq; trabes, & syluis insonat heu heu
Plorant & fluuij Veneris graue uulnus Adonim
Alba prius florum capita icta dolore rubescunt
Per colles Venus ipsa omnes, per rura per urbes
Conqueritur carmenq; canit miserabile questu
Eheu heu Venerem perijt formosus Adonis
Ipsa echo resonat perijt formosus Adonis
Quis magnum Veneris non deplorauit amorem
Vt uidit durum ut cognouit Adonidis ulcus
Vt femur aspexit rubicundo sanguine fœdum
Molliculas proiecta manus mane, inquit, Adoni
Vt loquar extremū, & cōplectar, & oscula sumam
Surge parū mi dulcis Adoni atq; oscula sume hæc
Vltima tuq; dato, sed quantū uiuida possunt
Oscula perdurare, anima dum prorsus ab ipsa
Per mea labra means, iecorisq; sub intima nostri
Spiritus ille tui dulcissimus influit oris
Ipsa ego dulce tuo mulgebo ex corpore philtrum
E totoq; bibam mansurum pectore amorem
Suauiolum tamen hoc in Adonin dulce reponam

Quando

Quandoquidem tu me fugis, & me linquis Adoni
Et longum fugis infœlix Acheronta sub atrum
Crudelemq; petis Regem Plutona, sed ipsa
In uita hac inuita moror, dea nempe, uelimq;
Præpetibus tua posse sequi uestigia plantis
Accipe nunc inferna meum Proserpina Adonim
Me siquidem es melior, te nanq; tuumq; maritum
Omnia pulchra petunt ad uos pulchra omnia tendũt
Et nimis infœlix ego sum quia tristior, & ipsum
Quod doleo nulla sanabile uulnus ab arte est
Et ploro extinctum qui me oblectabat Adonim
Teq; simul metuo, uerum optatissime rerum
Tu moreris, mihi dulcis amor ceu somnia uana
Effugit, in uacuo taceo uidua ipsa cubili
Cunctaq; iam uacui per tecta uagantur amores
Et simul ipse tibi mea maxima munera cestus
Deperijt, quid enim puer audacissime fortes
Exagitare feras cum formosissimus esses
Tam libuit? num tanta tuam uesania mentem
Cepit, ut usq; adeo uelles luctator haberi?
Sic est questa Venus, sic allachrymantur amores
Eheu heu Venerem perijt formosus Adonis
Tantum diua putres lachrymarum fundit in herbas
Quantum Myrrhigeno de corpore sanguinis exit
Quæ simul ad terram pulchri labentia flores

Fiunt, nanq; rosam sanguis parit ipse rubentem
De lachryma Veneris procera papauera surgunt
Lamentamur Adonin, obit formosus Adonis
Desere iam syluas, iam desine flere maritum
Diua tuum, iam lectus habet bene stratus Adonin
Illum lectus habet Cypri iam tuus, ille peremptus
Est etiam formosus adhuc ceu dormiat ille
Mortuus est formosus Adonis, age accipe, & illum
Mollibus impositum facito requiescere stratis
Qualibus ille cubans tecum tot noctibus olim
Carpebat dulces somnos, cum lectulus aurum
Totus erat qui uos capiebat, nunc tamen ipsum
Tristis adhuc tristem suspira mater Adonin
Alma Venus, iam pone suis in floribus ipsum
Cunq; ipso omnia florigeris impone coronis
Nanq; ipso moriente uigorq; & gratia florum
Marcuit & posita defloruit omnis in herba
Nunc asperge oleo preciosis unge uenenis
Ah pereant nunc unguenta omnia, quado unguentū
Dulcis Adoni tuum perijt, nunc ipse recumbit
Vestibus infectis ostro formosus Adonis
Circunstant teneri, & multū lachrymantur amores
Flauicomos pulchro detonsi à uertice crines
Ille manu teretes tractat mœrente sagittas
Hic arcum tenet, exermem trahit ille pharetram

Alter

Alter parua pedum tibi uincula soluit Adoni
Alter aquam properat fudisse lebetibus aureis
Ille femur lauat, hic à tergo concutit alas
Vt iuuenem releuet motaq; refrigeret aura
Ipsi omnes lugent Veneris graue uulnus amores
Lampadas extinxit cunctas Hymenæus in ipso
Limine, & excussit genialem à fronte coronam
Dulce melos quõdã nõ amplius insonat Hymẽ (heu
Amplius haud Hymẽ canitur, placet hoc magis heu
Eheu heu et Adonin et amplius heu Hymenæũ
Lugent & niueæ Charites Cynareide natum
Interijt formosus Adonis, id alternantes
Alta uoce canunt & te Venus alma querendo
Exuperant, lugent etiam fatalia Parcæ
Numina Adonidis, & cantu lachrymantur Adonin
Quas, & si cupiat, Stygia non audit ab umbra
Namq; ipsum duro cohibet Proserpina uinclo
Desine mœsta Venus nimios iam desine luctus
Pone modum lachrymis hodie, nam flere necesse est
Sæpius atq; alium lachrymabere rursus in annum

THEOCRITI BVCOLISCVS
Idyllion XXIIII.

EVnice tumido derisit me improba fastu
Oscula formosæ cum dulcia ferre pararem

Nuper & à sese repulit conuitia iactans
Vade malū procul hinc nec me per inepta proterue
Oscula contigeris, neq; enim syluestria promptis
Oscula sed didici ciuilia stringere labris
Os mihi non poteris tu tam tetigisse uenustum
Ne per uisa quidem tacitæ nocturna quietis
Quales nanq; oculi? qualis tibi forma? quis autem
Iste ferox lusus? quàm mollia uerba profaris?
Quàm teneram barbam? quā molles fronte capillos
Demittis? sed enim morbo tibi labra laborant
Ipse color manuum niger est tibi, spiritus ater
Sordet, & os fœdum putens exhalat odorem
I procul attactu ne me fœdaueris ullo
Hæc effata sinum ter conspuit ore sequaci
Ipsa suum, meq; attente lustrauit ab ipso
Vertice ad usq; pedes, & totum lumine corpus
Ore loquens, oculis obliquis torua tuetur
Mollior & forma fit luxuriante, superbo
Me ridens uultu mihi circum pectora bilis
Ferueſcit, trahit accitum cutis atra ruborem
Et simul auersa est, & me digressa reliquit
Ipse iram tacito magnam sub corde premebam
Quod me sic pulchrum forma, sic ore uenustum
Peßima derisit meretrix, & inutile scortum
Dicite pastores uerum mihi, sum ne ego forma
Præditus

Præditus, an ne aliquis diuum mea corpora mutat?
Et certe decus hoc nuper mihi floruit, aut
Sicut pulchra hederæ frondentes brachia ramos
Conscendunt, sic barba sua lanugine nostra
Vernabat, similis uiridi per compta Selino
Tempora crinis erat, frons splendens addita nigris
Alta superciliis, oculorum gratia talis
Qualis cum glauca posset certare Minerua
Dulcius os quocunq; cibo, quod ab ore fluebat
Vocis opus, mel atq; fauos dixisse liceat
Fistula siue mihi siue edit tibia cantus
Seu resonum tenui modulor sub arundine carmen
Siue horum quocunq; cano, siue omnibus istis
Dulcia uerba loquor, dulcissima carmina canto
Et me formosum dicunt in montibus omnes
Quæ modo cunq; habitāt Nymphæ, quæcūq; puellæ
Et me suspiciunt, & amant, hæc ciuica tantum
Nō amat, & quia sum pastor, quod et exprobrat ipsa
Non audit quæcunq; loquor, neq; curat amantem
Per tamen ipse cauas ualles Dionysus oberrans
Cum grege lasciuos sequitur pascente iuuencos
Scilicet ignoret uolucrum quod mater amorum
Aegra aliquando Venus pastoris amore fuisset
Irriguis Phrygiæ pascens in uallibus Idæ
Ipsa quoq; in syluis formosum seruat Adonim

Extinctum in syluis eadem deplorat Adonim
Quis fuit Endymion? nunquid non pastor & ipse
Candida pastorem tamen hunc dea noctis amauit
Syderij ueniens alto de uertice olympi
Latmia saxa petit, pastorem amplexa iacentem est
Et tu pastorem ploras Rhea tristis amatum
Tu quoq; num puerum pascentem Iuppiter ardes
Atq; illum propter latis in uallibus erras?
Non amat Eunice pastorem sola proterua
Quæ Venere est melior lunaq; altaq; Cybele
Amplius ergo tuum pastorem candida Cypri
Iam nec amare uelis, munitas siue per urbes
Siue per umbrosos montes, quin ipsa per omnes
In uacuo iaceas noctes & sola cubili.

THEOCRITI PISCATORES
Idyllion XXV.

Sola nouas homini paupertas excitat artes
Sola docet uarios eadem Diophante labores
Nanq; nec assuetis operum dormire molestæ
Permittunt curæ, quod si qua breuissima somni
Tempora contigerint alicui, mox denique fessa
Pectora turbantur surgentibus anxia curis.
Forte senes duo squamosos ex æquore pisces
Venantes, siccam sternebant littoris algam
In texta

In texta folijs casula de more iacentes
Quos prope depositi manuum iacuere labores
Flexibiles calathi, calamiq; hamiq; tenaces
Funiculi in spiras contorti, & retia spumis
Humida, fallaces è uiminibus labyrinthi
Et laquei teretes, & uellera, & inde uetustum
Nauigium uinclis herens, uestesq; sub ipsis
Fulturis capitum constratæ, pileoliq;
Exiguoq; breues textæ de uimine sportæ
Hic labor omnis, opes hæ piscatoribus omnes
Non illis breuis olla fuit, non una profecto
Tota ea difficili de paupertate coacta
Præda uidebatur, nec enim quisquam accola iuxta
Nec uicinus erat, casulæ prope limen, in ipso
Aequore paupertas ceu deliciata natabat.
Nondum nox medio uoluebat sydera lapsu
Cum labor ostriferum redijt scrutantibus æquor
Et nocturna uiris patefecit lumina somnus
Illi hoc humentes cecinerunt carmen in auras
Falluntur quicunq; putant breuiora quietis
Tempora nocturnæ cum torrida uoluitur æstas
Vlla dari, longos cum Iuppiter ipse dierum
Adfert circuitus, iam somnia tempore noctis
Vidimus infinita, nec est dum sydus obortum
Auroræ sed me num forsitan orta fefellit?

Insolitæ quæ caussa rei est? quæ tempora noctis
Ista soporiferæ tam nobis longa fuerunt?
Falso formosi reprehendis tempora ueris
Nam neq; sponte suos festinant tempora cursus
Cura sed optati quæ distrahit ocia somni
Sæpe breues noctes longas facit esse uideri
Verum age num tales doctus quandoq; per artes
Somnia conectas? etenim pulcherrima uidi
Nec patiar te uisa meæ nescire quietis
Ac ueluti prædam, sic diuidere omnia tecum
Ista uelim, quæ grata deus mihi somnia misit
Haud etenim uirtute animi deuinceris ulla
Optimus ille quidem est qui somnia iudicet, idem
Qui didicit potuitq; alios simul ipse docere
Ingenioq; & mente ualet, sed & ocia nobis
Commoda nunc adsunt, quæ frustra insumere nolis
Nam quid agat recubans aliquis somnumq; capescet
In folijs teneras cōstrata fronde per herbas
Propter aquas rapidi qua pulsant littora fluctus
Nec facile admittens inter loca senta soporem
Horridus enectas qua carduus opprimit herbas
Lucet & in Prytanæo clara lucerna, quod aiunt,
Semper habere aliquid dulcis consuesse rapinæ
Ergo age dic tandem turbatæ insomnia noctis
Omnia nempe tuo monstra hæc recitabis amico

Tempus erat prono ſtabat iam ueſper olympo
Per mare deſumpti cum corpora feßa laboris
Depoſui, & uacuos requies obrepſit in artus
Tum neq; corpus eram diſtentus mole ciborum
Poſtquàm ſpirantes uacui ieiunia uentris
Pertulimus, multam Phœbeæ lucis in horam
Vt poteras meminiſſe, ſedens mihi forte uidebar
Prærupto in ſcopulo toto conamine piſces
Obſeruare uagos, calamis fallacibus eſcam
Concutiens, ibi tum de piſcibus unus opimus
Appetit hamato circumſita pabula ferro
(Omnis ut optatos ſopita canicula panes
Somniat, ipſe uagos mea uota & gaudia piſces)
Ille quidem præſtans hamo & prægrandis adhæſit.
Et niger attracto ſanguis de piſce fluebat
Et calamum præda curuum quatiente tenebam
Capturam uero manibus dum prendere tento
Res fuit ingentis certaminis iſta profecto
Quo tantum tenuiſſe queam conamine piſcem
Vulneris in mentem uenit mihi, ſcilicet, inquam
Vulnere nunc uires ad me tardante natabis
Ac ſimul extendi, nec enim fugiebat, utraſq;
In piſcem aureolum & ſubtus mea lina retraxi
Aurum totus erat, toto contectus ab auro
At mihi ſollicitum ſubita formidine pectus

Diriguit, ne forte sacer foret Ennosigaeo
Et multum dilectus ita aureus undiq; piscis
Thesaurus uel caeruleae suus Amphitrites
Paulatim ergo ipsum, solui retinacibus hamis
Ne quod ab hamatis teneatur retibus aurum
Amplius, atq; illum subeunte rudentibus auro
In siccum traxi littus, tum friuola, demum
Sacramenta dedi, iurans quia scilicet essem
Haud ultra placido facturus in aequore cursum
Sed magis in terra semper mansurus & auro
Regnaturus, at haec monstrosae somnia noctis
Excussere mihi, sed in haec tu cuncta sagacem
Intendas animum simul ordine noueris hospes
Ius quia iurandum metuo, nec ledere fas est.
Non est quod metuas quae non iuraueris ipse
Non etiam aureolum piscem conspexeris usquam
Nec sis uenatus per caerula lustra profundi
Somnia nam uanis sunt ista simillima nugis
Quod loca si uigilans excusseris ista, fouebis
Spem somni de pisce magis qui carneus adsit
Ne tibi dum fallax deus aurea somnia mittat
Emoriare fame falso delusus ab auro.

I D Y L L I A

THEOCRITI MEGARA uxor Herculis.

Idyllion XXVI.

Quid curis adeo te nunc mea mater acerbis
Affligis? magnoq; animū mœrore dolentē
Conficis? & tua non ullus iam tempore longo
Inficit ora rubor, sed uultu marcida palles
Nempe malis premitur clarißimus ille tuorum
Filius, & requiem non inuenit erumnarum
Rege sub ignauo, tanquam si forte leonis
Seruiat imbelli generosa ferocia ceruo
Heu cur me tantis cœlestia numina diuum
Afficere malis? cur me genuere parentes
In tam uiuacem crudelia fata futuram?
O ego non fœlix quando non illa merentis
Inuenere uiri thalamum mala, cuius honorem
Tam colui quanti charißima lumina feci
Quem quoq; nunc animo ueneror'q; coloq; fideli
Quo neq; uiuentum quisquam contemptior unquam
Extiterit, neq; qui tantos perferre labores
Aut poterit tales inuicto pectore curas
Infœlix qui, quas uel ei dedit author Apollo
Vel mala Parcarum uel Erinnyos impia turba
Occidit grauibus sua pignora chara sagittis
Perditus atq; furens animo per tota uagatus

Limina, cæde replens & cæsis omnia natis
Quos oculis uidi ipsa meis à patre peremptos
Infœlix, nam quisquam alius non talia uidit
Ne per uisa quidem tacitæ nocturna quietis
Nec tamen auxilio me sæpe uocantibus ipsis
Mater eram, nec erant uires mihi tale potentes
Nanq; aderat fatale malum uinciq; negatum
Paruula ceu uero uolucris tristatur ubi illi
Implumes pereunt pulli, quos improbus anguis
Vepribus in densis rapiens uorat ore cruento
Quos supra querulum stridens uolat anxia mater
Nec tamen auxilij quicquam pereuntibus affert
Nam pauet, & sæuum propius timet ire draconem
Sic ego quæ pariens sum facta miserrima mater
Dilectos lugens quondam mea pignora natos
Per mea non sano currens pede tecta uagabar
Atq; utinam tristi confixa sub hepate dirum
Ipsa experta forem telum, natisq; peremptis
Mortua sim simul ex illo confecta ueneno
Cynthia fœmineis numen uenerabile turbis
Sic poterant chari tibi nos fleuisse parentes
Plurimaq; in manibus funebria dona ferentes
Imposuisse pyris æqualibus, ossaq; eodem
Mandassent tumulo, quacunq; in parte sepultis
Nunc pueris fœcunda colunt hi mœnia Thebas

Possessa

Possessa Aonij perarantes pinguia campi
Verum ego Tirynthos sterili Iunonis in urbe
Pluribus infœlix cor fracta laboribus angor
Nec uariat fortuna modum mihi sæua malorum
Nec lachrymis requies nunquam cessantibus ulla est
Quoq; uirum uideam uix temporis hora pusilli est
Aedibus in nostris etenim numerosa laborum
Ocia uertentes terraq; mariq; superbis
Viribus affligit saxo uehementior omni
Durior & ferro pectusq; animumq; ferocem
Ac tu non aliter quàm si de flumine pleno
Stillet aquæ riuus, noctesq; diesq; profusis
Fletibus indulges, sed enim nec qui mea præsens
Vulnera soletur quisquam est affinis amicus
Non etenim mecum nunc tecta domestica seruant
Verum omnes nemorosa ultra prædiuitis Isthmi
Regna colunt, nec adest quisquam mihi cui mea curæ
Sint mala qui placida soletur uoce relictam
Sola ego cunctarum sum facta miserrima matrum
Sed quæ sola meos potuit lenire dolores
Et quadam tenus est animo leuis aura tacenti
Pyrrha soror, sed & ipsa sui nunc ægra mariti
Flet super Iphiclo nato tibi & hoc quoq;, nam te
Mortaliq; deoq; uiris peperisse putarim
Natos per totum miseros magis omnibus orbem

Hactenus illa quidē querulo sermone profata est
Et simul undanti demisit lumine guttas
Plus pomis uiridi lectis, de fronde recentes
Dum memor infœlix natorum est atq; parentum
Haud aliter lachrymis humectans ora genasq;
Constuit Alcmene & suspiria tristia ducens
Sic affata nurum uerbis prudentibus infit
O nimis infœlix aduerso filia fato
Quid uenit in mentem res hæc tibi? tristibus ambas
Quid ue mones lachrymis, miseros dū mente labores
Enumeras memori, quos tam defleuimus olim
Num satis hæc tolerasse fuit, si sola fuissent
Nunc mala continuo crescunt, nunc nulla dierum
Non aliquid nostris lugubre doloribus addit
Et luctus uehementer amans queat ille uideri
Qui nostri studeat titulos numerare doloris
Fide animo, non hæc sumus ex Ioue fata supremo
Sortitæ, sed enim te fine carente laborum
Inuolui cumulo uideo mea filia, uerum
Ipsa tuo possum facile ignouisse dolori
Cum nulla inuitent satiatam gaudia mentem
Amplius, & nunc te supra quam credere possis
Lugeo, & ex animo miseror, quia te quoq; nostri
Participem fieri uoluit sors improba fati
Et quæ triste grauant nostrum caput, erumnarum

Numina

Numina Persephones Acherusia testor,& ipsam
Spiciferis Cererem redimitam tempora sertis
(Quas prudens aliquis nostris ex hostibus optem
Peieret, ut magno luat hæc periuria damno)
Non minus esse mihi charam, nec peius amari
Quàm si te proprio peperissem sanguine, quàm si
Sola domi superes, atq; unica filia nostræ
Quod te non dubie meminisse fatebere, quare
Ne te deliciæ nostræ dulcisq; uoluptas
Hac mihi neglectam tam dura sorte queraris
Non si uel grauiora fleam, uel largius atris
Pulchricomæ Niobes lachrymis, nec plurima lugens
In mala deiectum genitrix, ut nos quoq; natum
Ex ulla penitus reprehendi parte meretur
Ipsa quidem longos menses bis quinq; peregi
Grande laboranti, pondus sub pectore gestans
Ipsum qui Stygij me pene subire coegit
Præualidas portas & ferrea limina Ditis
Talia tamq; grauis tolerantem incommoda partus
Nunc tamen externo mihi perditus ille sub orbe
Forsitan ad sæui pergens certamina Martis
In noua bella ruit, nec adhuc rationibus ullis
Auguror infœlix num sit rediturus, & ipsum
Exceptura ego sim, uel an hoc quoq; fata negarint
Nunc quoq; me terrent quæ tristia somnia uidi

Nuper cum placidæ demisi membra quieti
Quàm metuo ne triste aliquid portendere nobis
Visa horrenda uelint, mihi enim sub nocte silenti
Adstitit attritum retinens utraq; ligonem
Herculis inuicti uirtus illa inclyta, tanquam
Agricola, aut magno conductus munere fossor
Ingentem uiridi fossam facturus in agro
Nudus & inuestis, nec amictus, ut ante, uirili
Corpus erat tunica, neq; crassæ tegmine lenæ
Postquàm ceu ualido cui cincta est uinea uallo
Imposito totum confecit fine laborem
Ferrato innitens excelso pectore telo
Iam sumpturus erat, quos ante solebat, amictus
Cum subito emicuit rapidæ uis ignea flammæ
Pro magnæ tumulo cæcaq; uoragine fossæ
Iamq; furens immensus & insedabilis ignis
Ante ipsum iuxtaq; & in ipsius ora ruebat
Ille quidem pedibus semper uelocibus usus
Durum Vulcani prompta uirtute furorem
Vitabat, cedensq; retro, sua membra ligone
Non secus ac scuto defensans, denique circum
Omnia lustrabat, huc illuc lumina uersans
Impia pugnantem ne flamma prehenderet ipsum
Cui dum subsidio, nisi uana insomnia uidi,
Magnanimus uenit Iphiclus procumbere terræ

Visus

Visus erat labens nec posse resurgere rectus
Sed miser immotus iacuit ceu debilis æuo
Decrescente senex, quem uiribus inuida magnis
Inuitum populatur & opprimit ægra senectus
Stratus humi iaceat, donec quis prætereuntum
Subleuet exhibeatq; manum, sic ipse iacebat
Scutifer Iphiclus, latera ægre ignauia uersans
Ipsa uidens natos caßos ope deniq; flebam
Donec nostra leuis dissoluit lumina somnus
Et rubicunda diem ueniens aurora reduxit
Talia per tacitæ quæ uidi insomnia noctis
Excubias, quæ cuncta precor, uertantur in ipsum
Eurysthęum genere à nostro, sed fiet & illi.
Maximus hic uates animus meus, omnia diui
Sic & non alia ducant ratione fauentes.

THEOCRITI DIOSCVRI
Encomiasticon.
Idyllion XXVII.

Cantemus pueros Ledæ & Iouis Aegide clari
Castora, Pollucemq; manu clauaq; timendum
Taurinis media insertantem brachia loris
Cantemus bis terq; uiros quos mascula uirtus
Extulit, è clara genitos Lacedæmone fratres
Pignora Thestiados cunctis ueneranda puellæ
Humano generi qui certam ferre salutem

Sæpe solent, cum iam res est in acumine ferri
Quorum numinibus turmæ seruantur equestres
Crudo sanguinei perituræ fulmine Martis
Sæpius, & rapido iactatæ ex æquore naues
Quando uel occiduis uel iam surgentibus astris
Incubuere graues uento quassante procellæ
Euertuntq; mare, & magno cum turbine fluctus
In puppim proramue ruunt, uel deniq; nauis
In quancunq; furens partem tulit impetus illas
Iamq; adeo rumpunt miseræ tabulata carinæ
Vtroq; à latere antennis iam carbasa ruptis
Armaq; confractis male pendent nautica malis
Obduxit nox atra polum iam grandine nymbi
Præcipitant, densisq; strepit niger imbribus aer
Plangit & horrisonis mare flatibus omne remugit
Omnia sternit hyems & inexsuperabilis æstus
Vos tamen è medio demersæ sæpe profundo
Naufraga membra ratis tranquillæ redditis auræ
Pene metu mortis torpentibus undiq; nautis
Tunc sæui fugiunt pacata per æquora uenti
Rarescunt nebulæ, pontum lux missa serenat
Et iam Parrhasides depulsis nubibus ursæ
Apparent, asinosq; inter præsepe refulget
Obscurum, factumq; notat mare nauibus aptum
O propere qui fertis opem mortalibus ambo

O equites

O equites gemini, cantores, & cytharœdi
Pollentesq; feri certamine Martis athletæ
A quo principium sumam? quem carmine primum
Castora Pollucem ne canam? sed utrunq; canentes
Pollucem in nostro dicemus carmine primum
Cum Pagasea ratis patria soluisset ab ora
Dijs genitos clarosq; ferens Heroas, acutis
Cotibus horrentes Symplegadas euasisset
Ostiaq; exisset cani niue deuia Ponti
Venit ad intonsos Bebrycas, tum deniq; fessi
Heroes posito tabulata per utraq; ponte
Nauis Iasoniæ, multi per littus apertum
Egrediebantur, siccoq; in margine lectos
Sternebant, manibusq; focos ignemq; parabant
Hic sobole insignis uariorum Castor equorum
Et Pollux subfuscus aberrauere relictis
A socijs, loca per deserta & deuia lustra
Obsita condensæ peragrantes omnia syluæ
Rupe sub horrisona petram reperere fluentem
Fonte perennis aquæ, nec fœdæ sordibus ullis
Quem prope erant alij quorum crystallina uenis
Argento similis turgentibus unda fluebat
Stabant & piceæ nutantes uertice pinus
Et platani latis facientes frondibus umbram
Et circum Herculeæ uarijs sacrata coronæ

Populus alba comis, & coniferæ Cypariſſi
Hinc qui gratus apum labor eſt noua mella legentes
Spirabant uario fragrantes germine flores
Quales uere ſuo uiridem tot milia campum
Diſtinguunt, pinguntq; noui noua prata colores
Hæc loca uir multa præſtans uirtute colebat
Armorum uiſu horrendus, contendere doctus
Ceſtibus, & duris confractus tempora pugnis
Huic pectus fuit excelſo thorace rotundum
Durus robuſti latiſſima tergora dorſi
Corpore firmus erat ceu ferreus, ultima uero
Magnos circa humeros extabant brachia, duris
Fulta toris, uelut e ſaxis fabrefacta rotundis
Qualia ſæpe rapax rotat aucto uortice torrens
Videris, ingentem poſſis dixiſſe Coloſſum
Hirta tegens ſpolium truculenti terga leonis
A ſumma ceruice pedes pendebat ad imos
Hunc prior eſt Pollux uerbis affatus amicis

Poll. Salue hoſpes, qs? et unde genus? quæ ſunt loca? (qui nã?
Hic habitãt hoĩes? quales? quæ noĩa gẽti?

Am. Quid ſaluere iubes? quæ ſit mihi cauſſa ſalutis
Quando uiros uideo quales non uidimus ante?

Poll. Sed confide, nec iniuſtos te crede uidere
Quosq; nec iniuſti tales genuere parentes

Am. Confido, nec habet quiſquã mea pectora terror

Sed me

Sed me uoce tua, nec oportuit ista moueri
Moribus & sæuis & agrestibus esse uideris Pol.
Et qui difficili contemnas omnia fastu
Quales esse uides tales sumus, at tua nunquam Am.
Vidimus aut cupido pede regna subiuimus hospes
Si uenias tamen eximijs cumulabere donis Pol.
Et dextro hospitij susceptus iure redibis
Sed neq; muneribus tu me susceperis ullis Am.
Et neq; res credas nostras tibi posse parari
Percite uesanam furioso numine mentem Pol.
Num ne precor sterilē bibere hanc permiseris undam
Hoc nouisse potes tunc cum cruciabere siccus Am.
Et tua labra siti pendebunt arida multa
Dic precor argentone uelis aliaue pacisci Pol.
Qua possim meruisse tuum mercede fauorem?
Fige pedes, intende oculos celer unus in unum Am.
Tolle manus aduersa uiro uestigia firmans
Pugil ut es, uestræ ne forte peperceris arti
Ergo quis est cui me iubeas concurrere cæstu? Pol.
Me ne uides? hic pugil erit tibi proximus ipsi Am.
Num ne parata locas uenturæ præmia pugnæ? Pol.
Tu meus, ipse tuus, si uicero habebere uictus Am.
Cristatarum auium sunt ista similima pugnæ Pol.
Siue auium similes igitur seu forte Leonum Am.
Haud alia extiterint nostræ nunc præmia pugnæ

Dixerat, & concham capiens immugit anhelo
Ore fremens Amycus sonitu testudinis autem
Bebryces audito promisso crine comantes
Subtus inumbrantes platanos coiere uocati
Ipse quoq; armorum præstans uirtutibus, omnes
Conuocat Heroas Castor magnesidos Argus
Qui postquam rigidis firmati pellibus artus
Armauere manus, & longis fortia loris
Membra tegebantur, tum duræ cædis auaros
In medium duxere uiros, ibi plurimus ipsis
Exortus labor est uter obuia lumina solis
Aut uter à tergo acciperet, sed tu inclyte Pollux
Tales ingentem uicisti Heroa per artes
Solis enim radijs Amyci frons tota patebat
Et feriebantur Phœbæa lumina flamma
Ergo furens animo aduersum tendebat in hostem
Protensis longe manibus plagasq; utrumq;
Acriter obseruans, cui summi robora menti
Ossea Tyndarides illato contudit ictu
Quanq; prius tum collecta commotior ira
Aestuat, & cæstum quatiens uehementius urget
Aduersum, iam iamq; magis premit, ille trementi
Membra genu nixus, uasto stat pondere nutans
Quo uisu horribili fremitu magnoq; tumultu
Bebryces inclamant, alia de parte fauentes

Magnanimę

Magnanimi Heroes uires clamoribus addunt
Forti Tyndaridæ, ne forsan in arcta coactum
Præualidis loca uiribus opprimat ille uir, ipsi
Terrigenæ similis Tityo, sed & ipse resistens
Fortiter ambabus terrens cohibebat ab acri
Impete, pennigero natus Ioue, fratre creatum
Ipsius æquoreo, quamuis immanior esset
Qui cum iam grauibus plagis uelut ebrius, atri
Sanguinis euomeret uenis manantibus undam
Rursus ibi ut uidere oculos sub fronte tumentes
Maxillasq; graui fœdatas ulcere, & oris
Vulnera contusi, magno clamore sequuntur
Vincentem chorus Heroum, tunc undiq; Pollux
Intentans, plagasq; minans agitabat inanes
Elusitq; uirum donec iam corpore fessum
Sensit, & hic demum cæstu ferit inter utrunq;
Lumen, ubi mediæ coeunt discrimina naris
Et cute detracta nudauit ad intima frontem
Ossa uiri, iam stratus humi, terramq; supinus
Contigit, & uirides extenditur ille per herbas
Nec mora consurgens postquam se in crura leuauit
Acrior incumbens pugnæ uis mutua miscet
Vulnera, sic duris feriebant corpora loris
Ipse sed incusso Bebrycum dux pectora cæstu
Neglecta ceruice ferit, sed tempora plagis

Vtraq; bellipotens Pollux immitibus urget
Aduersi,& totos defœdat sanguine uultus
Iamq; fluens toto calidus de corpore sudor
Manabat,iamq; ex magno & de corpore tanto
Exiguus fuit,& tantis uir inutilis armis
Ipse animo præstans & uiribus alta ferebat
Pectora Tyndarides,& membra ualentia Pollux
Et color huic melior fulgebat corpore toto

Qua ratione uirum deuicerit omniuoracem
Nunc age Musa refer,nam tu dea singula nosti
Ipse alijs ex te possum percepta referre
Quæq; placent tibi quæq; tibi memoranda uidētur
Eloquor,ipse igitur magnum & memorabile factum
Aedere percupiens Amycus,læuaq; prehensam
Læuam Pollucis tenuit,sed corporis artus
Ingentes latere à dextro ferus extulit,& se
Obliquum obijciens ualidos surgebat in ictus
At Pollux caput,elabens,subtraxit,& inter
Luctandum cæstus in læuum tempus adegit
Afflixitq; graui percussum uulnere,donec
Contuso niger efflueret de corpore sanguis
Verbera dehinc repetita Amyci clamantis in ora
Ingeßit,malis dentes sonuere reuulsi
Nec modus oppressæ faciei infligere plagas
Donec luxatæ fracta compagine malæ

Conciderant

Conciderant, iam quantus erat quantusq; supino
Corpore planxit humum pene examinatus, utrasq;
Extendens cum uoce manus renuente laborem
Amplius, & subito uictum certamine fassa
Nam prope erat duræ cofinia pallida mortis
Nec tamen indignum quicquam, nec labe notandum
(Quamuis uictor) in hunc patrasti maxime Pollux
Ipse sed æquorei per cærula regna parentis
Iurauit sacro Neptunia numina uoto
Testatus, sese hospitibus non amplius ullis
Iniustum fore, non ullis in rebus iniquum
Hactenus hæc igitur de te rex inclyte Pollux
Deq; tuis cecini laudes uirtutibus istas
Nunc te magne canam simul & tua prælia Castor
Tyndarida, qui flectis equos, qui dirigis hastam
Quolibet, ærato pectus thorace coruscans
Tyndaridæ gemini geminas rapuere puellas
Leucippo genitas geniti Ioue, quos duo cursu
Pone sequebantur fratres Aphareia proles
Leucippus quibus has desponderat ante puellas
Acre tuens Lynceus & bello fortior Idas
Qui postquam ad tumulum uitali lumine cassi
Concurrere Apharei, rapidis de curribus ambo
Desiliunt clypeisq; cauis, & grandibus hastis
Membra graues, acuunt in mutua prælia uires

Hic nitida Castor galea cana tempora tectus
Alloquitur, fratres magno clamore coæuos
Quis furor ô uesani animis & pectore cæci
Impia crudeles armare in prælia dextras?
Cur aliena nouo petitis connubia raptu?
Cur tam difficiles? cur tam sine moribus estis
Humanis? cur infertis fera bella? quid enses
In manibus nudi? nobis Leucippus habendas
Tradidit ipse suas æterna in fœdera natas
Quas nuptas nobis prius omnibus esse futuras
Iure ratum fecit iurando, turpiter ipsi
Et præter ius fasq; alieni fœdera lecti
Turbantes mulisq; uirum bubusq; paratis
Atq; alijs rebus male corrupistis amicum
Atq; hæc furati connubia friuola habetis
Muneribus, quoties uero hæc præsentibus ipsis
Ipse egomet dixi uobis, non uana & inepta
Garrulitate loquax? non hoc Heroes amici
Vos decet, ista uiris non sunt accõmoda magnis
Munera, despondere sibi, & ui ducere nuptas
Quæ sponsos habeant sibi iam cum dote paratos
Et Sparte populosa, & equis memorabilis Elis
Et præstans ouibus regio plena Arcados oræ
Messeneq; potens, & Acheia diues, & Argi
Et quæ Sisyphiæ sunt littora iuncta Corintho

Innumerabi

Innumerabilibus sunt hæc loca plena puellis
Nec naturæ opibus,nec nobilitatis egenis
Nec uirtute animi,quarum fit copia uobis
Ducere quas libeat,uobis quo nomine plures
Esse uelint soceri,uos & uestriq; parentes
Et patrius longo proauorum ex ordine sanguis
Aequatis meritis Heroas laudibus omnes
Præcipuo decore insignes,nunc illud amici
Desinite, & nostris precibus permittite iustum
Coniugium,uobis aliud nos inueniemus
Talia multa quidem uobis,& plura loquebar
In mare sed celeres rapuerunt omnia uenti
Nullaq; inutilibus parta est mihi gratia uerbis
Vobis nanq; ferum est & inexorabile pectus
Sed uel adhuc monitis parete salubribus ambo
Præcipue nobis patrueles sanguine iuncti
Quod si forte magis bellum lachrymabile cordi est
Et discernentes odium crudele necesse est
Tingere manantes defluxu sanguinis hastas
Fraterno Pollux iunctus mihi sanguine & Idas
Innocuas belli dextras à clade tenebunt
Nos duo tu Lynceus,ego Castor,nempe minores
Qui natu sumus,assumptis pugnabimus armis
Ne nimio doleant nostri mœrore parentes
Ex una satis esse domo si concidat unus

Quis dubitet? reliqui socijs iucunda parabunt
Gaudia, proq; neci missis optata tenebunt
Connubia, & dulces celebrabunt inde Hymenæos
Nos decet exiguo magnum discrimine bellum
Effugere, his dictis tacuit, quæ dixerat autem
Non passurus erat deus irrita dicta futura
Illi igitur natu maiores arma reponunt
Ex humeris in humum iacientes, inde minores
Prosiliunt, primum proles Aphareia Lynceus
Oblongum quatiens clypei sub tegmine telum
Nec minus ingentem generosis uiribus hastam
Impiger arripuit Castor, tum uertice summo
Ambobus capitum cristæ micuere comantes
Principio utentes hastis grauioribus omni
Arte laborabant, obseruabantq; notantes
Si qua parte cutem possent contingere nudam
Sed prius inflicto quàm quisquam uulnere læsus
Ingemeret, summo extremi sub acumine ferri
Confractæ cecidere hastæ, durisq; refixæ
In clypeis hæsere, truces tum protinus enses
Vaginis rapuere, iterum per mutua cædem
Vulnera tentantes, pugnæ mora nulla petitæ
Fiebat, sed adest sæui iam libera Martis
Copia, sæpe ferox Apharidæ afflixit equina
Tyndarides galeam crista à ceruice comantem

Contudit

Contudit & multo spaciosum uerbere scutum
Multa quoq; & Lynceus oculis insignis acutis
Cominus ense petens in Castora torsit, & illi
Perstrinxit rigido conum mucrone rubentem
Illius afflixit summam tum deniq; palmam
Castor, & è manibus gladium portantis acutum
Excussit, læuumq; pedem subduxit, at ille
Protinus elabiq; fuga atq; euadere tentat
Ad patris alta sui monumenta ubi belliger Idas
Adsistens consanguineis spectabat in armis
Inter se certare uiros, sed protinus illum
Adsequitur, ferroq; ruens transfigit acuto
Per medium latus, & medij per lubrica uentris
Viscera, at ille cadens nutanti poplite terram
Contigit, atq; ipsi circum cana tempora somnus
Ferreus incubuit, Lethæam lumina noctem
Clausa trahunt, sed & haud alium, fuit amplius illũ
Ad patrios uisura focos dulcesq; penates
Laocoossa parens Hymenæia sacra parantem
Nam patris è tumulo extantem Messenius Idas
Corripiens statuam fuit emissurus in hostem
Authorem necis, atq; ulturus funera Lyncei
Sed tulit auxilium correpto Iuppiter illi
Marmore decusso è manibus, tum fulminis ipsum
Ignibus exustum uiolentis perdidit Idam

Pectora sic bello fortißima Tyndaridarum
Impetere haud facile est, fortes è fortibus ipsos
Victoresq; satos, uos ò clarißima Ledæ
Progenies saluete, meisq; ante omnia laudem
Versibus aspirate bonam, quicunq; Poëtæ
Musica sacra colunt, isto sunt nomine chari
Tyndaridis Helenæq; alijsq; Heroibus, altum.
Quicunq; euertere potentibus Ilion armis
Auxiliumq; tibi iustum Menelae tulerunt
Aeternum decus ò reges & nomina uobis
Immortalia perfecit diuinus Homerus,
Dum canit atq; urbem Priami nauesq; Pelasgas
Iliacas simul pugnas, dum laudat Achillem
Infractam belli turrim, sed & hæc ego uobis
Carmina, Musarum blandißima munera, canto
Qualia & hæ præstant & fert mea parua facultas
Talia sponte fero, pulcherrima munera magnis
Carmina sunt, nec honor Dijs carmina gratior ullus.

THEOCRITI ERASTES
Idyllion XXVIII.

VIr fuit in durum quidam resolutus amorem
Totus & insano flammæ Cythareïdos æstu
Perditus, hic puerum formæ præstantis amabat
Verum difficilem, nec sæuo in pectore formæ

Respondente animo, miserum nanq; odit amantem
Et neq; curabat, sæuum neq; nouit amorem
Quis sit, quanq; potens deus, & quæ uulnera quātis
Viribus infligat, quam spicula figat acerba
In pueros, sic indomitus fuit ille puellus.
Omnibus in uerbis, atq; in congreßibus, & nec
Vlla aderant misero nimiæ solatia flammæ
Non qui formoso nitor effulgebat ab ore
Non iubar ex oculis niueaq; à fronte renidens
Mellea non roseum referentia mala colorem
Sermo refrigerium nullus, non grata ferebant
Oscula, quin diro sic contabesceret æstu
Sicut enim fera syluestris quam cura sagacis
Venatoris agit suspectum præcauet hostem
Sic puer ille uirum fugiebat & odit amantem
Ac uelut indignum patiens quid, percitus atra
Bile ferebatur, facies q; simillima bili
Palluit, attenuabantur labra, floridus ipso
Fugit ab ore color, toruumq; tuentia quandam
Lumina uim præ se turbata mente ferebant
Corporis illa tamen species indigna superbi
Sic quoq; contemptum magis exacuebat amorem
Tandem non ut amans lacherymas emisit inanes
Sed pueri ueniens ad limina flebat amati
Vestibuloq; tacens dedit oscula postibus atris

Extrema miserum testatus uoce dolorem
Dure puer quem crudeles peperere leænæ
Saxee sæue puer, nec amari digne, tibi isthæc
Vltima dona ferens ueni quo guttura frangam
Feralem laqueum, non amplius inde uidebis
Tristibus iratum satis puer improbe apud te
Sed uadam funesta petens loca protinus, in quæ
Tu me condemnas, qua fertur amantibus esse
Communis uia, qua Lethe fluit alta furori
Inducens obliuia, sed licet hanc ego totam
Epotem non hæc desyderia extinguantur
Et nunc extrema tua limina uoce saluto
Non equidem ignarus quid sit post ista futurum
Et rosa formosa est sed tempore marcet & aret
Formosæ & uiolæ uerni sub sydere solis
Sed cito conteritur flos & nitor ille senescit;
Candida sunt etiam per amœnas lilia ualles
Sed cito marcescunt, & quæ modo candida nix est
Tabescit moriturq; breui liquefacta sub æstu
Et puer est primis formosus & utilis annis
Sed manet exigui uiuens breue temporis æuum
Tempus & hoc ueniet quondã quo tu quoq; amabis
Dura cupidineo præcordia saucius igni
Et miser ingratos heu multum flebis amores
Nunc tamen extremũ hoc misero da munus amanti

Dulce

Dulce precor, quando egrediens hæc limina, celsa
De trabe suspensum me uideris ultima passum
Te propter ne prætereas, sed siste parumper
Et fleto modicum lachrymas è lumine fundens
A laqueo me solue, tuoq; è corpore uestes
Inijce, & abscondens tege me, sed & oscula demũ
Grata fer exanimi, & quæ uiuo sepe negaras
Gratificare mori per te formose coacto
Sed neq; me timeas, non possum uiuere, non si
Conciliatus ames me totus & oscula iungas
At tumulum mihi conde meum qui condat amorem
Quem si forte adeas, ter ab imo pectore clama
Dulcis amice iaces, quod si non forte graueris
Hoc quoq; succlama, bonus est mihi raptus amicus
Et breue concisis inscribe epigramma figuris
Versibus exactum tibi quod signabo duobus
　Hunc amor extinxit ne transgrediare uiator
　Siste pedes & dic durum est sortitus amicum
Hæc fatus lapidem capiens in limine fixit
Terribilem medio, tum funem tristia clamans
Nexuit, & collo laqueum circundedit atrum
Atq; ita deuoluit sellam qua constitit aptans
Colla truci laqueo morientia, iamq; pependit
Mortuus, at foribus postquam puer exit apertis
Et uidet ante suum limen pendere necatum

Sponte uirum, nihil est fato commotus acerbo
Nec fleuit miseranda noue spectacula mortis
Sed misero uestes in funere polluit ipsas
Quas habuit deinde ad certamina gymnica tendens
Et magis his etiam iucunda lauacra petebat
Venit & ad diuum cuius modo numina facto
Læserat audaci, stabat pede factus ab imo
Marmoreus iuuenum super uda lauacra Cupido
Continuo statuam deus impulit, illa superbi
In caput incubuit iuuenis presšitq; iacentem
Ille breuem rubro uitam cum sanguine fundens
Verba dedit lingua uix hec moriente loquutus
Aequanimi perit osor amoris, uiuite amantes
Et socios adamate, Deus uidet omnia iudex.

THEOCRITI FISTVLA.
Idyllion XXIX.

Fistula es, ipsa tibi inspirat sapientia melos

Neminis ô coniux longi genitrix Ptolemæi
Nutricis celerem hostipatris genuisti actorem

Non Cornutum illum nutritum taurigenis
Sed quē linquis onustū umbōe grauis clypei

Quēq; biformē Geriones amor usserat
Virginis aeriæ Meropis genere æditæ

Qui Musæ obtulit hulcera florigeræ
Suauia amoris cordis ab igne sui

Per quem fracta auicidæ consona
Et Tyriæ tacet alta potentia

Nunc animam bona perigerum
Cui Paris affert Simichides

Gratum opus ô uiricalca
Lydæ flamma puellæ

Furigena absq; patre
O Solidungule aue

Dulceq; canta
Virgine muta

Calliopa
Occulta

THEOCRITI IN MORtuum Adonim.
Idyllion XXX.

ADoniden Cytharea
Vt uidit interemptum
Nuperq; purpurantes
Genas colore fœdum
Et illitum cruore
Nigerrimo capillum
Cupidines uocauit
Et iussit ut uocati
Suem ferum sibi ipsi
Adducerent præhensum
Qui iussa prosequentes
Mox lustra peruolarunt
Horrentis alta syluæ
Tristemq; & imbecillem
Suem graue ligarunt
Rigore uinculorum
Alius trahebat autem
Laqueo truci reuinctum
Hic terga uerberabat
Et arcubusq; & ipsum
Vrentibus sagittis
Et ibat ille tristis

Veneris quidem timebat
Superba iussa duræ
Cui dixit ipsa postquàm
Conspexit esse captum
Quid peßima ò ferarum
Tu ne hoc femur decorum
Meum ne tu puellum
Insana uulnerasti ?
Cui sic recepit ille
Te diua Cypris ipsum
Per & tuum puellum
Per hæc & ipsa iuro
Quæ uincla me coarctant
Item per hos amores
Qui me tulere captum
Læsisse non uolebam
Quem nunc doles puellum
Iniqua fata passum
Sed ut decora uidi
Labra & uultus honesti
Pulcherrimum nitorem
Statuam ratus deorum
Fuisse perpolitam
Flammæ nocentis hausi
Quo subruebar ignem

Quem non ferens ut illi
Nudum femur uolebam
Insanus osculari
Illi sed innocenti
Miser & mihi nocebam
Hos nunc Venus prophanos
Puni recide dentes
Superfluas, quid autem
Fero amplius, sed hæc si
Satis ampla pœna non est
Et ipsa labra puni
Hæc, illius querentis
Venus miserta iußit
Amoribus proteruis
Vt uincla dura soluant
Et liberent ligatum
Qui mitis inde syluam
Nunquam subiuit altam
Sed ignibus propinquans
Suum nocentem amorem
Incendit & perußit.

Theocriti

THEOCRITI HERCVLISCVS
Idyllion XXXI.

Quinq; bis Alciden menses ætatis habentem
Alcmene Mideatis & una nocte minorem
Iphiclum, quandoq; lauans ac lactibus implens
Ambos imposuit clypeo, quem fortis ahenum
Amphitryon Pterelæ, scutum haud ignobile quondã
Eripuit cæso, capita hinc puerilia tangens
Sic pueros affata suos est prouida mater
 Claudite nunc oculos dulcemq; capessite somnũ
Infantes animæq; meæ, dormite beati
Euigilate iterum uenturæ lucis ad ortum
 Hæc ubi dixisset uelut incunabula leni
Versabat motu clypeum, tunc mollior illis
Obrepsit somnus. Sed adacto tempore postquam
Frigida iam mediam uoluebant sydera noctem
Humentemq; poli stabat Borealis ad arcton
Ensifer, & magnos humeros monstrabat Orion
Tunc meditata dolos furijs exercita Iuno
Horrentes squamis duo pessima monstra dracones
Cæruleis immisit, at illi limine ab ipso
Plana pauimenti uerrunt loca nigra trahentes
Corpora, sanguineos oculis spirantibus ignes

Membra uoraturi ceu protinus Herculis ibant
Triste minabundo spargentes rore uenenum
Iamq; propinquabant pueris,uibrantibus ora
Sibila lambentes linguis,Ioue cuncta uidente
Excutiebantur somno Mideatide nati
Alcmena,tum lux uisa est insueta per omnem
Effulgere domum,postquàm tunc uidit in ipso
Serpentes clypeo,dentesq; horrore tremendos
Aspexit,mox Iphiclus puerilia multo
Frigidus ossa metu uagitus ædidit altis
Disijciens pedibus uillosæ tegmina uestis
Tanquam qui cuperet fugere atq; euadere ab hoste
At puer Alcides nihilo conterritus,ambas
Extenditq; manus,anguesq; prehendit,& urgens
Pugnisq; & grauibus connectit guttura uinclis
Plurima quà tetri sunt semina parte ueneni
Quos etiam superi oderunt,serpentibus atris
Illi autem crebro repetita uolumina circum
Nectebant puerum,paulo ante in luminis auras
Progenitum superas,& adhuc lactentia labris
Vbera sugentem,neq; sub nutrice gementem
Mox iterum passo dissoluunt corpore gyros
Namq; fatigati spinas,euadere quærunt
Vincula quæ nimio iam dura labore ferebant

Audijt

Audijt Alcmene clamorem, ac territa primum
Consurgit, taliq; uirum sermone fatigans
Surge ait Amphitryō, nam me timor anxius urget
Surge age, nec pedibus circundare sandala cures
Num ne audis pueros? quam clamat iunior autem
Nonne uides intempesta quia nocte refulgent
Luce noua claraq; hæc tota cubilia, nondum
Cum tamen ulla dies croceos detexerit ortus
In nostram noua monstra domum uenere, quod adsit
Est aliquid mihi crede nouum, sic dixit, at illi
Moriger Amphitryon consueta cubilia liquit
Artificiq; manu factum prorupit ad ensem
Appensum clauo quem cedrina sponda tenebat
Tunc primum zonæ pulcherrima cingula nuper
Contextæ petit, inde manu properante prehendit
Vaginam nigræ graue opus de stipite Loti
Tunc ingens thalamus caligine rursus opaca
Et multum tenebris oppletus inhorruit atris
Hic multum famulos efflantes pectore somnum
Ipse uocans afferre focis iubet ocyus ignem
Surgite, ferte citi, foribusq; repagula apertis
Deijcite, ó operum patientes, hactenus ille
Clamabat, propere lychnis ardentibus illi
Accurrunt, iam parte domus properantibus omni

Plena fuit seruis, iam clara in luce uidentes
Exiguis manibus duo frigida monstra tenentem
Alciden puerum, tum læta uoce sonabant
Ille autem dextra serpentia monstra præbendens
Extulit, atq; manu uersabat in Amphitryonem
Altius, exultans, ridens, & morte grauatos
Ante pedes patris abiecit quos uicerat angues
Ipsa sinu rapit Iphiclum fidißima mater
Exanguem siccumq; metu, nec secius aufert
Amphitryon altum sub tegmine uestis ouillæ
Inuoluens puerum, solitiq; cubilia lecti
Tum repetens, placidi reminiscitur ocia somni
Et iam tempus erat, dilucula proxima Galli
Concinuere alacres terna uice uera loquentem
Omnia Tyresiam uatem uocat anxia mater
Exponensq; noui casus miracla, iubebat
Dicere quid tali portendant numina monstro
Dic ait ò uates, nec sit pudor ædere, quicquid
Vel si triste etiam, denunciat ira deorum
Nec tege quicquid erit, nec enim ex mortalibus ulli
Effugere est quæcunq; Deæ fatalia nerunt
Fila suum certo carpentes stamine fusum
Nunc tamen hæc uates doceo te cuncta scientem
Hactenus Alcmene, cui talia reddidit ille

Fœlix prole bona sanguis clarißime Persei
Fide animo mulier, per enim mihi dulcia quondam
Lumina, nunc cæca caligine perdita, iuro
Inter Acheiadas uiuet tua fama puellas
E quibus innumeræ quondam data pensa trahentes
Per totos tua facta dies laudesq; sonabunt
Ipsa eris Argiuæ decus & reuerentia famæ
Talis in astriferum quondam ascensurus olympum
Est tuus iste puer, talis uir in orbe futurus
Heros magnanimus robusto pectore fortis
Cui totum cedent animalia cuncta per orbem
Omnes atq; uiri tanta uirtute minores
Huic fato bis sex restat superare labores
Inde domos Iouis ingrediens habitabit Olympum
Quicquid erit mortale feret Trachinius ignis
Ille etiam superum fiet gener, hic erit infans
Quem nunc hi rabido morsu petiere Dracones
Hic erit illustris totum uirtute per orbem
Illa dies aderit quando lupus acer in altis
Conspiciens ceruam recubare cubilibus olim
Non uolet appetere, aut atroci lædere morsu
Verum age nunc curato intus tibi lucidus ignis
Ardeat Aspalathi de lignis, aut Paliuri
Aut spinosa rubi concidite ligna uirentis

Aut etiam ſicci quod uentus mouit Acherdi
His dein ſubiectos lignis incende dracones
Tempore quo noctis puerum uenere uolentes
Occidere, hinc cineres ſub primum ſyderis ortum
Colligat & fluuij ferat ad uada proxima riui
Vna miniſtrarum uentiq; ad flabra ſecundi
Spargat arenoſis petris, non ipſa retrorſum
Reſpiciens propere redeat, tum ſulphure puro
Hanc primum luſtrate domum, ramoq; uirenti
Rite coronatam & miſtam ſale ſpargite lympham
Et facitote Ioui porco mare ſacra ſupremo
Sic ueſtris proprios uincetis uiribus hoſtes
Dixit conuerſusq; in ſella adſedit eburna
Tyreſias, multis grauis & iam debilis annis.
At puer Argiui qui filius Amphitryonis
Creditus eſt, ut planta recens adoleſcit in agro
Vbere, & aerias creſcendo ſurgit in auras
Creſcebat ſub matre ſuos nutritus in annos
Litterulas puerum docuit Lynus inclyta Phœbi
Progenies, uigil & curis, atq; impiger Heros
Robuſtum neruis intendere fortibus arcum
Eurytus ex magnæ genitus patre diuite terræ
Sed canere & manibus citharam pulſare canoram
Dicitur oſtendiſſe Philammonides Eumolpus

At qua

At quæ diuitibus certamina cunq; sub Argis
Commouere uiri plantis pernicibus acres
Quasq; Palæstritæ Luctatoresq; tenaces
Et sua qui crudo committunt robora cæstu
Inuenere artes apud Harpalycum Phanopea
Mercurio genitum didicit, quem nemo ferebat
Ne per longa quidem procul interualla locorum
Aspiciens, duro in certamine, tam fuit hirto
Densa supercilio metuendæ frontis imago
Sed coniungere equos curru uertente rotarum
Ad metam radios & campi tuta tenente
Amphitryon puerū sapiens & ad omnia promptus
Ipse met edocuit, namq; ipsi plurima palmæ
Multiplicis, seruata domi stant præmia, currus
Olim uictorem magna cum laude sequuti
Tunc quoq; qui stabant infractis axibus illi
Mœnia ad Aeripedum gregibus præstantis equorum
Argeos, absq; ullis longo iam tempore loris
At longas torquere hastas robustaq; latis
Terga tegi clypeis, gladiorum ferre labores
Concertare uiris, aciem disponere, cautas
Occulere insidias, turmas educere in hostem
Hortari posse, edocuit fortissimus armis
Castor eques, qui uenit equestribus exul ab Argis

Mœnia cum Tydeus iam tunc Argiua teneret
Adrasto cedente locum sortemq́; paternam
Viniferumq́; solum, quo tempore non fuit alter
Tot claros inter uirtute heroas & armis
Huic profugo similis, donec tulit integer illum
Sanguis, & ætatem non carperet ægra senectus
At sic instituit puerum fidißima mater
Illius ut semper coniuncta cubilia patris
Hærerent thalamis, cui multum grata leonis
Pellis erat lectus, consuetæ fercula cœnæ
Ignibus assa caro, atq; ingenti pondere panis
Doricus, appositi depromptis ab ore canistri
Qui saturare etiam poßit fossoris inanem
Ingluuiem, crudisq́; diurnæ tempore lucis
Et paucis contentus erat, nec prorsus ab ulla
Arte laboratas uestes, talesq́; ferebat
Quales uix genuum media internodia tangant.

Hactenus

HACTENVS QVIDEM *Theocritus. Deest enim præsenti Idyllio finis, quem Ioachimus Camerarius Græcis Versibus à se descriptum adiecit, hos ita uertimus.*

Venator uero montes syluasq; peragrans
Haud unquàm sine fuste feras sectatus agebat
Aut timidas ceruas, aut pictos corpora Lyncas
Tunc equidem teneris, & adhuc impubibus annis
Filius ille Iouis paruus, sed & inde futurus
Maximus, atq; humeris magnum laturus Olympum
Namq; illi nondum telis metuendus Apollo
Ipse suas arcus dederat celeresq; sagittas
Cum tamen ipse etiam patre proditus esset eodem
Ex Ioue, qui cum formosa consueuerat olim
Alcmena thalamosq; Deus mortalis inibat
Nec clypeum uersare manu tum robur habebat
Flammifero lucentem igni radijsq; micantem
Astrorum adsimilem, quem fidus mulciber illi
Vulcanus dederat, pulcherrima munera, quamuis
Iunonis faber ille inimicæ filius esset

In quo cuncti inerant quos gignit terra labores
Lætitiæ risusq; hominum sæuiq; tumultus
Bellorum & uarijs animalia picta figuris
Omnia, sæuorumq; minacia colla draconum
Atq; lacus senio uenerabilis Amphitrites
Diuorumq; sacer cœtus, quos regia cœli
Diues habet, quo fretus ademit Marte creato
Eluctantem animam cygno, cygniq; parentem
Vulnere conciso percußit in inguine Martem
Sic Iouis ille quidem & formosæ filius idem
Electryoniadis, dum flos ætatis ab ipso
Ore renidebat primaq; uirebat in herba
Prima tulit claris nutritus tempora Thebis
In charæ genibus matris, iuueniliter alta
Delectans utrumq; adeo uirtute parentem
Verum ubi iam molli tenues lanugine malæ
Vestirentur, & in fortes adolesceret annos
Tum uero strepitum Martis meditatus & arma
Conseruisse uiris, fortesq; lacessere bello
Heroas, magnasq; ausus præsumere uires
Aggrediens ursasq; feras, sæuosq; leones,
Et quæcunq; colunt altas animalia syluas
Sæpe suæ solus confecit robore clauæ
Sed postquam Amphitryon senio est cōfectus inerti

Cui

Cui coniux Alcmena fuit magni inclyta mater
Herculis, ad durum uis hunc Eurysthea fati
Misit inhumani laturum iussa tyranni
Namq; ea nascenti puero uis indita fati est
Cum pater ipse dolo captus Iunonis iniquæ
Iurauit cunctis Eurysthea iura daturum
Regibus ex sese genitis, postquàm impiger autem
Tergora raptori Nemees detracta leoni
Induit Alcides, duros exinde labores
Suscipiens horrenda tulit certamina, quanta
Qualiaq; Eurystheus inuictum ferre iubebat
Nunc quoniam pueri, qui filius Amphitryonis
Creditus esse fuit, celebrauimus Herculis acta
Carmina dehinc maiore sono meliora canemus.

THEOCRITI HERCVLES Leonicida.

Idyllion XXXII.

Huic Idyllio principium sicut & praecedēti finis deerat, quod & ipsum ab Ioachimo Camerario scriptū, atq; huc appositū nos ua uertimus.

INclyte nubifrago nunc te Ioue nate canemus
Saluator miserorum hominum durasq; ferentum
Aerumnas, uel ab iniustis quos saepe Tyrannis
Aut loca pestiferis uastantibus omnia monstris
Ceu praesens aliquis Deus aethere missus ab alto
Saluasti, non una aliqua in regione moratus
Sed quacunq; aliquis uasti patet angulus orbis
Gentibus afflictis requiem pacemq; dedisti
Qui ditem pecorum quandoq; profectus in Elim
Venisti, quo tempore regia sceptra tenebat
Elidis Augeas, cui tot pecorumq; boumq;
Atq; ouium pingues pascebant milia campos
Totq; recumbebant uirides armenta per herbas
Vt uix sufficerent & pascua uasta iacerent
Plurima, & ipsa fimo tellus contecta lateret
Tunc Hyperionides ingentia munera pactus
Et decimum tibi quodq; pecus promisit, ut esset
Haec tibi uirtutis certissima praemia merces
Si stabula egesto purgares tota fimeto
Verum opere exacto, qua te deceperit arte
Quoq; modo tecum deserto patre profectus

Fuerit Augeades Phyleus, aut carmine nostro
Aut alio quocunq; olim dicetur opinor
Nunc ut ad hos ipsos pecorosam ueneris Elim
Dicere conanti faueas precor optime diuum
Liquerat Alcides terram Tressenidos ora
Sparsus adhuc calido Marathoni sanguine tauri
Et robusta noua Nemeæi pelle Leonis
Corpora tecta gerens peruenit ad Elida, palmam
Et noua maiores quærens certamina pugnæ
Iamq; iter accelerans pecorosum accedere regem
In loca peruenit quæsita, immensaq; uidit
Agmina, sed non tot numero quot littus arenas
Continet, ut famæ narranti credidit olim
Hic senior uirides pascens armenta per herbas
Rustica fingebat titubanti pocula dextra
Molliaq; inductis texebat uimina iuncis
Hunc ubi conspexit Mideatidos Heroines
Filius, accedens uerbis affatur amicis
Salue annose senex, cuius regionis in ora?
Cuius & hos fœcunda greges in pascua ducis?
Nunquid opum fuit hæc Augeæ summa beati?
Huic ego plura uiro certe prius esse putabam
Quàm quæ nunc uideo caprarum armenta boumq;
Atq; ouium, certe grex hic cuiuslibet esse

Euulgo potuit, nec clari diuite censu

HACTENVS IOACHIMVS

Sequentia Theocriti sunt.

Huic senior quod agebat opus cœptumq; laborem
Omittens pastor placido sic reddidit ore
Omnia liberius quæcunq; rogaueris hospes
Expediam, sua Mercurio qui compita seruat
Munera gratificans, nanq; hunc ex omnibus unum
Irasci facile & multum cœlestibus aiunt
Si quis forte uiatorem contemnat, eundo
Cui sit opus durum pedibus superare laborem
Non eadem ueniunt Augeæ in pascua regis
Præpingues nitidiq; greges, diuersaq; seruant
Inter se loca, nanq; alij nascentia ripis
Gramina latiflui tondent Elisuntis ad amnem
Stant alij ad sacras Alphei fluminis undas
Hi iuga Buprasij circum pecorosa uagantur
Hi uero, quos ipse uides, hæc pabula carpunt
Non omnes eadem ueniunt in septa, seorsum
Quilibet è gregibus stabulant, & plurima quamuis
Sint armenta gregum sua sunt tamen omnibus illis
Pascua, sunt etiam semper florentia circum
Depressas quas Menius efficit ipse paludes

Præterea

Præterea dulces ultro pascentibus herbas
Rosida prata ferunt riguisq; uberrima pratis
Vnde suum bobus robur succrescit & auget
Corpora cornutis, quibus hic à limite dextro
Est stabulum, quod & ipse uides nullius egenum
Structuræ, trans ulteriorem fluminis oram
Qua stant perpetua platanisci fronde comantes
Et uiridis ramos folijs oleaster inumbrat
Hic ubi templa tenet sua pastoralis Apollo
Maximus ille deum, ne tu ignoraueris hospes
Illic ampla satis sunt diuersoria nobis
Agricolis, qui iusticia & probitate tuemur
Diuitias regi immensas, qui semen in agros
Mittimus, & certos per aranda noualia fructus
Quæq; reuersuro quater euerruntur aratro
Qui loca ruricola fodimus montana ligone
Et premimus grauibus noua torcularia prælis
Cum matura graues uindemia rettulit æstus
Tota quidem regio hæc, quam cernis, & omnia circũ
Iugera fructifera ditantia messe colonos
Omnes hi nemorum saltus, hæc plana uireta
Diuitis Augeæ bona sunt, hæc omnia prudens
Possidet Augeas, usq; ad iuga montis aquosi
Vsq; sub extremas manantes fontibus arces

Omnia quæ totis nunquam ceßanda diebus
Nos opera exercemus, & arua agrosq; colentes
Eſt æquum facere agricolas dominoq; fideles
Verum age dic, nanq; hinc aliquid tibi forſitã hoſpes
Vtilitatis erit, quibus huc iam rebus egenis
Veniſti? num ne Augean? an forte requiris
Illius è famulis aliquem? quicunq; ſit ille
Ipſe tibi haud dubie quo nomine, qua facie ſit
Dixero, nanq; hominũ te de genere eſſe malorum
Haud puto, quiue malos inter ſis natus, ut iſthæc
Forma decens & honeſta ſatis teſtatur, & ipſum
Haud ſcio an hoc recte dubitem, tales ne deorum
Sunt pueri ſi ſint pueris hominum collati
Huic ita reſpondens natus Ioue reddidit Heros
Augean certe ô ſenior qui regnat Epeis
Cauſa uiæ fuit, ut uideam, mihi nanq; neceſſe eſt
Conueniſſe uirum, quod ſi nunc ciuibus ille
Preſidet, & populum curans æqualia iura
Tractat in urbe manens, tu me deducere manda
E ſeruis aliquem, qui de ſenioribus agros
Hos colat atq; opera ſit non fallente miniſter
Qui queat, atq; audire loqui opportuna uolentem
Atq; ſimul iucunda & cognoſcenda referre
Nanq; alias alij norunt res munere diuum

Huic

Huic senior tali respondens uoce profatur
Non sine consilio, non huc sine numine diuum
Venisti, iam cuncta tibi sunt protinus hospes
Queis opus est, perfecta, equidem Phœbeia proles
Augeas comitante suo pater huc quoq; Phyleô
Venit heri, caussisq; alijs atq; urbe relicta
Inspecturus opes quas ex tot pinguibus agris
Possidet innumeras, ut regibus esse uidetur
Sanior & seruata domus curantibus ipsis
Sed nunc tempus adest ut nos properemus ad ipsum
Ipse ego præcedens te ad nostra bouilia ducam
Haud dubie regem nos inueniemus in illis
Hæc fatus præcedebat duxitq; sequentem
Multa animo secum ipse mouens, cum fulua leonis
Tergora conspiceret, grandisq; insueta pharetræ
Pondera, uenisset quibus hic nouus hospes ab oris
Iamq; rogaturus quæ mirabatur ab ipso
Continuit uocem conceptaq; uerba repressit
Hoc quoq; formidans properantem uocibus ipsum
Compellare uirum, non apto tempore dictis
Non etenim facile est alienæ noscere mentis
Consilia, & tacito quid pectore sentiat alter
Ergo propinquantes stabulis, ad septa locati
Cognouere canes, quod odorem nare sagaci

Aure pedum strepitus sensere utriusq; subinde
Vastos horrisona latratus uoce dederunt
Hinc aliunde alius magno incurrêre tumultu
In Ioue progenitum, coram sene procumbentes
In primos iacuere pedes, caudasq; mouebant
Sicut adulantes blandi, tum deniq; saxis
Arreptis ab humo retro fugere ipse coegit
Adijciensq; minas terrebat uoce manuq;
Atq; ita latrantum uesana coercuit ora
Laetus ob hoc animo stabuli quod septa tenerent
Sese non praesente, simul proh Iuppiter, inquit
Quale hoc esse animal superi uoluere, simulq;
Viuere cum miseris mortalibus? ut sapit autem
Quod si plus etiam forte hoc rationis haberet
Vt sciret quibus irasci, quibus esse benignum
Conueniat, non quisquam adeo contendat honori
Quadrupedum, nunc iracundum hoc, & nimis acri
Bile tumet, faciliq; est irritabile motu
Dixit, & ad stabulum pariter uenere profecti
    Flexerat igniuomos prono temone iugales
Phoebus Atlantiaci subituros aequoris undas
Tempora deciduae ducens extrema diei
Protinus herbosi linquentes gramina campi
Innumeri uenere greges stabula alta petentes

Lanigerarum ouium, & magnorum plena iuuencũ
Corpora, quæ numero nequeas cõprendere postquã
Post alios alij subiere, nec agminis ullus
Finis erat, densusq; oculis apparuit ordo
Non secus ac nubes grauidæ cœlestibus undis
Sæpe alias aliæ pellunt, primisq; sequentes
Succedunt, quas siue Noti, siue impetus urget
Threicij Boreæ, quarum numerumue modumue
Haud quaquam expedias, tam nubila plurima uenti
Conuoluunt, alijsq; alia impedientibus arcent
Talis agens armenta fuit præpinguia pastor
Innumerosq; greges quibus omnis cãpus, & omnis
Implebatur ager, nec erant loca nuda uiarum
Præ turba ueniente boum, mugitibus arua
Læta resultabant, spaciosas grandia caulas
Implerunt armenta, suis in ouilibus agnæ
Stabant inclusæ, sed erat labor improbus intus
Nec quisquam cessabat, opus qui posset agendo
Exercere aliquod, funes & uincula uaccæ
Injiciens alius pedibus mulgebat adhærens
Matribus ille suis lactentes subijcit agnas
Aut uitulos auide dulci de lacte bibentes
Hic mulctram calido fumantem lacte tenebat
Ille noui pressit coitura coagula lactis

A uaccis alius tauros abduxit, & intro
Compulit, Augeas uero bubilia tota
Circumiens opulentum admirabatur honorem
Cum nato simul & multa uirtute beato
Amphitryoniade regi testante superbas
Diuitias, uerum insuperabile pectus habente
Infractumq́; animum, & semper se digna gerentem
Miratus tamen est hic innumerabile uulgus
Cornuti populi, nec enim quis dixerit uni
Esse uiro tot opes, nec tantas possedisse
Vel bis quinq; alios, quicunq; ex regibus unquam
Forsan abundarint gregibus, nam maximus olim
Sol dedit hoc nato, quo non præstantius ullum
Munus, honore uiris ut ditior omnibus esset
Quadrupedum, cuiq; ipse greges armentaq́; tota
Auxit, & eximij dedit incrementa peculi
Ista quidem nulli repsere in ouilia morbi
Nulla per armentum contagia, plena laborum
Pascua sunt uacuis, cornutæ plena iuuencæ
Corpora semper habent, & ab anno semper in annū
Accrescit melius robur, cunctæq́; fuerunt
Fœcundæ nimis, & uitali robore fultos
Aedebant fœtus, quorum pars maxima uaccas
Enixæ iacuere, simul per amœna trecenti

Errabant

Errabant saliceta boues, prægrandibus omnes
Cruribus, & nigri quidam, iuxtaq; ducenti
Phœniceo picti uillos & membra colore
Omnes hi poterant teneras iam inscendere uaccas
Bis sex inde alij similes candentia Cygnis
Corpora, quos Phœbo sacrauerat ipse parenti
Errabant alijs præstantes robore multo
Nec tam forma decens fuit ullis de grege toto
Curuipedum, siquidem à reliquis sciuncta tenebant
Pascua, & errabant soli in uiridantibus herbis
Præ cunctis alijs propria uirtute superbi
Quod si progressi densis è saltibus ipsi
Nonnunquam in campum petituri armenta ruebant
Bella lacessiti primi pugnamq; subibant
Corporibus uastis & magno robore fulti
Et fremitu horrisono cædemq; & uulnera torua
Fronte minabantur, quos inter maximus omnes
Viribus, & solido præstabat robore multæ
Virtutis, Phaëton, quem stellæ sæpe solebant
Dicere pastores similem, quia lucidus ibat
Incedens altos inter, claroq; nitebat
Corpore conspicuus, qui flaui pelle leonis
Conspecta, mox incursu sublatus in ipsum
Irruit Alciden, robustaq; cornua, frontemq;

In latus inclinans, cuius tunc ille prehendens
Cornua laeua manu robusta & pondere quamuis
Ceruicem ualidam terrae prostrauit, & ipsum
Reppulit innitens humero, ferus ille ualentes
Intendens neruos, summa de parte torosi
Pectoris erectus robustis constitit armis
Res uero tantas admirabantur agentem
Tam rex Augeas quàm fortis pectore Phyleus
Et qui bobus erant custodes fortibus, istam
Virtutem tantam & tam fortia facta uidentes
Herculis, at Phyleus, & multo robore praestans
Amphitryoniades agros & pinguia linquunt
Pascua, uicinae tendentes alta sub urbis
Moenia, iamq; uiae popularis prima tenebant
Exiguum celeri callem pede conficientes
Qui per amoena ferens loca uitibus obsita duxit
A stabulo, uiridi, in sylua, uia cognita paucis
Hic satus Augea formoso corpore Phyleus
In dextrum uertens humerum caput, atq; sequentem
Respiciens summo natum Ioue, sic prior infit
Certe equidē de te iamdudum audiuimus hospes
Quod memori subit hic animo, quodq; ipse recordor
Nanq; uir Inachijs ad nos huc uenit ab Argis
Flore uiens aetatis adhuc, & gentis Acheae

Littorea ex Helice, qui multos inter Epeos
Dixit ut Argiuorum aliquis se prætereunte
Perdiderit magna sæuum uirtute leonem
Prodigium & pestem cultos habitantibus agros
Cui stabulum fuerit sub adeso monte cauatum
Qua lucus Iouis & Nemeæi est sylua tonantis
Non tamen hoc meminisse sacris ne aduenerit Argis
An claram Tiryntha colens, dites ne Mycenas
Sic tunc ille quidem, sed & huic genus esse ferebat
Si recte memini, claro de sanguine Persei.
Spero non alium nisi te perferre laborem
Tam durum potuisse, ex attingentibus æquor
Vrbibus, & pellis quæ te tegit ista leonis
Testatur manifeste opus hoc manuum esse tuarum
Nunc age dic primum hoc heros fortissime nobis
Prorsus ut hoc animo capiam, recte ne secusne
Augurer, ille ne sis de quo narrauerit hospes
Ille olim nobis Helicensis, & omnia recte.
De te credidero, simul hoc narraueris hospes
Qua nam terribilem confeceris arte leonem
Vtq; leo Nemees regionem accesserit, undis
Irriguæ, nec enim spacium per Achëidos oræ
Talem te reperire feram potuisse putarim
Et si præcipue cupias uidisse, quod illa

Nunquam monstra fere producat talia, uerum
Horribiles ursas, & aduncis dentibus apros
Et genus armentis saeuorum triste luporum
Qua propter quicunq; haec audiuere loquentem
Miratos nimium memini tum dicere quosdam
Ista uiatorem mentiri gratificantem
Immodicae linguae nimio praesentibus usu
Haec dicens medio cessisti tramite Phyleu
Vt uia sufficiens breuis esset euntibus una
Talia dicentem natus Ioue Phylea fortem
Pone sequens, ipsa sic est quoq; uoce sequutus
Augeada Phyleu super his quae prima requiris
Factus es ad stabulum iamdudum certus opinor
Nūc super hoc mōstro, quod & haec audire uoluptas
Est tibi, quo sint gesta modo tibi singula dicam
Non tamen unde profecta loco tam noxia pestis
Venerit, hoc etenim nemo tibi dicere possit,
Ex tot Abanteis quicunq; morantur in Argis
Nos tamen è superis aliquem neglecta uolentem
Vlcisci sacra, conceptum effudisse furorem
Conijciebamus, super arua Phoronidis orae
Omnes Pisaeae siquidem regionis alumnos
Infestabat atrox raptu leo Bembinaeos

Praecipue

Praecipue, uelut exundans atq; obijce rupto
Omnia qui sternit torrens, hi nanq; propinqui
Damna noua patiebantur lugubria cladis
Hoc igitur mihi principium iubet esse laborum
Eurystheus certamen, & haec me maxima prima
Sternere monstra manu tumido ferus imperat ore
Ipse manu capiens properanti flexile cornu
Et uacuam pharetram, quam telis inde repleui
Digrediens, longamq; suo cum robore clauam
Et bene compactam, uiridi truncum ex oleastro
Ipse ego quem sacro diuis Helicone repertum
Cum densis totum radicibus inde reuulsi
Iamq; ubi contigeram diri fera lustra leonis
Corripiens arcus ad neruum torta reduxi
Cornua, & imposui saeuo lita tela ueneno
Circumquaq; tuens oculis si forte leonem
Aspicerem prius horrendum quàm me ille uideret
Et iam tempus erat summi quo partibus aequum
Solis erat spacium cursus ab utrisq; relictum
Nulla uidebantur uestigia ducere in antrum
Rugitus uox nulla meas peruenit ad aures
Nulli homines usquam, nec qui grege pascua seruēt
Nec qui rura colant durosq; laboribus agros
Interarent uersis mandantes semina sulcis

Qui possunt aliquid mihi respondere roganti
Sed procul esse timor caulasq; tenere coegit
Pallidus agricolas, & alentes pascua bubus
At non ante ego frondosum perquirere montem
Cessaui, quam de propria uirtute periclum
Fecissem, quando ecce suum subiturus in antrum
Incessit leo, crudus carne & sanguine, & ora
Squalidus, horrendum uariarum cæde ferarum
Pectus habens, faciemq; informe cruoris auara
Lambebat lingua mentum, tunc ipse latebam
Syluarum densis sub opaca frondibus umbra
Obseruans humili frondosi è uertice collis
Dum prætergrederetur, ut autem uenit, euntis
In latus emisi iaculum, sed inane, sinistrum
Nullo etenim duram transegit uulnere carnem
Conuersa at uiridem cæcidit male cuspis in herbam
Ille caput fuluum & multa iam cæde cruentum
Sustulit à terra stupefactus, & omnia circum
Intentis oculis lustrat loca, rugijt autem
Vociferans, dentesq; simul denudat aperto
Prægrandes rictu, sed in hunc ego mißile telum
Mox conieci aliud, quod iniqua mente ferebam
Frustratum prius atq; manu quod inerte fuissem
Et medium certo confixi uulnere pectus

Quà sua pulmoni sedes sita fertur anhelo
Sed neq; sic penetrans peruenit ad intima telum
Ossa dolorificum, sed & illud inutile pronos
Ante pedes cæcidit, cum tertia tela pararem
Frendens atq; dolens animo missurus, & arcum
Fortius attraherem, uidit me belua toruis
Inspectans oculis, & longe uerbera caudæ
Conuoluens circumq; mouens, animoq; parato
Extemplo ruit in pugnam, micat ardua ceruix
Plena furore graui, similes quatit horrida flammis
Ira iubas, curuæ uelut adductissimus arcus.
Extabant scapulæ compressius undiq; tortæ
Sub latera & lumbos, nec enim secus ac ubi multis
Artibus excellens uir carpentarius, igni
Admouet exsiccans caprifici scissile lignum
Idq; ubi præualidum conatur flectere in orbem
Et demum axiferis circundare curribus, illi
Dissilit è manibus, sic me leo sæuus anhelo
Aggressus saltu petijt, mea membra cruento
Ore uoraturus, læua mox ipse sagittas
Direptamq; humero duplicem, mea tegmina, uestē
Prætendi, at sicco nodosam robore clauam
Sustollens dextra, ualidoq; interritus ictu
In caput impegi, atq; oleastri ex germine truncum

Immanis fregi dura in ceruice leonis
Corpore deficiens tactam mox ille momordit.
Pronus humũ, tremuloq; stetit pede nixus, et ægro
Nutabat capite, atq; oculos iam lumine cassos
Obruerant tenebræ, fracti uis tota cerebri
Concussa est, ego iam nimijs cruciatibus ægrum
Ante dato spacio quàm respiraret, adurgens
Totus in exanimem insilui preßiq; iacentem
Proijciens arcumq; manu pharetramq; capacem
Aegra premens manibus frêßi spiramina colli
A tergo tenui, ne forsitan unguibus artus
Dilaniare meos poßet, tum crura premebam
Posteriora feræ pedibus ualidißima figens
In terram, late r um tota ui fortiter ambas
Comprendens coxas, donec protenta reduxi
Brachia ad ora feræ, & uitæ spiracula clausi
Illi anima in tenuem fugiens euanuit auram
Plutonisq; domos inamabilis umbra petiuit
Mox animum mihi cura subit quibus artibus utens
Detraherem densa pellem ceruice tenacem
Mortuaq; exanimi nudarem membra leonis
Magnam sane operam, non spernendumq; laborem
Postquam nec ferro, nec acuti cuspide saxi
Nec ligno scindi poterat, mihi talibus autem

Sollicito curis diuum quis in anxia misit
Pectora, ut in corio rescindendo uterer ipsis
Vnguibus, his igitur detracta pelle leoni
Ipse ego sum deinceps pro tegmine corporis usus
Aduersus duri subeunda pericula Martis
Hactenus hæc hoĩes populantis & arua gregesq;
Diximus ô Phyleu Nemeæi fata leonis
Illius hic finis fuit, hic tulit exitus illum.

THEOCRITI LENAE
seu Bacchæ.
Idyllion XXXIII.

INoq; Autonoeq; sororq; duabus Agaue
Pomicolor, tres in montem de more ferebant
Pampineos uiridi Thyrsos uelante Corymbo
Tum folia è densa carpentes aspera quercu
Viuacisq; hederæ ramos, terraq; iacentem
Asphodelum, uiridi in campo qui purus ab omni
Arbore erat, posuere simul ter quattuor aras
Tres harum Semeli, ter tres tibi Bacche sacrarunt
Sacra dein manibus cista deprompta tenentes
Quo ritu docuit Bacchus Semeleia proles
Has sibi concilians, posuere recentibus aris
Quæ procul aeria dum conspicit omnia Pentheus

E specula, ramos in eodem uertice natæ
Lentisci irrêpens, prima hunc matertera uidit
Autonoe, miserumq; feris clamoribus urget,
Et simul insiliens furiosi concita Bacchi
Orgia conturbat pedibus, quæ scilicet ulli
Haud quaquam licitũ est sacra cõspexisse prophano
Illa quidem præceps furiata mente ruebat
Nec minus hac alias insana urgebat Erinnys
In scelus, ac totis fugientem Penthea campis
Turba sequebatur Baccharum infesta sororum
Crure tenus longas uestes à uentre recinctæ
Tum Pentheus, cur sic agitis? uel cuius egetis?
Quid petitis matres? citius cognoueris, inquit,
Autonoe, quàm audisse queas, Ibi mater Agaue
Abstulit arreptum misero caput impia nato
Tantum ululans quantum uacuo rugire sub antrò
Fœta leena solet, crudi trabe roboris Ino
Contudit ingentes humeros, rapidisq; supinum
Calcibus insilijt uentrem, nec discrepat illi
Autonoe, carnes aliæ & restantia Bacchæ
Membra truces laniant tum cæde & sanguine fœda
Funestæq; omnes Cadmeida cursibus arcem
Insanis repetunt luctum non Penthea ab alto
Monte reportantes, quæ qualiacunq; fuerunt

Facta nihil moror, & neq; curet talia quisquam
In quibus offendat contempti numina Bacchi
Non si uel grauiora malis patrauerit istis
Ipse ego seu nono, seu Bacchica sacra sub anno
Bis quino redeant, nunquam Bacchantibus ulla
Desuero ratione, choroq; intersitus illi
Musica Thyrsigeris decantem carmina Bacchis
Hoc nanq; augurium supremo est ex Ioue uerum
Cuncta pijs meliora dari peiora prophanis
Tu salue Dionyse pater quem Iupiter olim
Ex utero soluens femori apposuisse fouendum
Dicitur ipse suo Dracani prope rura niuosi
Formosa ò Semele salue, ualeantq; sorores
Cadmo progenitæ, quæ multis anteferebantur
Ex Heroidibus, quæ instinctæ numine Bacchi
Tale peregerunt nec uituperabile factum
Nemo etenim debet reprehendere facta deorum

THEOCRITI COLVS

Idyllion XXXIIII

BOnum Cecropiæ lanificans ô Cole Palladis
Matronis labor & cura domos semp amãtibus
Tu nũc fide animo, & nos sequere in Nileos inclytã
Vrbem, qua nemus est in uiridi littore consitum
Sacratum Veneri, uentus eo nos ferret à Ioue
Obtentus precibus, nauigium nanq; rogabimus
Quod non flatibus ullis egeat prosperioribus
Illic hospitis ut chara mei pectora Niciæ
Oblectem aspiciens, & simul oblecter ab illius
Aspectu, Charitum nam uir hic est germen amabile
Te nos ex elephanti ualidis ossibus æditum
Vxori dabimus munera non optima Niciæ
Cui tu continuis efficies multa laboribus
Vestimenta uiris, quasq; ferant & mulierculæ
Pallas cœruleas fœminei tegmina corporis
Nam tondent bis oues lanigeras, temporis annui
In quouis spacio, Theugenidem propter amabilem
Sic est & celer & fructiferis nata laboribus
Rerum semper amans quæ deceant non nisi præditã
Casto pectore, nequaquam igitur te Cole mittimus
Ignauæ domui, non adamanti male ferias
In nostris adeo progenitum te regionibus
Nam certè patria est clara tibi quam uetus Archias
Olim constituens ex Ephyra condidit inclyta

Præstans

Præſtans Trinacriæ ciuibus urbs fortibus Inſulæ
At nunc ſacra coles tecta domus famigeræ, uiri
Qui multã didicit quam tenet & nunc ſapientiam.
Morbos pharmacijs eijciens utilibus graues
Mileti ſiquidem clara coles mœnia nobilis
Cum Græcis habitans ſcilicet Ionibus, ut nurus
Per gentilicias emineat filia Theugenis.
Te preſtante Colo, te memorem poßideat notam.
Muſas hoſpitis & ſemper amantis bona carmina
Nam te forte aliquis conſpiciens dixerit hoſpitum.
O quàm muneris eſt magna ſatis gratia paruuli
Nã quæ dona ab amicis ueniunt cũcta probãda ſunt

THEOCRITI AMORES
Idyllion XXXV.

IN uino puer eſt ſita candida ueritas
Vt uerbum uetus eſt nec habet dubiam fidem
Verum dicere nos quoq; conuenit ebrios
Ergo nunc animi tibi ſenſa ego detegam
Toto me puer improbe pectore non amas
Nanq; hoc dimidium ſupereſt animæ mihi
Formæ munera rara adeo reputans tuæ
Iamq; id quod reliquum eſt animæ ſimul occidit
Quod ſi forte uoles ego munere uixero

Tuo cum superis, sed ubi nihil annuis
Cogis in tenebris male tristibus emori
Sicut conuenit, & miseris in amantibus
Semper tristicia locus est, tamen o puer
Si uis te senioris & utilibus tibi
Vti consilijs melius tibi cesserit
Et laudans mea pectora sana probaueris
Fac nidum tibi in arbore qualibet unicum
Quo non reptile serpere poßit agrestium
Vllum, nunc alia tibi fronde hodie places
Atq; cras alia, nec ab altero in alterum
Insanire pudet, siquidem tua contuens
Si quis corpora laudet, & omnia dixerit
Formosum, huic bonus incipis esse triennio
At te qui prius arserit hic triduanus est
Cordi forsitan alta superbaq; sunt tibi
Et spirare uidere nisi eximios uiros
Sed tu si sapies similem tibi deliges
Quem constanter ames utinamq; ita feceris
A cunctis etenim bene ciuibus audies
Et nec durus amor tibi fiet & impius
Qui mentes hominum domat & facile allicit
Me qui ferreus ante nec edomitus fui
Mollem fecit, & hactenus edomuit probe

Sed

Sed nunc me miserum tua forma decens rapit
Et captum tua labra tenerrima detinent

THEOCRITI COLLOQVIVM.
Daphnidis & puellæ
Idyllion XXXVI.
& ultimum.

Fertur amans Helenam Paris abduxiſſe Lacenã Da.
Paſtor & ipſe boum, ſed me formoſior illa
Plus amat hæc Helene, qui ſum formoſior illo
Ne uero Satyriſce tume quia pauca tuliſti Pu.
Quæ nihil ad uotum iactantibus oſcula proſunt
Vana licet fuerint, dulcis tamen ipſa uoluptas Da.
Oſcula conſequitur, cupidosq; oblectat amantes
Quid: niſi quod liquido ſimul os in fonte lauaro Pu.
Deſpuo ab inuitis quæ tu rapis oſcula labris
Perge laua, dum quo magis os formoſa lauabis Da.
Hoc magis ipſe mihi ſuauiſsima baſia ſumam
Oſcula quin melius noſtris dabis improbe uaccis Pu.
Quam mihi uirginei uernanti in flore pudoris
Ne uero ne uirgo tume, ne ſtulta ſuperbi Da.
Quàm cito diſcuſſa uaga ſomnia nocte feruntur
Quàm cito demittit, quo floruit, una uigorem
Quàm roſa ſicca perit tam flos cadit ille iuuentæ

Quin magis huc gratis ubi nos oleaster inumbrat
Frondibus, huc concede tibi ut noua dulcia narrem

Pu. Nō sequar ipsa, uoces licet improbe, nāq; recordor
Ante quoq; elusam fallacis carmine linguæ

Da. Sed tamen has mecum uirides concede sub ulmos
Vt tibi uirgineas mea fistula mulceat aures

Pu. Quin potius propriam oblectet tibi fistula mentē
Nam me nulla iuuat que sit dolitura uoluptas

Da. Eheu quin Venerem metuis, solet illa superbas
Vlcisci, ingrata nec uirginitate mouetur

Pa. Nil tecum mihi blanda Venus Cytherea ualeto
Dum mihi casta suum seruet Diana fauorem

Da. Talibus adde modum uerbis ne diua furorem
In te acuat, laqueoq; premat tua colla superbo

Pu Vt uolet iniciat laqueos mihi, dummodo saluam
Me uolet & castum mihi Cynthia seruet honorem
Ne continge manu quam non decet improbe, ne dum
Vim facis ungue comas uellam tibi & ora cruentem

Da. Quo fugis optandum ne etiam auersaris amorem?
Iamdudum quem non aliquæ fugere puellæ

Pu. Pana per & Nymphas fugio, nā rusticus ipse es
Curuaq; depressi uersas iuga semper aratri

Da. At qui non modicus timor est ne forte cupido
Peiori te indigna uiro per fœdera iungat

Multi

Multi sæpe meos iuuenum petiere Hyemenæos Pu.
Nullius ipsa tamen precibus precioue mouebar
Ipse quoq; è multis & non indignus amari Da.
Te mihi legitimi sociam peto iungere lecti
Vt faciam quæ uis, dolor hæc mea uota sequetur Pu.
Quando aliæ multos nuptæ sensere dolores
Nunquam fœlices Hymenæos ulla sequuta est Da.
Tristicia, at ueniens per gaudia multa uoluptas
Sed nuptæ timuere uiros, semperq; quod aiunt Pu.
Coguntur miseræ dominis seruire maritis
Quin potius (qd enim uel quos metuisse putan= Da.
Multo iure uiris dominãtur amãtibus ipsæ dũ est?)
At partum metuo nimios habet ille dolores Pu.
Partus lucifugæ telo grauis Ilithiyæ
At regina tua est nemorum Latonia custos Da.
Quæ placata suo parientes numine seruat
Sed metuo, quia quæ pariunt, ut sæpe uidemus Pu.
Viuacem succo perdunt fugiente colorem
Sed si quæ paries charissima pignora fient Da.
Luce noua bonus ille color tua lumina pascet
Forsan ut annuero qua nuptam dote rependes Pu.
Quæ nostros æquet digna mercede Hymenæos?
Pascua tota feres, tota hæc armenta tenebis Da.
Quæ circum tota regione errantia pascunt

Pu. Nunc igitur iura ne post noua fœdera lecti
Deseruisse uelis te non tua dona sequutam
Da. Vt pia syluicolæ faueaut mihi numina Panos.
Non etiam si me tota iam mente sequaris
Pu. Ergo mihi gratamq; domum gratumq; cubile
Claudendisq; paras nostris stabula alta capellis?
Da. Te dignos thalamos gratumq; cubile parabo
Quisq; uides pulchræ, mea sunt hæc omnia, caulæ
Pu. Sed pater est longis æuo confectus ab annis
Huic ego quid dicam? quo factum nomine purgem?
Da. Ne dubita factum tota ratione probabit
Nomen ubi audierit nostrum specimenq; paternum.
Pu. Aede igitur quod nomē habes? genus unde pater
Sit tibi, nā quædā est in nomine sæpe uoluptas (num
Da. Daphnis ego, Lycidas pater ē mihi, matre Nomea
Haud quaquam obscuris natalibus æditus, ipsa
Indole te generis supero, quæ patre Menalca
Prodita, non adeo uirtute excellis auita
Pu. Quas numerosa tibi pascunt armenta per herbas?
Qua syluæ regione tenes in montibus agnas?
Da. Huc ades, en florent densa sub fronde cupreßi
Læta hæc interea depascite gramina tauri
Rodite nunc frondosa meæ dumeta capellæ
Dum loca demonstro nemorum secreta puellæ

Quid

Quid facis o Satyrisce? quid has insane papillas Pu.
Contrectas, casto quas cogit fibula nexu?
Prima hæc uere suo ceu pubescentia mala Da.
Hic animos miro cognoscere gestit amore
Obstupeo atq; omnes gelidus timor occupat artus Pu.
Testor Pana, manus procul hoc a corpore tolle
Sume animos cur sic metuis? ceu mente labores Da.
Non est cur fugias tibi gaudia blanda ferentem
Verum age ne dum me loca sordida in ista reclinas Pu.
Commacules pulchras immundo in puluere uestes
Hoc tua substernam tenerũ sub corpora uellus Da.
Ne tua sub tergo maculentur pepla supino Pu.
Eheu hanc etiam quo paruam Daphni relegas?
Cur abijt? quo me trahis improbe: quidue resoluis? Da.
Has ego primicias Veneri gratissima soluo
Munera, & hoc illi debemus munus amantes Pu.
Daphni mane, nisi uana meas uox fertur ad aures
Iam ueniet qui nos deprendat & omnia turbet Da.
Oscula concubitusq; tuos uirides Ciparissi
Alternante uicem sonitu ceu uoce loquuntur Pu.
Quin reficis, quã rupisti mihi perfide uestem
Quippe domum nudam pudet & sine ueste reuerti
Quam tibi diruptam quereris meliore rependã Da.
Veste tuã, cultuq; uolens ornabo decenti
Omnia promittis prompta mihi munera lingua Pu.

Post paulo fragili non dignature salillo
Da. Imo etiam si largiri tibi talia possim
Hanc animam grato cupiens pro munere soluam
Pu. Parce precor dea, ne saeui Latonia uirgo
Da. Mitte deam, nuptae tibi non fauet amplius illa
Pu. Nunc uitula faciam qui me sibi subdit amari
Eximiumq; bouem Veneri mactabo maritae
Quando huc perueni thalami sine crimine uirgo
Hinc abeo casti uiolato flore pudoris
Sic illi membris aetate uirentibus ibant
Blandaq; fundebant alterno uerba susurro
Linquentes placidi furtiua cubilia lecti
Haec placide pascebat oues, iam grata sub imo
Gaudia corde premens, uultu simulante pudorem
Taurinum ille gregem, furtiuo Cypridos usu
Pascua prospiciens pecori, laetatus abibat.

FINIS.

VERSVS SVNT IN THEOCRITI Idyllio XV.

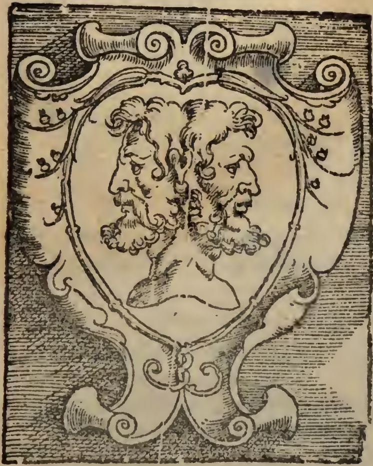
Huc age profer aquam grauibus contrita flagellis
Eunoa pone iterum, quam quærunt mollia feles
Ocia, tolle moras, fer aquam cito, nanq; lauandũ est
Ante uiæ quàm ineamus opus durumq; laborem
Aspice quam tulit officiosa

HI VERSVS ITA REDDI *potuisse uidentur.*

Eunoa tolle isthæc filamina texta, reponens
Protinus in medium, quam quærunt mollia feles
Ocia, tolle moras, fer aquam cito nanq; lauandũ est
Ante uiæ quàm ineamus opus durumq; laborem
Attulit hæc autem contexta,

E *Charta 6. facie secunda in titulo Idyllij* XV. *lege Adoniazusæ*
K *Charta 4. facie 1. Versu 2. lege exanimatus*
M *Charta 1. facie 1. Versu 5. lege Trezenidos*

Haganoæ apud Iohan. Secerium
Anno XXXI. Men
ſe Februario.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ, ΤΟΥΤΕΣΤΙ ΜΙΚΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΕΞ ΚΑΙ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ.

Τοῦ αὐτοῦ Ἐπιγράμματα ἐννεακαίδεκα.
Τοῦ αὐτοῦ Πέλεκυς καὶ Πτερύγιον.

Ἀρτεμιδώρου γραμματικοῦ.

Βουκολικαὶ μοῦσαι σποράδες πόκα, νῦν δ' ἅμα πᾶσαι
ἐντὶ μιᾶς μάνδρας ἐντὶ μιᾶς ἀγέλας.

Θεοκρίτου.

Ἄλλος ὁ χῖος. ἐγὼ δὲ θεόκριτος, ὃς τάδε γράψα,
εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ συρηκοσίων
υἱὸς πραξαγόραο περικλειτῆς τε φιλίννης
μοῦσαν δ' ὀθνείην οὔποτ' ἐφελκυσάμην.

ΙΩΑΧΕΙΜΟΣ ΚΑΜΕΡΑΡΙΟΣ, Γεωργίω Ελτῶ εὖ πράττειν.

ΠΟΛΛΩΝ ὄντων σου δωρημάτων εἰς ἐμὲ ἐξ οὗ τὸ πρῶτον παρὰ σὲ διδάσκαλον φοιτησόμενος λειψίαν ἦλθον ἕως δὴ ἐκ παιδὸς προβὰς ἤδη τε ἐφ᾽ ἥβης οὐδαμῶς ὢν παρὰ σοῦ ἀπελάθην ὥσπερ πεῖραν παρεξόμενος ἤδη τῶν ἐμῶν μαθημάτων καὶ παιδεύσεως τῆς σῆς, ἐν τοσούτῳ δὴ χρόνῳ τῆς σῆς ἀγωγῆς, πολλῶν, ὡς ἔφην, εὖ τε καὶ φιλοφρόνως εἰς ἐμὲ ἀποδειχθέντων ὑπὸ σοῦ τιμιώτατέ μοι γεώργιε, οὐκ οἶδ᾽ εἴ τι ἄρα πρότερον τιθέναι χρὴ ἢ τὸ μὴ μόνον οὐκ ἀναγκάσαι ἐμὲ τοῖς ἑλληνικοῖς προσέχειν καὶ σπουδάζειν περὶ ταῦτα, ὧν τότε ἀρχὰς κρόκου τοῦ βρεταννοῦ ἐν τοῖς πρώτοις καὶ μετὰ τοῦ ῥυμοσελλανοῦ τε καὶ μεκελκροῦ ἐν λειψίᾳ διδασκαλίαι ἐξεπονοῦντο. Ἐγὼ γὰρ ἀκήκοα ἔτι ὢν τὸ παράπαν τῆς κατὰ τὴν φιλολογίαν

ἀκριβείας μηδὲ ἀσπάζεσθαι, ἀλλ' οὐδὲ ῥᾳθυμίαν μηδὲ πόνον τὸν οὐδ' ἐλπισθησομένης τότε ὠφελείας προθύμως φέρειν ἠδυνάμην, ἀλλὰ σύ. ὥσπερ τῶν ὀρνίθων τὰ νεοσσὰ ὑπὸ τῶν γεννησάντων μάσταξι ἐπικομισθείσαις σιτίζεσθαι καὶ ἐπικουφισθέντα πρὸς πτῆσιν αὐθίζεσθαι ὁρῶμεν, οὕτω πάσῃ σπουδῇ σὺ ἐμοῦ τε ἐχόμενος καὶ ἐμὲ προάγων ὥστε εὖ ἕλκων εἰς ἄνδρα ἀποβαίνειν ἀληθῆ, ὥς φασι, οὐδὲν ἧττον διετέλεις ἢ εἴπερ ὑπὸ σοῦ ἐγεγεννήθην. καὶ ἐγὼ μὲν εὖ ἐμοὶ ξύνοιδα ἅπασάν τε ὅσην πατρὶ ἂν ὀφείλοιτο, καὶ χάριτι, ἥν περ ἀξίαν εἰδῇ τις τῷ ἐν ἀνθρώποις ἐν τοῖς ὅτι μάλιστα ποιήσαντι, τὸ ἴσον πρός τε εὐνοίαν καὶ, εὐεργεσίας τὰς σὰς ἀπενεγκάμενος, τῷ δ' ἔργῳ ἐμφαίνειν τοὐμὸν πρόθυμον μᾶλλον ἂν ἔχοιμι εὔχεσθαι ἢ ἀποτελεῖν. οὐδὲ γὰρ ἐν τοσαύτῃ εὐδαιμονίᾳ διάγω ὥστε κατὰ δέον ἐξεργάζεσθαι; οὐδὲ τὸ σὸν ἀξίωμα. πρόσθει τὴν ἐμὴν φαυλότητα. ἀλλ' ὅμως τούτων ἐχόντων, ὡς ἔφην, οὐ μὴν οἴομαι τῷ λόγῳ ὥσπερ ἀπαγγέλλειν, τὸ μὲν πρῶτον σοὶ αὐτῷ, ἔπειτα δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις οἷσισι καὶ δυνάμην, τὰ δὲ περὶ σοῦ, τό τε περὶ ἐμῆς μαθήσεως εὔγνωμον καὶ μνημονικὸν πρὸς ἐκεῖ-

να. τί γὰρ χάριν ἀποδοῦναι; ὡς ἔπος εἰπεῖν, ὀλβίου ἐστὶ μὲν ἀνδρὸς, καὶ εὐδαίμονος, τὸ δὲ μὴ δ' ὁμολογεῖν εἰς τοῦ χάριτον ἐπονείδιστόν τε καὶ μοχθηρόν. ἐκεῖνο γοῦν ποιεῖν καλῶς ἔχοι ἂν, τὸ δὲ παραλείπειν κακῶς. καὶ αἰσχρῶς. ἐμοὶ δ' οὖν οὔποτε πρότερον εὐτυχίαν λαβόντι οὐκ ἐξεγένετο ἐξειπεῖν ταῦτα δηλῶσαί τι ὥσπερ δὴ κοινῷ λόγῳ ἅπασιν, οὐ μέντοι γ' ἐπαυσάμην ἰδίᾳ τε καὶ πρὸς τοὺς γνωρίμους διαρρήδην ἐκφράζων. νῦν δὲ θείᾳ τινὶ γνώμῃ δοκεῖ τὸν ἐμοῦ ἐκδόντος, ἐξ οὗ καὶ ἠρξάμην τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἀγαπᾶν προηγμένος εἰς δή τινα κατάληψιν τῶν ἐν αὐτῇ ἰδιωμάτων τε καὶ διαλέκτων, ἁρμόζειν τῷ καιρῷ ἔδοξε, καὶ σοὶ τὸ διὰ ἐμῆς μνήμης εὐχαρεῖ ἐκτίσειν, ἀγγέλουντα ἅπασιν ὅσον τε ὑπὸ σοῦ ὠφελήθην καὶ εὖ πεπονθὼς ἦν. οὐ δὲ γ' ἐνταῦθα ποιηθεῖσαν τὴν σου μνήμην αἰσχυντηρὰν ἢ καταφρονεῖσθαι ἀξίαν ἡγεῖτο τις ἄν, ὃς τὴν ἡμετέραν σπουδὴν ὑπὸ τοιοῦ δοκείτου αἰκλωθεῖσαν, οὐκ ἐθελήσει προέσθαι. οἷς γὰρ, ἵνα καὶ μέγα τι εἴπω, ὁσισοῦν ἄνευ παλαιῶν ἀντιγράφων ἐπιχειρέσθαι δύναιτο ἄν, ταῦτα δὲ ἡμεῖς διωρθωκότες εὑρησόμεθα. τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα συγ-

γνώμης τυχεῖν ἄξιοι εἴημεν ἄν, εἰ τὰ οὐδὲ ἔτι ὄντα ὁποῖα ἄρα εἰλικρινῆ ποτε ὄντα ἦσαν, ἐπαιθέσθαι οὐχ οἷοί τε ἐγενήθημεν. σὺ γοῦν ἐμὲ χαριζόμενον ὡς ὅμηρος που φησί, παρεόντων, οὐδενὸς ἐλαττοῦσθαι συγχωρῆς παρὰ σοί, τῶν μέγα καὶ λαμπρόν τι δυναμένων. καὶ ἔρρωσο. ἐκ νωεικοῦ.

ΙΩΑΧΕΙΜΟΣ.

Ἰστέον ὅτι τῶν βουκολικῶν ποιηταὶ γεγόνασι τρεῖς, θεόκριτος καὶ μόσχος καὶ βίων. καὶ τούτων ποιήματά τινα τὰ πρὶν σποράδην περιφερόμενα συνῆκται οὐκ εὖ οἶδ᾽ ὑπό τινος, διὸ που καὶ ἐν τοῖς ἑπομένοις εἰδυλλίοις εἶναι δοκοῦσι τινὰ οὐ πεποιημένα ὑπὸ τοῦ θεοκρίτου ὡς τὸ ἐπικήδειον εἰς ἄδωνιν ὅπερ τις εἶναι τοῦ βίωνος φάμενος οὐκ ἄν, ὡς οἶμαι ἁμάρτοι μακρὸν τοῦ ἀληθοῦς, ἢ εἰς βίωνα τὸν ὄντι γ᾽ οὐ συντεθὲν ὑπὸ θεοκρίτου εἰς τὸν μόσχον ὀρθῶς ἂν ἀναφέροιτο, ὡσαύτως δ᾽ ὁ εἰς τοὺς διοσκούρους ὕμνος ἰωνικώτερος ἢ ὥστε ἁρμόζειν τῷ θεοκρίτῳ δοκεῖν. τοὐναντίον δὲ τὰ ἐστὶν ἃ ὑπὸ τούτου γεγραμμένα ἀπὸ μόνης ἐπιγραφῆς γινώσκομεν οἷον ἡ περὶ ἀθηναίω βερενίκη. ἔστι δὲ ὥσπερ

δὲ ὥσπερ ἰδίως πρὸς τοῦτ' εἶδος ἔχουσα ἡ τῶν δωριέων διάλεκτος οἰκειοτάτη τῶν βουκολικῶν ὥστε δοκεῖν τὸ εὕρημα λακωνικὸν γενέσθαι.

ΓΕΝΟΣ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Θεόκριτος ὁ τῶν βουκολικῶν ποιητής, Συρρακούσιος ἦν τὸ γένος. πατρὸς Σιμιχίδου, ὡς αὐτός φησι. Σιμιχίδα πᾶ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις; ἔνιοι δὲ τὸ Σιμιχίδα, ἐπώνυμον αὐτοῦ λέγουσι. δοκεῖ γὰρ σιμὸς τις τὴν πρόσοψιν εἶναι. πατέρα δὲ ἐσχηκέναι Πραξαγόραν, καὶ μητέρα Φιλίναν. ἀκουστὴς δὲ γέγονε Φιλητᾶ, καὶ Ἀσκληπιάδου, ὧν μνημονεύει. ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν Πτολεμαῖον, τὸν ἐπικληθέντα Λαγωόν. περὶ δὲ τὴν τῶν βουκολικῶν ποίησιν εὐφυὴς γενόμενος, πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε. κατὰ γοῦν τινὰς Μόσχος καλούμενος Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

Περὶ τοῦ ποῦ καὶ πῶς εὑρέθη τὰ βουκολικά.

Τὰ βουκολικὰ φασὶν ἐν Λακεδαίμονι εὑρεθῆναι καὶ περιττὰς προκοπῆς τυχεῖν.

τῶν γὰρ Περσικῶν ἐνεστώτων ἔτι καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν ἑλλάδα ταρασσόντων, ἐνέστη καὶ ἑορτὴ ἀρτέμιδος καρυάτιδος. τῶν δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ταραχὴν ἄγροικοί τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ ἱερὸν, ἰδίαις ᾠδαῖς τὴν ἄρτεμιν ὕμνησαν. τῆς δὲ τούτων μούσης ἀρεστῆς γενομένης, παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. ἄλλοι δὲ φασὶ τὸν τρόπον ἐν τυνδαρίδι τῆς σικελίας ἀχθῆναι λέγουσι τὰ βουκολικά. ὀρέστη γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς ἀρτέμιδος ξόανον, ἐκ ταύρων τῆς σκυθίας. χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν, ἀπολούσασθαι. ὁ δὲ περαθεὶς εἰς ῥήγιον τῆς ἰταλίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώροις ποταμοῖς. ἔπειτα εἰς τὴν τυνδαρίδα τῆς σικελίας ἦλθεν. οἱ δὲ ἐπιχώριοι τὴν θεὸν ἰδίοις ᾄσμασιν καθυμνήσαντες, ἔθει τὴν πρώτην παρέδωκαν εὕρεσιν. ὁ δὲ ἀληθὴς λόγος οὗτος. στάσεώς ποτε γενομένης ἐν ταῖς συρακούσαις, καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρέντων, εἰς ὁμόνοιαν τοῦ πλήθους λοιπὸν ἐλθόντ', ἔδοξεν ἄρτεμις αἰτία γεγενῆσθαι τῆς διαλλαγῆς, οἱ δὲ ἄγροικοι δῶρον ἐκόμισαν καὶ τὴν θεὸν γεγηθότες ἀνύμνησαν.

ἔπειτα

ἔπειτα δὲ τοῖς ἀγροίκοις ᾠδαῖς τόπον ἔδωκαν συνήθη.

Περὶ διαφορᾶς τῶν βουκολικῶν.

Τὰ βουκολικὰ ἔχει διαφορὰν, τὴν τῶν ποιημάτων ἐπιγραφήν. καὶ γὰρ αἰπολικά ἐστι, καὶ ποιμενικά, καὶ μικτά. τὴν μέντοι ἀπὸ τῶν βοῶν εἴληφεν ἐπιγραφὴν, ὡς ἀριστευόντων τῶν ζώων. διὸ καὶ βουκολικὰ εἴρηται πάντα. λέγεται δὲ βουκόλος, παρὰ τὸ τὰς βόας ἐλαύνειν. ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἀτιμαγλώσας. ἢ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, ἐκ τροπῆς τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον. ἄδειν δέ φασιν αὐτοὺς ἄρτον ἐξηρτημένους, θηρίων ἐν ἑαυτῷ τύπους ἔχοντα, καὶ πήραν πανσπερμίας ἀνάπλεων, καὶ οἶνον ἐν αἰγείῳ ἀσκῷ σπονδὴν νέμοντας τοῖς ὑπαντῶσι. στέφανόν τε περικεῖσθαι, καὶ κέρατα ἐλάφων προσκεῖσθαι, καὶ μετὰ χεῖρας ἔχειν λαγωβόλον. τὸν δὲ νικήσαντα, λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικημένου ἄρτον. κἀκεῖνον μὲν, ἐπὶ τῆς τῶν συρρακουσίων μένειν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιοικίδας χωρεῖν, ἀγείραντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς. διδόναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ, παιδιᾶς καὶ

γέλωτος ἐχόμενα· καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν.
Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τετύχαν δέξαι θ' ὑγίειαν,
ἃν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ, ἃν ἐκαλέσατο τήνα.

Περὶ τῆς τῶν βουκολικῶν ἐπιγραφῆς.

Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι εἶδός ἐστιν, ὁ ποιόν ἐστι λόγος, ὑποκοριστικῶς δὲ εἴρηται εἰδύλλιον.

Περὶ τῶν τῆς ποιήσεως χαρακτήρων.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας. διηγηματικόν, δραματικόν, μικτόν. τὸ δὲ βουκολικὸν ποίημα, μίγμα ἐστὶ παντὸς εἴδους, καθάπερ συγκεκραμένον. διὸ καὶ χαριέστερον; τῇ ποικιλίᾳ τῆς φράσεως; μᾶλλον δὲ κράσεως. ποτὲ μὲν συγκείμενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ. ποτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ. ἤγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ. ὁτὲ δὲ ὡς ἂν τύχῃ. Εἰς ὅσον δ' οἷόν τέ ἐστιν αὕτη ἡ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἤθη ἐκμάσσεται; τερπνῶς πάνυ τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωποὺς τὸν βίον χαρακτηρίζουσα. Εκπέφευγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἁδρὸν καὶ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.

Υπόθεσις τοῦ πρώτου εἰδυλλίου·

Εν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν καὶ αἰπόλος. ἤτοι Μενάλκας, ἢ καὶ Κομάτας. ἀγνοεῖται δὲ τὸ τοῦ αἰπόλου ὄνομα·

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΘΥΡΣΙΣ Η ΩΔΗ, ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

ΘΥΡΣΙΣ.

ἀμοιβαῖον καὶ δραματικὸν
τὸ παράπαν.

ΑΔΥ ΤΙ τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς αἰπόλε τήνα,
ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται. ἁδὺ δὲ καὶ τὺ
συρίσδες, μετὰ πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.
αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ.
αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταρρεῖ
ἁ χίμαρος, χιμάρω δὲ καλὸν κρῆς ἔστε κ' ἀμέλξῃς. ♣
♣ ἡ χίμαρος ἰσίως ἐνιαυσιαία αἴξ.
ἅδιον ὦ ποιμὰν τὸ τεὸν μέλος ἢ τὸ καταχὲς Αἰ.
τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
αἴκα ταὶ μῶσαι τὰν οἴιδα δῶρον ἄγωνται,
ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας. αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ
τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄιν ὕστερον ἀξεῖς.
λῇς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῇς, αἰπόλε τῇδε καθίξας Θ.
ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον αἵ τε μυρῖκαι
συρίσδεν, τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.
οὐ θέμις ὦ ποιμὰν τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν Αἰ
συρίσδεν, τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες, ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας

τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται, ἔντι γε πικρός·
καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
ἀλλὰ τὺ γὰρ δὴ θύρσι τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀείδες
καὶ τᾶς βουκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας.
δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα, τῶ τε πριήπω
καὶ τᾶν κρανιάδων κατ' ἐναντίον, ἇπερ ὁ θῶκος
τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἰ δὲ κ' ἀείσῃς
ὡς πόκα τὸν λιβύαθε ποτὶ χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων.
αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι.
ἃ δύ' ἔχοισ' ἐρίφως ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας,
καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ
ἀμφῶες. νεοτευχὲς ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον
τῶ ποτὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσός.
κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος. ἁ δὲ κατ' αὐτὸν
★ καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
τι ἔντοσθεν δὲ γυνὰ ★ τις θεῶν δαίδαλμα τέτυκται,
ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι. πὰρ δὲ οἱ, ἄνδρες
καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
νεικείουσ' ἐπέεσι. τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς·
♣ ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα

♣ ὑπερβολικῶς εἶπεν, οὐ γὰρ ἐν γραφῇ δυνατὸν
κίνησιν ζωτικὴν εἶναι. ὑπερβολικῶς
γοῦν τὸ ἀκριβὲς τῆς εἰκόνος ἔλεξεν.

ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος.

δηθὰ

δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
τοῖς δὲ μετὰ, γριπεύς τε γέρων πέτρα τε τέτυκται
λεπράς· ἐφ᾽ ᾇ σπεύδων, μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει
ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.
φαίης κὲν γυίων νιν, ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν,
ὧδέ οἱ ᾠδήκαντι κατ᾽ αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
καὶ πολιῷ περ ἐόντι, τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἄβας.
τυτθὸν δ᾽ ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος,
πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά.
τὰν, ὀλίγος τις κῶρος ἐφ᾽ αἱμασιαῖσι φυλάσσει
ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν, δύ᾽ ἀλώπεκες. ἁ μὲν, ἀν᾽ ὄρχως ★
★ ὅμοιον τῷ διδύ ἐρχομένῳ· καὶ οἱ δὲ δύο
σκόπελοι ὁ μὲν οὐρανόν.
φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον· ἁ δ᾽, ἐπὶ πήραν κεύ
πάντα δόλον ♣ τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀιάσειν θοι
φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι ★ καθίξει. σα,
αὐτὰρ ὅγ᾽ ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν, ★
σχοίνῳ ἐφαρμόσδων. μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πήρας, κά
οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ. θι
πάντα δ᾽ ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος ξει.
♣ αἰπολικόν τι θάημα τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι, ♣
τῷ μὲν, ἐγὼ πορθμεῖ καλυδωνίῳ αἶγα τ᾽ ἔδωκα. αἰο
ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος. ★ λι
★ τυρόεντα συνίζησις τῶν δύο φωνηέντων. κίο
τὸ γὰρ τὺ, μακρόν.

οὐδέ τί πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
ἄχραντον. τῷ, καί ρι μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν.
αἴ κέν μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
κοὔ ρι τοι φθονέω· πόταγ' ὠ'γαθέ· τὰν γὰρ ἀοιδὰν
οὔ τί πω εἰς ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.
Θ. ἄρχετε βωκολικᾶς * μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
* θύρσις ὅδ' ὠ'ξ αἴτνας καὶ θύρσιδος ♣ ἁδ' ἁ φωνά.
πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ' ὅκα δάφνις ἐτάκετο, πᾶ ποκα νύμφαι.
ἢ κατὰ πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ πίνδω;
♣ οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' ἀνάπω,
οὐδ' αἴτνας σκοπιάν, οὐδ' ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.
ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς. *

* τὸ ἄρχετε βωκολικᾶς ἐνθέμενον, ὥσπερ παραγραφή ἐστι τῆς ᾠδῆς. τὸ δὲ σχῆμα αὐτωδὴ λέγεται.

τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
τῆνον χ' ὠ'κ δρυμοῖο λέων ♣ ἀνέκλαυσε θανόντα.

♣ ἀνέκλαυσε τινὲς γὰρ λέγουσιν ἐν σικελίᾳ μὴ εἶναι λέοντας.

ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.
ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς
ἦνθ' ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος, εἶπε δὲ δάφνι,

τίς τυ

τίς τυ κατατρύχει. τίνος ὦ 'γαθὲ τόσσον ἔρασαι; *
*τὺ νῦν μὲν αὐτὶ τ', σι.
ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὡ 'πόλοι ἦνθον
πάντες ἀνηρώτων τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίαπος
κἤφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι. ἁ δέ τε κώρα
πάσαν ἀνὰ κράναν πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται.
ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
ζατεῦσ', ἆ δύσερώς τις ἄγαν. καὶ ἀμήχανος ἐσσί.
βούτας μὲν ἐλέγευ. νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
ὡ 'πόλος ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται,
τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.
ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς,
καὶ τὺ δ' ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος οἷα γελῶντι,
τάκεαι ὀφθαλμὼς ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
τὼς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βουκόλος, ἀλλὰ τὸν αὑτῶ
ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.
ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
ἦνθέ γε μὰν ἁδεῖα καὶ ἁ κύπρις γελάοισα·
λάθρη μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα
κεἶπε τύ θην τὸν ἔρωτα κατεύχεο Δάφνι λυγιξεῖν;
ἆρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;
ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
τὰν δ' ἄρα χ' ὡ Δάφνις ποταμείβετο· κύπρι βαρεῖα,

κύπρι νεμέσατα, κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής.
ἤ.τ γὰρ φάσδει πάνθ' ἅλιον, ἄμμι δεδύκει

ὅς ἔφασε τὴν αὐτ(οῦ) ἀρ(χὴν) δυσσίαν ὡς ὀδυνασείας. θ.

δάφνις, κεἰν αἴδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.
ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
οὐ λέγ[illegible] τὰν κύπριν ὁ βωκόλος ἕρπε ποτ' ἴδαν

καλεῖται ῥ γνῶναι ἢ καταισχῦναι.

ἕρπε ποτ' ἀγχίσην. τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος.
ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσι μέλισσαι.
ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
ὡραῖος χ' ὧ' δωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,
καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία τ' ἄλλα διώκει.
ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
αὖθις ὅπως στασῇ διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα

ὅρα ὅπως στασῇ οὕτω γὰρ ἐν χρήσει ἑλληνικῇ ὅπως. ὡς παρὰ πλάτωνι. καὶ ὅπως μὴ ἀπαισχυνεῖ.

καὶ λέγε τὸν βώταν νικῶ δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι
ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
ὦ λύκοι ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
χαίρεθ' ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ δάφνις οὐκέτ' ἀν' ὕλαν
οὐκέτ' ἀνὰ δρυμὼς, οὐκ ἄλσεα. χαῖρ' ἀρέθοισα
καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ θύμβριδος ὕδωρ

ἄρχετε

ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.
ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
ὦ πὰν πάν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ λυκαίω,
εἴτε τύγ' ἀμφιπολεῖς μέγα μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
τὰν σικελὰν ἑλίκας δὲ λίπε ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
τῆνο λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.
λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι ἴτε λήγετ' ἀοιδᾶς.
ἔνθ' ὦ 'ναξ. καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν
ἐκ κηρῶ σύριγγα καλὰν περὶ χεῖλος ἑλικτάν.
ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ἄδαν ἕλκομαι ἤδη.
λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι ἴτε λήγετ' ἀοιδᾶς.
νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι.
ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι.
πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει, καὶ τὼς κύνας ὥλαφος ἕλκοι.
κἠξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.
λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι ἴτε λήγετ' ἀοιδᾶς.
χ' ὁ μὲν, τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο. τὸν δ' Ἀφροδίτα
ἤθελ' ἀνορθῶσαι, τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
ἐκ μοιρᾶν. χ' ὦ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα
τὸν μοίσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.
λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι ἴτε λήγετ' ἀοιδᾶς.

κὴ τὺ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος, ὥσκεν ἀμέλξας,
σπείσω ταῖς μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι μοῖσαι
χαίρετ᾽. ἐγὼ δ᾽ ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ.
Αἰ. πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα θύρσι γένοιτο,
πλῆρες δὲ σχαδόνων. καὶ ἀπ᾽ αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
ἁδεῖαν, τέττιγος ἐπεὶ τύ γε φέρτερον ᾄδεις.
ἠνὶ δέ τοι τὸ δέπας. θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει.
ὡρᾶν πεπλύσθαί νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.
ὧδ᾽ ἴθι κισσαίθα, τὺ δ᾽ ἄμελγέ νιν, αἱ δὲ χίμαιραι
οὐ μὴ σκιρτάσητε μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῆ.

Ὑπόθεσις τοῦ δευτέρου εἰδυλλίου.

Ὑπόκειται, σιμαίθα δέλφιδος μυνδίου τινὸς ἐρῶσα, ὃν παιδικῶς πρὸς παλαιστροῦντα ἐν παλαίστρᾳ, ἡ σιμαίθα φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις διά τινος θεραπαίνης θεστύλιδος ὑποδιακονουμένης, ἐφ᾽ ἑαυτὴν πειρᾶται μετάγειν, ἐπικαλουμένη τὴν σελήνην καὶ τὴν ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας νυκτερινὰς θεάς. τὴν δὲ θεστύλιδα ὁ θεόκριτος, ἀπειροκάλως ἐκ τῶν σώφρονος μετήνεγκε μίμων.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Β.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

μιμητικόν.

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι φέρε θέστυλι, πᾶ δὲ τὰ φίλτρα.
στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ.

ὡς τὸν

ὡς τὸν ἐμὸν βαρυνεῦντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἥκει,
οὐδὲ θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλα
ᾤχετ' ἔχων ὅτ' ἔρως ταχινὰς φρένας, ἅτ' ἀφροδίτα.
βασεῦμαι ποτὶ τὰν τιμαγήτοιο παλαίστραν
αὔριον, ὥς νιν ἴδω καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι, ἀλλὰ σελάνα
φαῖνε καλόν, τὶν γὰρ ποταείσομαι ἅσυχα δαῖμον,
τᾷ χθονίᾳ θ' ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι,
ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἷμα.
χαῖρ' ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει
φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερείονα μήτε τι κίρκης,
μήτε τι μηδείας, μήτε ξανθᾶς περιμήδας. *

* τὴν ἀγαμήδην λέγει ἣ τόσα φάρμακα ᾔδη ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών. Ιλ. λ.

ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. ἐπῳδή.
ἄλφιτά τοι πρῶτον πυρὶ τάκεται. ἀλλ' ἐπίπασσε
θέστυλι δειλαία. πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι.
ἦρά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
πάσσ' ἅμα καὶ λέγε ταῦτα. τὰ δέλφιδος ὀστέα πάσσω.
ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα
δέλφις ἔμ' ἀνίασεν, ἐγὼ δ' ἐπὶ δέλφιδι δάφναν
αἴθω. χ' ὡς αὕτα λακεῖ μέγα καππυρίσασα,

κ' ἠξαπίνης ἄφθη, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς.
οὕτω τοι καὶ δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.
ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ μύνδιος αὐτίκα δέλφις.
χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ ἀφροδίτας.
ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύραισιν.
ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα
νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὺ δ' ἄρτεμι, καὶ τὸν ἐν ᾅδα
κινήσαις ἀδάμαντα, καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
θέστυλι ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι. τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.
ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα
ἠνὶ δὲ σιγῇ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται.
ἀ δ' ἐμὰ οὐ σιγῇ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία.
ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι. ὅς με τάλαιναν
ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν, καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.
ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
ἐς τρὶς ἀποσπένδω καὶ τρὶς τάδε πότνια φωνῶ.
εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται εἴτε καὶ ἀνὴρ,
τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον ποκα θησέα φαντὶ
ἐν δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμω ἀριάδνας.
ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' ἀρκάσι τῷ δ' ἔπι, πᾶσαι,

καὶ πῶλοι

Ὡς πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.
ὣς καὶ δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῶσαι
μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.
ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε δέλφις.
ὢ 'γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
αἲ αἲ ἔρως ἀνιηρέ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας.
ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
σαῦράν τοι τρίψασα ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ.
θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
τᾶς τήνω * φλιᾶς καθυπέρτερον, ἇς ἔτι καὶ νῦν * φλίας.
ἐκ θυμῶ δέδεμαι. ὁ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ.
καὶ λέγ' ἐπιφθύζοισα τὰ δέλφιδος ὀστέα πάσσω.
ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
νῦν δὴ μούνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρύσω.
ἐκ τίνος ἄρξωμαι, τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;
ἦνθ' ἁ τῶὐβούλοιο καναφόρος ἄμμιν ἀναξώ.
ἄλσος ἐπ' ἀρτέμιδος. τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
θηρία πομπεύεσκε περισταδόν. ἐν δὲ λέαινα.
φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα.
καί μ' ἁ θευχαρίλα θρᾶσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις
ἀγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
τὰν πομπὰν θάσασθαι. ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος

ὦ μάρτευν. βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα·
κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς κλεαρίστας·
φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα.
ἤδη δ' ἔυσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν οὗ τὰ λύκωνος·
εἶδον δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ εὐδάμιππον ἰόντας.
τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειάς.
στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον ἢ τὺ σελάνας·
ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι ✤ λιποῦσιν.
φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα·
χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
δειλαίας, τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο κοὔ δ' ἔτι πομπᾶς
τήνας ἐφρασάμην, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον
ἔγνων, ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε.
κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας.
φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα.
καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ.
ἔρρευν δ' ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες. αὐτὰ δὲ λοιπὰ
ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα, καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρησα.
ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅτις ἐπᾷδεν;
ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν, ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων·
φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα.
χ' οὕτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα.
εἰ δ' ἄγε θεστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος·
πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ μύνδιος. ἀλλὰ μολοῖσα

✤ λιπόντων.

τήρησον

τήρησον ποτὶ τὰν τιμαγήτοιο παλαίστραν.
τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα.
κἤπεὶ κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχα νεῦσον.
κεἶφ' ὅτι σιμαίθα τυ καλεῖ, καὶ ὕφαγε τᾶδε.
ὣς ἐφάμαν· ἃ δ' ἦνθε καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
εἰς ἐμὰ δώματα δέλφιν, ἐγὼ δέ νιν ὡς ἐνόησα
ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα.
πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
ἱδρώς μευ κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις.
οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσον ἐν ὕπνῳ
κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα.
ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἴσα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα.
καί μ' ἐσιδὼν ὥστοργος ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας
ἕζετ' ἐπὶ κλιντῆρι· καὶ ἑζόμενος φάτο μῦθον.
ἦρ' ἅ με σιμαίθα τόσον ἔφθασας, ὅσον ἐγὼ θην
πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα φιλῖνον,
ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἢ 'μὲ παρῆμεν.
φάζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα.
ἦνθον γὰρ κἠγὼ ναὶ τὸν γλυκὺν ἦνθον ἔρωτα.
ἢ τρίτος ἠὲ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς,
μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι διωνύσοιο φυλάσσων.

κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν ἡρακλέος ἱρὸν ἔρνος
πάντοθε πορφυρέησι περιζώστρησιν ἑλικτὰν,
φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα.
καί μ' εἰ μέν κ' ἐδέχεσθε. τάδ' ἦς φίλα. καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠιθέοισι καλεῦμαι.
εὗδον τ' εἴκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦ ἐφίλασα.
εἰ δ' ἀλλά μ' ὠθεῖτε ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ.
πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.
φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα.
νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν
καὶ μετὰ τὰν κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἵλευ
ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον
αὔτως ἡμίφλεκτον. ἔρως δ' ἄρα καὶ λιπαραίου
πολλάκις ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.
φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα.
σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο
καὶ νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
ἀνέρος. ὣς ὁ μὲν εἶπεν ἐγὼ δέ οἱ ἁ ταχυπειθὴς,
χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων.
καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα
θερμότερ' ἦς, ἢ πρόσθε, καὶ ἐψιθυρίσδομες ἁδύ,
χ' ὡς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι σελάνα,
ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω.
κοὔτε τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθὲς,

οὔτ'

οὔτ' ἐγὼ αὐτὰν νῦν. ἀλλ' ἦν θέμοι ἅτε Φιλίστας
μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅτε μελιξοῦς
σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι
ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' ὠκεανοῖο φέροισαι.
κἤπέ μοι ἀλλά τε πολλὰ, καὶ ὡς ἄρα Δέλφις ἔραται
κἤ τέ μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος εἴτε καὶ ἀνδρὸς,
οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν. ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
ἀκράτω ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων·
καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν.
ταῦτά μοι ἁ ξείνα μυθήσατο. ἐστὶ δ' ἀληθής.
ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν δωρίδα πολλάκις ὄλπαν
νῦν δέ τε δωδεκαταῖος, ἀφ' ὧ τέ νιν οὐδέ ποκ' εἶδον.
ἦρ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἀμῶν δὲ λέλασται;
νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι. αἰ δ' ἔτι κἤμὲ
λυπῇ, τὰν ἀΐδαο πύλαν ναὶ μοίρας ἀραξεῖ.
τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν
ἀσσυρίω δέσποινα παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ' ὠκεανὸν τρέπε πώλως
πότνι'. ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον ὥσπερ ὑπέσταν.
χαῖρε σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι
ἀστέρες εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

Ὑπόθεσις τοῦ τρίτου εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο, αἰπόλος ἢ ἀμαρυλλὶς, ἢ κωμαστής. ἐπικωμάζει δέ τις τῇ ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. εἰκάσειεν δ' ἄν τις τὸν ἐπικωμάζοντα βάττον εἶναι. τοῦτον δὲ αἰπόλον ὄντα δι' ἑτέρου ποιεῖ προσδιαλεγόμενον κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα ὃν εἶχε πρὸς τὴν ἀμαρυλλίδα ἐμφαίνοντα. τὰ δ' ὧν πράγματα, εἴη ἂν ἐν τοῖς ἰταλίας περὶ κρότωνα τῆς σικελίας, ὅθεν καὶ τὴν ἀμαρυλλίδα ὑποτίθεται, τὸ δὲ τοῦ κριτοῦ πρόσωπον, οὐκ ἂν εἴη ὡς ὁμουνάτος φησιν, ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα, ἆρά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι. πλανᾶται δὲ περὶ τοῖς χρόνοις. φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων δῶρα, ἤγουν, μῆλα καὶ στεφάνους τῇ ἀμαρυλλίδι, χάριν τοῦ προσδεχθῆναι. ἡ δὲ, οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἀξιοῖ. διὸ καὶ δυσθυμίᾳ τὸν βίον καταλῦσαι προαιρεῖται. τὸ δὲ εἶδος, ἐπικωμαστικόν. τὸν τίτυρον οἱ μὲν, κύριον, οἱ δὲ, σάτυρον εἶναί φασι, τινὲς δὲ διὰ τοῦ σιμοῦ, τὸν θεόκριτον οἴονται κωμάζειν, σιμιχίδην καλοῦντες. ἡ ἱστορία παρὰ ἀπολλωνίῳ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Γ.

ΑΙΠΟΛΟΣ, Η ΑΜΑΡΙΛΛΙΣ.

Κωμάσδω ποτὶ τὰν ἀμαρυλλίδα, ταὶ δέ μοι αἶγες
βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.

τίτυρ'

Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας
καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε Τίτυρε, καὶ τὸν ἐνόρχαν
τὸν λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο μή τυ κορύψῃ.
ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλὶ, τί μ' οὐκέτι τοῦτο κατ' ἄντρον
παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον, ἦ ῥά με μισεῖς;
ἦρά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν
νύμφα καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
ἠνὶ δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω, τηνῶ δὲ καθεῖλον,
ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ, καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. εἴθε γενοίμαν
ἁ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν.
τὸν κισσὸν διαδὺς καὶ τὰν πτέριν, ᾇ τὺ πυκάσδῃ.
νῦν ἔγνων τὸν ἔρωτα. βαρὺς θεός. ἦ ῥα λεαίνας
μασδὸν ἐθήλαζε, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ.
ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα. τὸ πᾶν ★ λίθος. ὦ κυάνοφρυ

★ λίθος δ' ὅλα λιθίνη ἤγουν σκληρὰ ἢ λευ-
κή, εἰ δὲ, λίπος γράφεται λιπαρά.

νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
τὸν στέφανον τῖλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
τόν τοι ἐγὼν Ἀμαρυλλὶ φίλα κισσοῖο φυλάσσω.
ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις.
ὤμοι ἐγὼ τί πάθω, τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;

τὰν βαίταν ἀποδὺς εἰς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι,
ὧπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται ὄλπις ὁ γριπεύς.
κἤκα μὰ 'ποθάνω. τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται.
* ἔγνων πρὰν ὅκα μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με;
οὐδὲ τὸ τηλέφιλον * ποτιμάξατο τὸ πλατάγημα.
ἀλλ' αὔτως ἁπαλῶ ποτὶ πάχει ἐξεμαράνθη.
εἶπε καὶ ἀγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις.
ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις. οὕνεκ' ἐγὼ μὲν
τὶν ὅλος ἔγκειμαι. τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῆ.
ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω.
τάν με καὶ ἁ μέρμνωνος ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως
αἰτεῖ, καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ
αὐτάν; ἀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς.
καί κέ μ' ἴσως ποτίδῃ, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντί.
ἱππομένης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι.
μᾶλ' ἐν χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυεν. ἁ δ' ἀταλάντα
ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα.
τὰν ἀγέλαν χ' ὠ μάντις ἀπ' ὄθρυος ἆγε μελάμπους
♣ ἐς πύλον. ἁ δὲ βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη
♣ τὴν πηρὼ φησί. ὁ δυναστείας. λ.
μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος ἀλφεσιβοίας.
τὰν δὲ καλὰν κυθέρειαν ἐν οὔρεσι μᾶλα νομεύων,
οὐχ οὕτως ὥδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας.

* ποτιμαξάμενον τὸ πλατάγημα.

ὥστ'

ὥστ' οὐδὲ φθιμένον μιν, ἄτερ μαζοῖο τίθητι.
ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν, ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
ἐνδυμίων. ζαλῶ δὲ φίλα γύναι ἰασίωνα·
ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πεύσεσθαι βέβαλοι.
ἀλγέω τὰν κεφαλάν. τὶν δ' οὐ μέλει. οὐκετ' ἀείδω.
κεισεῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδοντι·
ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

Ὑπόθεσις τοῦ δ΄. εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον, βουκολικόν ἐστι. βάττος μὲν τὶς αἰπόλος. κορύδων δὲ, βουκόλος· οἳ πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοιβαίως. Ὑποτίθεται δὲ ὁ θεόκριτος τὸν κορύδωνα, βοῦς νέμοντα βουκόλου τινὸς αἴγωνος. ὅν φησιν εἰς ὀλυμπίαν ὑπὸ μίλωνος παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα ὡς ἀγωνίσηται. τὸν δὲ βάττον ταῦτα πυνθανόμενον καὶ λέγοντα, ὅτι κακοῦ αἱ βόες ἐτύχον βουκόλου, καὶ εἰσὶ λεπταί. Τὰ μὲν πράγματα διάκειται ἐν κρότωνι τῆς σικελίας. ἀρχαιότερος δὲ μίλων θεοκρίτου. εἴγε ὁ μίλων τῇ ἑβδόμῃ πάλῃ νικᾷ. ὁ δὲ θεόκριτος, κατὰ τὴν ἑκατοστὴν ὀλυμπιάδα ἤκμασεν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Δ.

ΝΟΜΕΙΣ, ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΙΔΩΝ.

ΒΑΤΟΣ.

δραματικὸν ἀμοιβαῖον.

Εἰπέ μοι ὦ κορύδων. τίνος αἱ βόες. ἦ ῥα φιλώνδα.
Κορύδων.
οὐκ, ἀλλ' αἴγωνος. βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.
Β. ἦ πᾷ κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες;
Κ. ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία. κἠμὲ φυλάσσει.
Β. ὠυτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαυρος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν;
Κ. οὐκ ἄκουσας; ἄγεν νιν ἐπ' ἀλφεὸν ᾤχετο μίλων.
Β. καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει;
Κ. φαντί νιν ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδειν.
Β. κἤμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.
Κ. κᾤχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μᾶλα.
Β. πείσαι τοι μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.
Κ. ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.
Β. δείλαιαί γ' αὗται τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὗρον.
Κ. ἦ μὰν δείλαιαί γε, καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.
Β. τήνας μὲν δή τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
τὠστέα. μὴ πρῴκας σιτίζεται ὥσπερ ὁ τέττιξ;
Κ. οὐ δᾶν. ἀλλ' ὅκα μέν νιν ἐπ' αἰσάροιο νομεύω.
καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι.

ἄλλοκα

ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ λάτυμνον.
λεπτὸς μὰν χ' ὡ ταῦρος ὁ πύῤῥιχος. εἴ τε λάχοιεν B.
τοὶ τῶ λαμπριάδα τοὶ δαμόται. ὄκκα θύοντι
τᾷ ἥρᾳ τοιόνδε. κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.
καὶ μὰν ἐς τὸ μάλιμνον ἐλαύνεται. ἔς τε τὰ φύσκω, K.
καὶ ποτὶ τὸν νήαιθον, ὅπα καλὰ πάντα φύοντι.
αἰγίπυρος καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.
φεῦ φεῦ. βασεῦνται καὶ ταὶ βόες ὦ τάλαν αἴγων B.
εἰς ἀΐδαν, ὅκα καὶ τὺ κακᾶς ἠράσσαο νίκας,
χ' ἁ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται. ἅν ποτ' ἐπάξα.
οὐ τήναγ', οὐ νύμφας. ἐπεὶ ποτὶ πῖσαν ἀφέρπων, K.
δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπεν. ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτὰς
κἤν μὲν τὰ γλαύκας ἀγκρούομαι. εὖ δὲ τὰ πύῤῥω,
αἰνέω, τάν τε κρότωνα. καλὰ πόλις ἅ ζάκυνθος.
καὶ τὸ ποτ' ἀῷον τὸ λακίνιον. ᾇπερ ὁ πύκτας
αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάζας.
τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἆγε πιάξας
τᾶς ὁπλᾶς, κἤδωκ' ἀμαρυλλίδι, ταὶ δὲ γυναῖκες
μακρὸν ἀνάϋσαν. χ' ὡ βωκόλος ἐξεγέλασεν.
ὦ χαρίεσσ' ἀμαρυλλί. μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας B.
λασεύμεσθ' ὅσσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας.
αἰ αἰ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος. ὅς μ' ἐλελόγχει.
θαρσεῖν χρὴ φίλε βάττε. τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον. K.
ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.

χ' ὡ ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος. ἄλλοκα δ' ὕει.
Β. θαρσέω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία, τᾶς γὰρ ἐλαίας
τὸν θαλλὸν τρώγοντι, τὰ δύσσοα. σίτθ' ὁ λέπαργος.
Κ. σίτθ' ἁ κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον, οὐκ ἐσακούεις;
ἥξω ναὶ τὸν πᾶνα κακὸν τέλος αὐτίκα δώσων.
εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν, ἴδ' αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπει.
εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον. ὥς τυ πατάξω.
Β. θᾶσαί μ' ὦ κορύδων ποτὶ τῶ διός. ἁ γὰρ ἄκανθα
ἁρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὡς δὲ βαθεῖαι
τἀτρακτυλίδες ἐντί, κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο
ἐς ταύταν ἐτύπην χασμεύμενος, ἦ ῥά γε λεύσσεις.
Κ. ναὶ ναί. τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τένιν. ἅδε καὶ αὐτά.
Β. ὁσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα. καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει.
Κ. εἰς ὄρος ὅκχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο βάττε.
ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.
Β. εἶπ' ἄμμοι κορύδων. τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει
τήναν τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐκνίσθη;
Κ. ἀκμάν γ' ὦ δείλαιε. πρὰν ἤμην αὐτὸς ἐπενθὼν,
καὶ ποτὶ τὰν ✱ μάνδραν κατελάμβανον ἆμος ἐνάργει.
Β. εὖ γ' ὤνθρωπε φιλοῖφα. τό τοι γένος ἢ σατυρίσκοις
✱ μάκτραν. ἐγγύθεν, ἢ πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

Υπόθεσις τοῦ ε. ειδυλλίου.

Επιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον τοῦτο, αἰπολικὸν καὶ ποιμενικόν

ποιμενικόν. προσδιαλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ ἰταλίας, ποιμὴν καὶ αἰπόλος. δραματικώτερον δέ ἐστι τοῦτο τὸ εἰδύλλιον, τοῦ προσώπου τοῦ ποιητοῦ μὴ ἐμφαινομένου. ἔστι δὲ τοῦ αἰπόλου τοὔνομα κομάτας. ὃς καὶ εὐμάρα τοῦ σιβαρίτα νέμει τὰς αἶγας. τοῦ δὲ ποιμένος, λάκων. ὃς θουρίου τοῦ σιβαρίτα νέμει τὰ θρέμματα. ἔχει δὲ ὁ μὲν κομάτας κόρην ἐρωμένην, ἀλκίππην τοὔνομα. ὁ δὲ λάκων, ἐρώμενον εὐμήδην. ἀλλήλοις δὲ προσκαλοῦνται περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντες. καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται. ὁ μὲν αἰπόλος, τράγον. ὁ δὲ ποιμήν, ἀμνόν. μόρσωνα δὲ τῶν ὑλῶν κριτὴν αἱροῦνται. τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν, ὁ κριτὴς μόρσων, τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. ὁ δ᾽ ἐπὶ τῇ νίκῃ γαῦρος γενόμενος, προσδιαλέγεται ταῖς αἰξί, καὶ τὴν τοῦ τράγου ἐπὶ ταῖς αἰξὶν ὄρεξιν πειρᾶται καταστέλλειν, ἐπινίκιον θυσίαν ταῖς νύμφαις εὐτρεπίζων.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ε.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ, Η ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΚΟΜΑΤΑΣ, ΚΑΙ ΛΑΚΩΝ.

δραματικὸν ἢ ἀμοιβαῖον καὶ τοῦτο.

Αἶγες ἐμαὶ τῆνον τὸν ποιμένα τὸν σιβαρίταν
φεύγετε τὸν λάκωνα, τό μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν

Λ. οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας, σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε,
τόν μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα κομάταν;
Κ. τὰν ποίαν σύριγγα; τὺ γάρ πόκα δῶλε συβάρτα
ἐκτάσω σύριγγα; τί δ' οὐκέτι σὺν κορύδωνι,
ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;
Λ. τάν, μοι ἔδωκε λύκων ὦ 'λεύθερε. τὶν δὲ τὸ ποῖον
λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος, εἰπὲ κομάτα,
οὐδὲ γὰρ εὐμάρα τῷ δεσπότῃ ἦς τοι ἐνεύδειν.
Κ. τό, κροκύλος μοι ἔδωκε τὸ ποικίλον ἁνίκ' ἔθυσε
ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα· τὺ δ' ὦ κακὲ καὶ τότ' ἐτάκευ
βασκαίνων. καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.
Λ. οὐ μ' αὐτὸν τὸν πᾶνα τὸν ἄκτιον, οὔ σε γε λάκων
τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ καλαίθιδος; ἢ κατὰ τήνας
τᾶς πέτρας ὤνθρωπε μανεὶς ἐς κρᾶθιν ἁλοίμαν.
Κ. οὐ μὰν οὔτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας ὠγαθὲ νύμφας.
αἵ τέ μοι ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν.
οὔτευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε κομάτας.
Λ. αἴτοι πιστεύσαιμι, τὰ δάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν.
ἀλλ' ὦν αἴκα λῇς ἔριφον θέμεν. ἐντὶ μὲν οὐδὲν
ἱερόν. ἀλλά γέ τοι διαείσομαι. ἔστε κ' ἀπείπῃς.
Κ. ὗς ποτ' ἀθηναίαν ἔριν ἤρισε. ἠνὶ δὲ κεῖται
ὥριφος, ἀλλ' ἄγε καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.
Λ. καὶ πῶς ὦ κίναδ' ἐς τάδε γ' ἔσσεται; ἐξ ἴσου ἀμμίν;
τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο, τίς δὲ παρεύσας

αἰγὸς πρωτόκοιο κακὰν κύνα βούλετ' ἀμέλγειν;
ὅς τις νικασεῖν δ' ἐν πλατίον, ὡς τὺ πεπίθεις K.
σφὰξ βομβῶν τέττιγος ἐναντίον. ἀλλὰ γὺ οὔρι
ὡς ἔριφος ἰσοπαλὴς τυΐδ' ὁ τράγος οὗτος ἔρισδε.
μὴ σπεῦδ'· οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλπεαι. ἅδιον ᾀσῇ Λ.
τᾷδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τἄλσεα ταῦτα καθίξας.
ψυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ καταλείβεται. ὧδε πεφύκει
ποία χ' ἁ στιβὰς ἅδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.
ἀλλ' οὔτι σπεύδω, μέγα δ' ἄχθομαι. εἴ τύ με τολμῇς K.
ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν. ὅν ποκ' ἐόντα
παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. ἴδ' ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει
θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας ὥς τυ φάγωντι.
καὶ πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦς τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας, Λ.
μέμναμ', ὦ φθονερὸν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὔτως;
ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες. αἱ δὲ χίμαιραι K.
αἵδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.
μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὑβὲ ταφείης. Λ.
ἀλλὰ γὰρ ἕρφ' ὧδ' ἕρπε, καὶ ὕστατα βουκολιαξεῖς.
οὐχ ἑρψῶ τηνεί. τουτῶ δρύες, ὧδε κύπειρος. K.
ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.
ἔνθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο. ταὶ δ' ἐπὶ δένδρῳ
ὄρνιχες λαλαγεῦντι. καὶ ἁ σκιὰ οὐδὲν ὁμοία
τᾷ παρὰ τίν. βάλλει δὲ καὶ ἁ πίτυς ὑψόθε κώνοις.
ἦ μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾷδε πατησεῖς Λ.

αἴκ' ἔνθῃς, ὕπνω μαλακώτερα. ταὶ δὲ τραγεῖαι
ταὶ παρὰ τὶν, ὄσδοντι κακώτερον ἢ τύ περ ὄσδεις.
στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
ταῖς νύμφαις. στασῶ δὲ καὶ ἁδέος ἄλλον ἐλαίω.
Κ. αἰ δέκα καὶ τὺ μόλῃς, ἁπαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς,
καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν. ὑποστορεῖται δὲ χιμαιρᾶν
δέρματα, τᾶν παρὰ τὶν μαλακώτερα * τετράκις ἀρνῶν.
στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος.
ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας.
Λ. αὐτόθε μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσδευ.
τὰν σαυτοῦ πατέων ἔχε τὰς δρύας. ἀλλὰ τίς ἄμμε
τίς κρινεῖ; αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας.
Κ. οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι. ἀλλὰ τὸν ἄνδρα
αἰ λῇς τὸν δρυτόμον βωστρήσομεν, ὃς τὰς ἐρείκας
τήνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχίσδεται. ἐντὶ δὲ Μόρσων.
Λ. βωστρέωμες. Κ. τὺ κάλει νιν. Λ. ἴθ' ὦ ξένε μικκὸν ἄκουσον
τεῖδ' ἐνθών. ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες ὅστις ἀρείων
βωκολιαστάς ἐστι, τὺ δ' ὦ φίλε μήτ' ἐμὲ Μόρσων
ἐν χάριτι κρίνῃς, μήτ' ὦν τύγα τοῦτον ὀνάσῃς.
Κ. ναὶ ποτὶ τᾶν νυμφᾶν ναὶ Μόρσων, μήτε Κομάτᾳ
τὸ πλέον ἰθύνῃς, μήτ' ὦν τύγα τῷδε χαρίξῃ.
ἁ δέ τοι ἁ ποίμνα τῶ Θουρίω ἐστὶ Συβάρτα.
Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῇς φίλε τῶ Συβαρίτα.
Λ. μή τύ τις ἠρώτα ποτὶ τῶ Διός, αἴτε Συβάρτα,

* πολλάκις.

αἴτ'

αὖτ' ἐμόν ἐστι κάκιστε τὸ ποίμνιον, ὡς λάλος ἐσσί;
βέντισθ' οὗτος ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω. Κ.
κοὔδεν καυχέομαι. τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.
εἶα λέγ' εἴ τι λέγεις, καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις, Λ.
ζῶντ' ἄφες ὦ παιὰν ἦ στωμύλος ἦσθα κομάτα.
ταὶ μῶσαί με φιλεῦντι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδὸν Κ.
δάφνιν. ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἔθυσα.
καὶ γὰρ ἔμ' ὡπόλλων φιλέει μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ Λ.
κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει·
πλὰν δύο, τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω. Κ.
καί μ' ἁ παῖς ποθορεῦσα τάλας λέγει αὐτὸς ἀμέλγεις;
φεῦ φεῦ λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ Λ.
τυρῶ. καὶ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.
βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ κλεαρίστα, Κ.
τὰς αἶγας παρελῶντα· καὶ ἁδύ τι ποππυλιάσδει.
κἠμὲ γὰρ ὁ κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν Λ.
ἐκμαίνει. λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα,
ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος οὐδ' ἀνεμώνα Κ.
πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνδηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει·
οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀρειμαλίδες, αἳ μὲν ἔχοντι V.
λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον. αἳ δὲ μελιχραί.
κἠγὼ μὲν δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν. Κ.
ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών. τηνεῖ γὰρ ἐφίσδει.
ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον ὁππόκα πέξω. Λ.

τὰν οἶν τὰν πέλλαν, κρατίστα δωρήσομαι αὐτᾶς.
Κ. σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες ὧδε νέμεσθε
ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, αἵ τε μυρῖκαι.
Λ. οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς οὗτος ὁ κώναρος ἅ τε κιναίθα.
τουτεῖ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολὰς ὡς ὁ φάλαρος.
Κ. ἔστι δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἔστι δὲ κρατὴρ
ἔργον πραξιτέλευς. τᾷ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.
Λ. χ' ἀμὶν ἔστι κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει.
ὃν τῷ παιδὶ δίδωμι τὰ θηρία πάντα διώκειν.
Κ. ἀκρίδες αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδῆτε τὸν ἀμόν.
μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος, ἐντὶ γὰρ ἆβαι.
Λ. τοὶ τέττιγες ὁρῆτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίζω.
οὕτω κ' ὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτάς.
Κ. μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας αἳ τὰ μίκωνος
αἰεὶ φοιτῶσαι, τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι.
Λ. καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κάνθαρος. οἳ τὰ φιλώνδα
σῦκα κατατρώγοντες, ὑπανέμιοι φορέονται.
Κ. ἢ οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγών τυ κατήλασα. καὶ τὺ σεσαρὼς *
* ἢ οὐ συνίζησις. ὡς τὸ ἢ οὐκ ἀΐεις.
εὖ ποτεκιγκλίζευ, καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας;
Λ. τοῦτο μὲν οὐ μέμναμ' ὅκκα μὰν τῆνεί τυ δήσας
εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμι.
Κ. ἤδη τις μόρσων πικραίνεται. οὐχὶ παρῄσθευ;
σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

Λ. κἠγώ

κἠγὼ μὲν κνίσδω μόρσων τινὰ, καὶ τὺ δὲ λεύσσεις Λ.
ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρυσσέ νιν εἰς τὸν ἄλευτα.
ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα. καὶ τὺ δὲ κρᾶθι Κ.
οἴνῳ πορφύροις. τά δέ ρισία καρπὸν ἐνείκαι.
ῥείτω χ' ἁ συβαρῖτις ἐμὶν μέλι. καὶ τὸ ποτ' ὄρθρον Λ.
ἁ παῖς ἀνθ' ὕδατος. ♣ τὰν κάλπιδα κηρία βάψαι.

♣ τᾶ κάλπιδι.

ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε, καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι, Κ.
καὶ σχῖνον πατέοντι. καὶ ἐν κομάροισι κέονται.
ταῖσι δ' ἐμαῖς ὄιεσσι πάρεστι μὲν ἁ μελίτεια Λ.
φέρβεσθαι. πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥόδα κισσὸς ἐπανθεῖ.
οὐκ ἔραμ' ἀλκίππας, ὅτι με πρὰν οὐκ ἐφίλασε Κ.
τῶν ὤτων κατελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.
ἀλλ' ἐγὼ εὐμήδευς ἔραμαι μέγα, καὶ γὰρ ὅκ' αὐτῷ Λ.
τὰν σύριγγ' ὤρεξα. καλὸν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.
οὐ θέμι τὸν λάκων ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδειν, Κ.
οὐδ' ἔποπας κύκνοισι. τὺ δ' ὦ τάλαν ἐσσὶ φιλεχθής.
παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα. τὶν δέ κομάτα Λ.
δωρεῖται μόρσων τὰν ἀμνίδα. καὶ τύ δὲ θύσας
ταῖς νύμφαις, μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.
πεμψῶ ναὶ τὸν πᾶνα. φιμάσσεο πᾶσα τραγίσκων Κ.
νῦν ἀγέλα. κἠγὼ γοῦν ἴδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ
καττῶ λάκωνος τῶ ποιμένος. ὅττι πόκ' ἤδη
ἀνυσάμαν τὸν ἀμνόν. ἐς οὐρανὸν ὔμμιν ἁλεῦμαι.

αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κορυχίδες. αὔριον ὔμμε·
πάσας ἐγὼ λουσῶ συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας·
οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορυπτίλος, εἴ τιν' ὀχεύσεις
τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἢ ἐμὲ καλλιερῆσαι
ταῖς *νύμφαις τὸν ἀμνόν. ὁ δ' αὖ πάλιν, ἀλλὰ γενοί-
αἰ μή τυ φλάσαιμι. μελάνθιος ἀντὶ κομάτα· (μαν

*μοίσαις.

Ὑπόθεσις τοῦ ἕκτου εἰδυλλίου.

Δαμοίτας καὶ δάφνις θέρους ὄντος, μεσημβρίας εἰς ἓν τὰ θρέμματα συνελαύνοντες, ἀμοιβαίως τὴν περὶ κύκλωπος ὑπόθεσιν, ἄδουσιν. ἄρχεται μὲν οὖν τῆς ᾠδῆς ὁ δάφνις, ὡς πρὸς τὸν κύκλωπα τὴν ἀπόδοσιν ποιούμενος, ὁ δὲ δαμοίτας ἀποκρίνεται ἐκ προσώπου τοῦ πολυφήμου δῆθεν. Τὰ πράγματα ἐν σικελίᾳ. προσδιαλέγεται δὲ ὁ ποιητὴς ἀράτῳ, οὗ μέμνηται ἐν τοῖς θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ. Ἄρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι. καὶ πάλιν. Μηκέτι τοι φρουρῶμες ἐπὶ προθύροισιν, ἄρατε. δύναται δὲ οὗτος εἶναι, ὁ τῶν φαινομένων ποιητής.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΕΚΤΟΝ.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ, ΔΑΜΟΙΤΑΣ. ΚΑΙ ΔΑΦΝΙΣ.

διηγηματικόν.

Δαμοίτας καὶ δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἕνα χῶρον
τὰν ἀγέλαν πόκ' ἄρατε συνάγαγον. ἦς δ' ὁ μὲν
αὐτῶν.

πυρρός,

πυρρὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος. ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
ἑσδόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι, τοιάδ' ἄειδον.
πρῶτος δ' ἄρξατο δάφνις ἐπεὶ καὶ πρῶτος ἐρίσδεν.
Βάλλει τοι πολύφαμε τὸ ποίμνιον ἁ γαλάτεια ΔΦ.
μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα.
καὶ τύ νιν οὐ ποθορῆσθα τάλαν, τάλαν ἀλλὰ κάθησαι
ἁδέα συρίσδων. πάλιν ἅδ' ἴδε τὰν κύνα βάλλει.
ἅ τοι τᾶν ὀίων ἕπεται σκοπὸς, ἁ δὲ βαΰσδει
εἰς ἅλα δερκομένα. τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει
ἅσυχα καχλάζοντα; ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
φράζεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμασιν ὀρούσῃ
ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
ἁ δὲ, καὶ αὐτόθι τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
ταὶ καπυραὶ χαῖται τὸ καλὸν θέρος ἁνίκα φρύγει.
καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει.
καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον. ἦ γὰρ ἔρωτι
πολλάκις ὦ πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται. καλὸν
τῷ δ' ἐπὶ δαμοίτας ἀνεβάλλετο, καὶ τάδ' ἄειδεν.
εἶδον ναὶ τὸν πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἁνίκ' ἔβαλλε. ΔΜ.
κοὔ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ᾧ ποθόρημι
ἐς τέλος. αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων.
ἐχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.
ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν. οὐ ποθόρημι.
ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχεν. ἁ δ' ἀίοισα.

ζαλοῖ μ', ὦ παιάν, καὶ τάκεται. ἐκ δὲ θαλάσσας
οἰστρεῖ· παπταίνοισα ποτ' ἄντρά τε, καὶ ποτὶ ποίμνας.
σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνὶ· καὶ γὰρ ὅκ' ἤρων
αὐτᾶς, ἐκνυζᾶτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα.
ταῦτα δ' ἴσως ἐσορῶσα ποιεῦντά με πολλάκι πεμψεῖ
ἄγγελον. αὐτὰρ ἐγὼ κλασῶ θύρας ἔστε κ' ὀμόσῃ
αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.
καὶ γάρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν ὅς με λέγοντι·
ἦ γὰρ πρὰν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, ἦς δὲ γαλάνα.
καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δὲ ἐμὶν ἁ μία κώρα
ὡς παρ' ἐμὶν κέκειται, κατεφαίνετο. τῶν δέ τ' ὀδόντων
λευκοτέραν αὐγὰν παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.
ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον.
ταῦτα γὰρ ἁ γραῖά με κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν,
ἃ πρὰν ἀμώντεσσι παρ' ἱπποκόωντι ποταύλει.
τόσσ' εἰπὼν, τὸν δάφνιν ὁ δαμοίτας ἐφίλασε.
χ' ὢ μὲν τῷ, σύριγγ'. ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
αὔλει δαμοίτας. σύρισδε δὲ δάφνις ὁ βώτας.
ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ.
νίκα μὰν οὐδ' ἄλλος. ἀήσσατοι δ' ἐγένοντο.

Ὑπόθεσις τοῦ ζ. εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο, θαλύσια. τὰ δὲ πράγματα ἐν κῶ. ἐπιδημήσας γὰρ τῇ νήσῳ ὁ θεόκρι-

τος·

τις, ὅτι πρὸς Πτολεμαῖον εἰς ἀλεξάνδρειαν ἀπῄει, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ ἀντιγένει λυκωπέως υἱοῖς καὶ κληθεὶς παρ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ θαλύσια δήμητρος, ἄπεισι μετὰ εὐκρίτου καὶ ἀμύντου. ὅθεν καὶ διηγεῖται ὡς καθ' ὁδὸν ἐντυγχάνει λυκίδᾳ τῷ κυδωνιάτῃ ἐκ κρήτης, καὶ ὅπως ἀλλήλοις ὁμιλοῦσι καὶ διεξέρχονται τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. ἤρα δὲ ὁ λυκίδας παιδὸς ἀγανάκτου μιτυληναίου. ὁ δὲ θεόκριτος, μυρτοῦς ὄνομα. λαμβάνει δὲ ὁ θεόκριτος λαγωβόλον παρὰ λυκίδα. καὶ οὕτω χωρίζονται ἀλλήλων.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ζ.

ΘΑΛΥΣΙΑ, Η ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ.

Διηγηματικὸν καὶ ᾠδ.

Ἦς χρόνος, ἁνίκ' ἐγώ τε καὶ εὔκριτος εἰς τὸν ἄλεντα
εἵρπομες ἐκ πόλιος. σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν ἀμύντας.
τᾷ δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια ὁ φρασίδαμος
κἀντιγένης· δύο τέκνα λυκώπεος· εἴ τι περ ἐσθλόν.
χαῶν τῶν ἔτ' ἄνωθεν ἀπὸ κλυτίας τε καὶ αὐτῶ
χάλκωνος βούρριναν, ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν.
εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν
αἴγειροι πτελέαι τε, ἐΰσκιον ἄλσος ἔφαινον,
χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι.
κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, οὐδὲ τὸ σᾶμα

ἀμῖν τῶ βρασίλα κατεφαίνετο. καί τιν' ὁδίταν
ἐσθλὸν σὺν μοίσαισι κυδωνικὸν εὕρομεν ἄνδρα.
οὔνομα μὲν λυκίδαν. ἦς δ' αἰπόλος. οὐδέκε τίς μιν
ἠγνοίησεν ἰδών. ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐώκει.
ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον.
ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσι, γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
ζωστῆρι πλακερῷ, ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω
δεξιτερᾷ κορύναν, καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς
ὄμματι μειδιόωντι, γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς.
σιμιχίδα. πᾶ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις.
ἁνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει.
οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνοντι.
* ἦ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι, ἤ τινος ἀστῶν
θι λανὸν ἐπιθρώσκεις. ὡς * τευ ποσὶ νισσομένοιο
πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει.
τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην. λυκίδα φίλε φαντί τυ πάντες
ἔμμεν συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον. ἔν τε νομεῦσιν,
ἔν τ' ἀματήρεσι. τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
ἁμέτερον. καί τοι κατ' ἐμὸν νόον ἰσοφαρίσδεν
ἔλπομαι. ἁ δ' ὁδὸς. ἅδε θαλυσιάς. ἦ γὰρ ἑταῖροι
ἀνέρες εὐπέπλῳ δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
ὄλβω ἀπαρχόμενοι. μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.

ἀλλ'

ἀλλ' ἄγε δὴ ξυνὰ γὰρ ὁδὸς ξυνὰ δὲ καὶ ἀώς,
βουκολιασδώμεσθα. τάχ' ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
καὶ γὰρ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν στόμα. κἠμὲ λέγοντι
πάντες ἀοιδὸν ἄριστον. ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθὴς,
οὐ δᾶν, οὐ γάρ πω κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ σάμω, οὔτε φιλητὰν
ἀείδων. βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.
ὡς ἐφάμαν ἐπίταδες. ὁ δ' αἰπόλος ἁδὺ γελάσσας
τάν τοι ἔφα κορύναν δωρήσομαι; οὕνεκεν ἐσσὶ
πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται. ὅς τις ἐρευνῆ
ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον ὠρομέδοντος.
καὶ μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ χῖον ἀοιδὸν
ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.
ἀλλ' ἄγε βουκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,
σιμιχίδα κἠγὼ μὲν ὄρη φίλος εἴ τοι ἀρέσκει
τοῦθ', ὅ τι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα.
ἔσσεται ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς μιτυλάναν. Λ.
χ' ὤταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκει
κύματα. χ' ὠρίων ὅτ' ἐπ' ὠκεανῷ πόδας ἴσχει.
αἴκεν τὸν λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ ἀφροδίτας
ῥύσηται. θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῶ με καταίθει.
χ' ἀλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν
τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ.

ἀλκυόνες, γλαυκαῖς νηρηίσι, ταί τε μάλιστα
ὀρνίθων ἐφίλαθεν. ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς μιτυλάναν
ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο.
κἠγὼ τῆνο κατ᾽ ἆμαρ ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα
ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων.
τὸν πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ,
πὰρ πυρὶ κεκλιμένος κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ.
χ᾽ ἁ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα, ἐς᾽ ἐπὶ πᾶχυν
κνύζᾳ τ᾽ ἀσφοδέλῳ τε πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.
καὶ πίομαι μαλακῶς μεμνημένος ἀγεάνακτος.
αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες. εἷς μὲν ἀχαρνεύς,
εἷς δὲ λυκωπίτας. ὁ δὲ τίτυρος ἐγγύθεν ᾀσεῖ,
ὥς ποκα τᾶς ξενέας ἠράσατο δάφνις ὁ βώτας.
χ᾽ ὡς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν
ἱμέρα αἵ τε φύοντι παρ᾽ ὄχθαισιν ποταμοῖο.
εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ᾽ αἷμον,
ἢ ἄθω ἢ ῥοδόπαν, ἢ καύκασον ἐσχατόεντα.
ᾀσεῖ δ᾽ ὥς πόκ᾽ ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
ζωὸν ἐόντα κακῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος.
ὥς τέ νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
κέδρον ἐς ἁδεῖαν μαλακεῖς ἄνθεσι μέλισσαι.
οὕνεκά οἱ γλυκὺ μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ.

ὦμα-

ὦ μακαριστὲ Κομάτα τὺ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθεις;
καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὺ μελισσᾶν
κηρία φερβόμενος ἔτος ὥριον ἐξετέλεσας.
αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμεν.
ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας
φωνᾶς εἰσαΐων. τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν, ἢ ὑπὸ πεύκαις
ἁδὺ μελισδόμενος κατακέκλισο θεῖε Κομάτα.
Χ' ὦ μὲν τόσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο. τὸν δὲ μετ' αὖθις.
κἠγὼν τοῖ' ἐφάμαν. λυκίδα φίλε πολλὰ μὲν ἄλλα
νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βουκολέοντα
ἐσθλά, τά, που καὶ ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα.
ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον * ᾧ τύ γεραίρειν * ὅτι γ' ἀείδειν.
ἀρξεῦμ' ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο μοίσαις.
σιμιχίδᾳ μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον, ἦ γὰρ ὁ δειλὸς
τόσον ἐρῇ μυρτοῦς, ὅσον εἴαρος αἶγες ἔρανται.
ὥρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ;
παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον, οἶδεν ἄειστις
ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' * ἄειστις, ὃν οὐδέκεν αὐτὸς ἀείδειν. * ἄρειστος.
φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι;
ὡς ἐκ παιδὸς ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι.
τόν μοι πὰν ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχας
ἄκλητον κείνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις.
εἴτ' ἔστ' ἄρα φιλῖνος ὁ μαλθακὸς, εἴτε τις ἄλλος.
κἢν μὲν ταῦθ' ἕρδοις ὦ πὰν φίλε, μή τύ τι παῖδες

ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους
τανίκα μασίσδοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη.
εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὀνύχεσσι
δακνόμενος κνάσαιο καὶ ἐν κνύδαισι καθεύδοις.
εἴης δὲ ἠδωνῶν μὲν ἐν ὤρεσι χείματι μέσσῳ
ἕβρον πὰρ ποταμὸν τετραμμένος, ἐγγύθεν ἄρκτου.
ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' αἰθιόπεσι νομεύοις,
πέτρᾳ ὑπὸ βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι νεῖλος ὁρατός.
ὔμμες δ' ὑετίδος καὶ βυβλίδος ἁδὺ λιπόντες
νᾶμα καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ διώνας.
ὦ μάλοισιν ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι·
βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα φιλῖνον
βάλλετ'. ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ μευ.
καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος, αἱ δὲ γυναῖκες
αἰαῖ φαντὶ φιλῖνε τό τοι καλὸν ἄνθος ἀπορρεῖ.
μηκέτι τοι φρουρῶμες ἐπὶ προθύροισιν ἄρατε.
μηδὲ πόδας τρίβωμες. ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
κολεῶν. κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηρῇσι διδοίη.
εἷς δ' ὑπὲρ τᾶς δὲ φέριστε μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας.
ἄμμιν δ' ἁσυχία τε μέλοι γραῖά τε παρείη,
ἅτις ἐπιφθύσδοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
τόσσ' ἐφάμαν· ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον ἁδὺ γελάσσας,
ὡς πάρος, ἐκ μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἦμεν.

* δυνατὴ δ' ὡς πάρος ἢ περὶ τοῦ προτέρου γέλωτος ἐννοεῖν
θῦναι, ὁ δὲ πύξας λείπειν φησὶ τὸ ὑπέστη·

χὠ

χ' ὡ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ, τὰν ἐπὶ πύξας
εἷρφ' ὁδόν. αὐτὰρ ἐγών τε καὶ εὔκριτος ἐς φρασιδάμω
στραφθέντες χ' ὡ καλὸς ἀμύντιχος, ἔν τε βαθείαις
ἁδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημεν.
ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι.
πολλαὶ δὲ ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
αἴγειροι πτελέαι τε. τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυζε.
οἱ δὲ ποτὶ σκιαραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον. ἁ δ' ὀλολυγὼν
τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.
ἄειδον κόρυδοι, καὶ ἀκανθίδες. ἔστενε τρυγών.
πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρας.
ὄχναι μὲν παρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα
δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο, τοὶ δ' ἐκέχυντο
ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔραζε.
τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
νύμφαι κασταλίδες παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι.
ἆρά γέ πα τοιόνδε φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον
κρητῆρ' ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο χείρων;
ἆρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' ἀνάπῳ
τὸν κρατερὸν πολύφαμον, ὃς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε,
τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι.

οἷον δή ποκα πῶμα διεκραγῶσα τε νύμφαι,
βωμῷ πὰρ δάμαζος ἀλωάδος, ἅς ἐσθὶ σαρῶ
αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέτα ἆλον· ἀ δὲ γελάσαι,
δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα.

Υπόθεσις τοῦ η'. εἰδυλλίου.

τὰ μὲν πράγματα, ἐσθὶ σικελίας. ὁ δὲ λόγος, ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. εἰσὶ δ' ἐρίζοντες ἀλλήλοις. δάφνις βουκόλος, καὶ μενάλκας ποιμὴν εἰληφότες κριτὴν αἰπόλον. ἔπαθλον δὲ τεθείκασι τὰς σύριγγας. ἄλλως. τὰ μὲν πράγματα, ἐν σικελίᾳ. ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. μενάλκας καὶ δάφνις εἰς ἔριν βουκολικῶν ἀσμάτων καταστάντες, εἵλοντο κριτήν τινα, οὗ τὸ ὄνομα σιωπῆται. ἔπαθλον δὲ ἔθεσαν, τὰς ἰδίας σύριγγας. προσέτι δὲ κεῖται ὁ δάφνις ἐν μάλα ἄζω, προσηγάγετο μαθητεῦσαι ἑαυτόν. σωσίθεος δὲ δάφνιν γενόμενον ὑφ' οὗ νικηθῆναι μενάλκαν ᾄδοντα πανὸς καὶ νυμφῶν κρίναντος, γαμηθῆναι αὐτῷ θάλειαν. ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ αἰτωλὸς, ὑπὸ δάφνιδος μαθεῖν μαρσίαν τὴν λυδικήν. Δάφνις βουκόλος. Μενάλκας ποιμὴν. μικτὸν διηγηματικόν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Η.

ΒΩΚΟΛΙΑΣΤΑΙ, ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δραματικὸν μικτὸν, ἐνίοτε γὰρ
δι' αὐτοῦ προσωπεῖν ὥσπερ
ἐν ἀρχῇ ἐντίθησι
ὁ ποιητής.

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βωκολέοντι,
μᾶλα νέμων ὥς φαντὶ κατ' ὤρεα μακρὰ με-
ἄμφω τώγ' ἤτην πυρροτρίχω. ἄμφω ἀνάβω. (νάλκας
ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω. ἄμφω ἀείδεν.
πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε μενάλκας·
μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν δάφνι; λῇς μοι ἀεῖσαι; M.
φαμί το νικασεῖν ὅσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.
τὸν δ' ἄρα χ' ὠ δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ.
ποιμὰν εἰροπόκων ὀίων συρικτὰ μενάλκα, Δ.
οὔποτε νικασεῖς μ' οὐδ' εἴ τι πάθοις τύγ' ἀείδων.
χρήσδεις δ' ὦν ἐσιδεῖν, χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον; M.
χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον. Δ.
ἀλλὰ τί θησεύμεσθ' ὅκεν ἁμῖν ἄρκιον εἴη; M.
μόσχον ἐγὼ θησῶ. τὺ δὲ θὲς γ' ἰσομάτορα ἀμνόν. Δ.
οὐ θησῶ πόκα ἀμνὸν, ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μευ M.
χ' ἁ μάτηρ. τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.
ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἕξει ὁ νικῶν; Δ.

Μ. σύριγγ' ἂν ἐπόησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον.
λευκὸν καρὸν ἔχοισαν ἶσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν.
ταύταν κατθείην. τὰ δὲ τῶ πατρὸς οὐ καταθησῶ.
Δ. ἦ μάν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον
λευκὸν καρὸν ἔχοισαν ἶσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν.
πρώαν νιν συνέπαξ'. ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεὶς διέτμαξεν.
ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ. τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμέων;
Μ. τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἢν καλέσωμεν,
ᾧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ.
χ' οἱ μὲν παῖδες ἄυσαν. ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας.
χ' οἱ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
πρᾶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἰυκτὰ μενάλκας.
εἶτα δ' ἀμοιβαίαν ὑπελάμβανε δάφνις ἀοιδὰν
βωκολικάν. οὕτω δὲ μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος.
Μ. ἄγκεα καὶ ποταμοὶ θεῖον γένος αἴ τι μενάλκας
πήποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ᾆσε μέλος.
* ὡς τὸ μηπέτα ζεύς.
βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνάδας, ἢν δὲ πόκ' ἔνθῃ
δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.
Δ. κρᾶναι καὶ βοτάναι γλυκερὸν φυτὸν, αἴ περ ὁμοῖον
μουσίσδει δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι.
τοῦτο τὸ βουκόλιον πιαίνετε, κἤν τι μενάλκας
τῇ δ' ἀγάγῃ χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

Μ πάντα

πάντα ἔαρ. πάντα δὲ νομοί. πάντα δὲ γάλακτος M.
οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται. αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ.
χ' ὡ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι χ' αἱ βοτάναι.
ἔνθ' ὄϊς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι Δ.
σμάνεα πληροῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι.
ἔνθ' ὁ καλὸς μίλων βαίνει ποσίν, αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
χ' ὡ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐότεραι.
ὦ τράγε τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας M.
μυρίον, ὦ σιμαί, δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι
ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος. ἴθ' ὦ κόλε καὶ λέγε μίλῳ, *
ὡς πρωτεὺς φώκας καὶ θεὸς ὢν ἔνεμε.
* γρ. μίλωνι.
μή μοι γᾶν πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα Δ.
εἴη ἔχειν, μὴ δὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων,
ἀλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ᾄσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ,
σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν τὰν σικελὰν ἐς ἅλα.
δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακόν. ὕδασι δ' αὐχμός M.
ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ. ἀγροτέροις δὲ λίνα.
ἀνδρὶ δὲ παρθενικᾶς ἁπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ
οὐ μόνος ἠράσθην. καὶ τὺ γυναικοφίλας.
ταῦτα μὲν ὧν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄειδον.
τὰν πυμάταν δ' ᾠδὰν οὕτως ἐξᾶρχε μενάλκας.
φείδεο τῶν ἐρίφων. φείδευ λύκε τῶν τοκάδων μευ. M.

μηδ' ἀδίκει μ'· ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτῶ.
ὦ λάμπουρε κύον, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ;
οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
ταὶ δ' ὄϊες μὴ δ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι
ποίας· οὔτι καμεῖσθ' ὄκκα πάλιν ἅδε φύηται.
σίττ' ἀνέμεσθε νέμεσθε, τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι.
ὡς τὸ μὲν ὥρνες ἔχοντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀποθῶμαι.
δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδειν,
Δ. κἠμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
τὰς δαμάλας παρελῶντα, καλὸν καλὸν ἦμες ἔφασκεν
οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἀπὸ τὸν πικρὸν αὐτᾷ.
ἀλλὰ κάτω βλέψας, τὰν ἁμετέραν ὁδὸν εἷρπον.
ἁδεῖα φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἁδὺ τὸ πνεῦμα.
ἁδὺ δὲ χ' ὠ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χ' ἁ βῶς.
ἁδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν,
τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος. τᾷ μαλίδι μᾶλα.
τᾷ βοῒ δ' ἁ μόσχος. τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
ὣς οἱ παῖδες ἄεισαν. ὁ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν.
ἁδύ τι τὸ στόμα τοι καὶ ἐφίμερος ὦ Δάφνι φωνά.
κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκουέμεν, ἢ μέλι λείχειν.
λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκασας γὰρ ἀείδων.
αἰ δέ τι λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα.
ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.

ὣς μὲν

ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνήλατο καὶ πλατάγησε
νικήσας, οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἅλοιτο.
ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνεστράφθη φρένα λύπᾳ
ὥτερος, οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο.
κἀκ τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο.
καὶ νύμφαν ἄκρηβος ἐὼν ἔτι ναΐδα γᾶμεν.

Ὑπόθεσις τοῦ ἐννάτου εἰδυλλίου.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας. νομεὺς δέ ἐστιν ὃς δεῖται Δάφνιδος καὶ Μενάλκα, ὅπως ἀλλήλοις ἀντάσωσιν· οὐδὲν δὲ ἔχει πρὸς Μενάλκαν.

ΕΙΔΥΛΛ. Θ.

ΝΟΜΕΥΣ, Η ΒΩΚΟΛΟΙ ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

δραματικὸν δὲ ἀρχὴ ἐκ τινὸς νομέως ἀνωνύμου, ὡσαύτως καὶ τὸ τέλος.

Βωκολιάσδεο Δάφνι τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος.
ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφαψάσθω δὲ Μενάλκας,
μόσχως βουσὶν ὑφέντες, ὑποστείραισι δὲ ταύρως.
χ' οἱ μὲν ἁμᾶ βόσκοιντο καὶ ἐν φύλλοισι πλανεῦντο
μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες. ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιάσδευ
ἔμπροσθεν. ἄλλωθεν δέγ' ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.
ἁδὺ μὲν ὁ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χ' ἁ βῶς. Δα.

ἁδὺ δὲ χ' ἁ σύριγξ. χ' ὡ βωκόλος. ἁδὺ δὲ κἠγών.
ἔντι δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς. ἐν δὲ νένασται
λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἁ πάσας
λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
τῶ δὲ θέρευς φρύγοντος, ἐγὼ τόσον μελεδαίνω,
ὅσον ἐρῶντι πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούειν.
οὕτω δάφνις ἄεισεν ἐμίν. οὕτω δὲ μενάλκας.
Μ. αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
κοίλαις ἐν πέτραισιν. ἔχω δέ τοι, ὅσ' ἐν ὀνείρῳ
φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας.
ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πάρ. ποσὶ κώεα κεῖνται.
ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χορία ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὖαι
φαγοὶ χειμαίνοντος. ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὥραν
χείματος. ἢ νωδὸς καρύων ἀμύλοιο παρόντος.
τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα.
δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτρεφεν ἀγρός
αὐτοφυᾶ. τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων.
τήνῳ δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, οὗ κρέας αὐτὸς
σιτάθην, πέτραισιν ἐν ἰκαρίαισι δοκεύσας,
πέντε ταμὼν πέντ' οὖσιν. ὁ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλῳ.
βωκολικαὶ μῶσαι μάλα χαίρετε. φαίνετε δ' ᾠδὰν
τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι.
μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσης.
τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ.

ἴρηκες

ἴρηκες δὲ ἴρηξιν· ἐμὶν δ' ἁ μοῖσα καὶ ᾠδά.
τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος, οὔτε γὰρ ὕπνος
οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
ἄνθεα, ὅσον ἐμὶν μῶσαι φίλαι, οὓς γὰρ ὁρῶσαι
γαθεῦσαι, τὼς δ' οὔτι ποτῷ δαλήσατο κίρκα.

Ὑπόθεσις τοῦ ι. εἰδυλλίου.

Ἄδηλον ἐν ᾧ χωρίῳ διάκειται τὸ ᾆσμα. μίλων δέ ἐστι καὶ βάττος, ἐν τῷ θερίζειν ἀλλήλοις διαλεγόμενοι. ἐρᾷ δ' ὁ βάττος, βομβύκας αὐλητρίδος πολυβότα τινὸς εἴτε θυγατρὸς, εἴτε θεραπαίνης. καὶ περὶ τούτου ὁ μίλων ἐρεθίζων αὐτὸν ὡς βραδέως θερίζοντα τοῦ δὲ βάττου τὴν μὲν αὐτοῦ δυσφημίαν εἰπόντος ὡς βομβύκας ἐρῶ καὶ διὰ τοῦτο κάμνω τὴν ψυχὴν, ὁ μίλων προσπαίζων αὐτῷ σκώπτει, τὴν φίλην αὐτοῦ μάντιν καλαμαίαν φησίν. ἐπεὶ καὶ μέλαινα, καὶ λεπτὴ καὶ ἀνάκωλος. τοιαῦται δὲ ἦσαν ἐν ταῖς χώραις ἀκρίδες. βάττος δὲ μὴ μεγαλορρημονῶν περὶ τούτῳ, ἔφη αὐτῷ. τυφλὸς γὰρ οὐ μόνον ὁ πλοῦτος. ἀλλὰ καὶ ὁ ἔρως. ἐρεθισθεὶς ὑπὸ μίλωνος ὁ βάττος, ἀπαγγέλλει ᾠδὴν εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ περιέχουσαν τὰ περὶ τὸν λυτιέρσην τὸν μίδου υἱὸν, ὃν ἡρακλῆς ἀνεῖλε, πολλοὺς ἀναιροῦντα ἐν τῷ θερίζειν, παυσάμενος δὲ τῆς ᾠδῆς, ἀναλέγεται ὁ μίλων ὡς πρέπουσαν ἐργάτῃ ᾠδὴν εἴρηκε. προαινεῖ δὲ λοιπὸν τὸν κατ' αὐτὸν ἔρωτα διηγεῖσθαι τῇ μητρὶ κατὰ τὸν ὄρθρον.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ι.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, Η ΘΕΡΙΣΤΑΙ. ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΜΙΛΩΝ.

ΜΙΛΩΝ.

θεριστικόν.

Ἐργατίνα βουκαῖε τί νῦν ὀϊζυρὲ πεπόνθεις;
οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὡς τὸ πρὶν ἆγες.
οὔθ᾽ ἅμα λαοτομεῖς τῷ πλατίον. ἀλλ᾽ ἀπολείπῃ
ὥσπερ ὄις ποίμνας, ἇς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.
ποῖός τις δείλαν τυ καὶ ἐν μέσῳ ἄματος ἐσσῇ;
ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις.
Β. Μίλων ὀψαμᾶτα πέτρας ἀπόκομμ᾽ ἀτεράμνω,
οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπιόντων;
Μ. οὐδαμά, τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί,
Β. οὐδαμὰ νῦν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι᾽ ἔρωτα;
Μ. μὴ δὲ ξυμβαίη. χαλεπὸν χορίω κύνα γεῦσαι.
Β. ἀλλ᾽ ἐγὼ ὦ Μίλων ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος.
Μ. ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον. ἐγὼ δ᾽ ἔχω οὐδ᾽ ἅλις ὄξος.
Β. τοι γάρ τοι πρὸ θυρᾶν μοι ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.
Μ. τίς δέ τυ τᾶν παίδων λυμαίνεται. Β. ἁ Πολυβώτα
ἃ πρᾶν ἀμώντεσσι παρ᾽ Ἱπποκόωντι ποταύλει.
Μ. εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρὸν, ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις.
μάντις τοι τὰν νύκτα *χροΐζεται ἁ καλαμαία.

*χροΐξεῖται.

B μυμᾶθέ

μωμᾶσθαι μ' ἀρχῇ τύ. τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ πλοῦτος B.
ἀλλὰ καὶ ὠφρόντιστος ἔρως. μὴ δὴ μέγα μυθεῦ.
οὐ μέγα μυθεῦμαι, τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λᾶιον. M.
καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ. ἅδιον οὕτως
ἐργαξῇ. καὶ μὰν πρότερον ποκα μουσικὸς ἦσθα.
μῶσαι πιερίδες συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι B:
παῖδ'. ὧν γάρ χ' ἅψεσθε θεαὶ, καλὰ πάντα ποιεῖτε.
βομβύκα χαρίεσσα σύραν καλέοντί τυ πάντες
ἰσχνὰν ἁλιόκαυστον, ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.
καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστὶ καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος.
ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρᾶτα λέγονται.
ἁ αἲξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει.
ἁ γέρανος τὤροτρον. ἐγὼ δ' ἐπὶ τὶν μεμάνημαι.
αἴθε μοι εἴησαν ὅσσα κροῖσον φαντὶ πεπᾶσθαι.
χρύσεοι ἀμφότεροι κ' ἀνεκείμεθα τᾷ ἀφροδίτᾳ
τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα, καὶ ἢ ῥόδον ἢ τύγε μᾶλον. *
* σχῆμα δ' ἐγὼ καινάς τ' ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας
βομβύκα χαρίεσσ' οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοί τευ.
ἁ φωνὰ δὲ τρύχνα; τὸν δ' αὖ τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.
ἦ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη βοῦκος ἀοιδάς. M.
ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.
ὤμοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας.
θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω λυτιέρσα.
δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ τοῦτο τὸ λᾶιον.

εὔδριόν τ' εἴη καὶ κάρπιμον ὅτ]ι μάλιστα.
σφίγγετ' ἀμαλοδέται τὰ δράγματα, μὴ παριών τις
εἴποι, σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός.
ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν,
ἢ ζέφυρον βλεπέτω. πιαίνεται ὁ στάχυς οὕτως,
σῖτον ἀλοιῶντες φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον.
ἐκ καλάμης ἄχυρον τελέθει, τημόσδε μάλιστα.
ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας, ἐγειρομένω κορυδαλλῶ,
καὶ λήγειν εὕδοντος, ἐλινῦσαι δὲ τὸ καῦμα.
εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω παῖδες βίος, οὐ μελεδαίνει
τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα, πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.
κάλλιον ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε τὼς φακὸς ἕψειν,
μὴ 'πιτάμῃς τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.
ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἁλίῳ ἄνδρας ἀείδειν.
τὸν δὲ τεὸν Βουκαῖε πρέπει λοιμηρὸν ἔρωτα
μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσᾳ.

Ὑπόθεσις τοῦ ιά. εἰδυλλίου.

Ὑπόκειται ὁ Κύκλωψ ἐρῶν τῆς Γαλατείας, ἡ ποιῶν τὸν ἐπὶ τῇ Γαλατείᾳ ἔρωτα διὰ ᾠδῆς. προσδιαλέγεται ὁ Θεόκριτος Νικίᾳ Μιλησίῳ, οὗ καὶ ποίημά τι φέρεται αὐτῷ γεγραμμένον * ὑπὸ Θεοκρίτου πρὸς Κύκλωπα. οὗ ἡ ἀρχή· Ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο Θεόκριτε. οἱ γὰρ ἐρῶντες. Πολλάκι ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους

* ὑπὲρ κύκλωπος πρὸς θεόκριτον.

ἀμούσοις. γέγραφε δὲ καὶ ἐπιγραμμάτιον ἐρασιστράτου ἰατροῦ μιλησίου, ὥς φησι διονύσιος ὁ ἐφέσιος, ἐν τῇ τῶν ἰατρῶν ἀναγραφῇ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΑ.

ΚΥΚΛΩΨ.

Ουδὲν ποτ τὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο
νικία, οὔτ' ἔγχριστον ἐμοὶ δοκεῖ, οὐδ' ἐπίπαστον, ἐπιγραμματικόν.
ἢ ταὶ πιερίδες, κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἁδὺ
γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις. εὑρῆν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι.
γινώσκειν δ' οἶμαί τυ καλῶς ἰατρὸν ἐόντα.
καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα μοίσαις.
οὕτω γοῦν ῥάϊστα διᾶγ' ὁ κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν,
ὡρχαῖος πολύφαμος, ὅτ' ἤρατο τᾶς γαλατείας
ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα, τὼς κροτάφως τε.
ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐ δὲ κικίνοις,
ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις, ἁγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ ταὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον,
χλωρᾶς ἐκ βοτάνας. ὁ δὲ τὰν γαλάτειαν ἀείδων,
αὐτῶ, ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσης
ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
κύπριος ἐκ μεγάλας. τό οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε, καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
ὑψηλᾶς ἐς πόντον ὁρῶν, ♣ τοιαῦτ' ἀείδεν. ♣ καὶ διὰ τοιαῦτα.

ὦ λευκὰ γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν. ἁπαλωτέρα δ' ἀρνὸς,
μόσχω γαυροτέρα, ♣ φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.
φοιτῇς δ' αὖθ' οὕτως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με.
οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσ', ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.
φεύγεις δ' ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
ἠράσθην μὲν ἔγωγε κόρα τεῦ, ἀνίκα πρᾶτον
ἦνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
ἐξ ὄρεος δρέψασθαι. ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον.
παύσασθαι δ' ἐσιδών τυ καὶ ὕστερον οὐδ' ἔτι πω νῦν
ἐκ τήνω δύναμαι. τὶν δ' οὐ μέλει οὐ μὰ Δί' οὐδέν.
γινώσκω χαρίεσσα κόρα τίνος οὕνεκα φεύγεις.
οὕνεκά μοι λασία μὲν ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θ' ὥτερον ὡς μία μακρά.
εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι. πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει.
ἀλλ' οὗτος τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω.
κἠκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενον γάλα πίνω.
τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ,
οὐ χειμῶνος ἄκρω. ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.
συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε κυκλώπων.
τὶν τὸ φίλον γλυκύμαλον ἅμα κἠμαυτὸν ἀείδων
πολλάκι νυκτὸς ἀωρί. τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρώς
πάσας ★ ἀμνοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.
ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτὶ μὲ καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον.

τὰν

♣ σφριγανωτέρα.

★ μαννοφόρως.

τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν.
ἅδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς.
ἐντὶ δάφναι τηνεὶ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.
ἐντὶ μέλας κισσός. ἔντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος:
ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ. τό μοι ἁ πολυδένδρεος αἴτνα
λευκᾶς ἐκ χιόνος ποτὸν ἀμβρόσιον προΐητι.
τίς κὰν τῶν δὲ θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο.
αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,
ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ.
καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν.
καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν τῶ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
ὤμοι ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα.
ὡς κατέδυν ποτὶ τίν. καὶ τὰν χέρα τεῦ ἐφίλασα,
αἰ μὴ τὸ στόμα λῇς. ἔφερον δέ τι ἢ κρίνα λευκά,
ἢ μάκων' ἁπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.
ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι.
ὥστ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
νῦν μὰν ὦ κόριον νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι
αἴ κά τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται.
ὡς κεν ἴδω τί ποθ' ἁδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὔμμιν.
ἐξένθοις γαλάτεια καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο,
ὥσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος, οἴκαδ' ἀπενθεῖν.
ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
καὶ τυρὸν πᾶξαι τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.

ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα· καὶ μέμφομαι αὐτᾷ.
οὐδὲν πάποχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπέρ μευ.
καὶ ταῦτ' ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ ὁρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα·
φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
σφύσδειν, ὡς ἀνιαθῇ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
ὦ κύκλωψ κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις καὶ θαλλὸν ἀμάσας
τοῖς ἄρνεσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῦν.
τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
εὑρήσεις γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται.
κιχλίζοντι δὲ πᾶσαι· ἐπὴν κ' αὐταῖς ὑπακούσω.
* δῆλον ὅτ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγών τις φαίνομαι ἦμεν.
οὕτω τοι πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα
μουσίσδων, ῥᾷον δὲ διᾶγ' ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

* δῆλον ὅτι.

Ὑπόθεσις τοῦ ιβ'· εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον, ἀΐτας, γέγραπται δὲ ἰάδι διαλέκτῳ. ὁ δὲ λόγος, ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου προσφερόμενον. ὅθεν καὶ τὸ ἐπίγραμμα ἀΐτας, ὡς καλοῦσιν θετταλοί. ὁ μὲν ἀλκμὰν, τὰς ἐπεράστους, κόρας λέγει ἀΐτας, οἱ δὲ, ἀΐτας τοὺς ἑταίρους. φασὶ δέ τινες λέγεσθαι τοὺς ἀγαθούς. οἷον μὴ ἴτας, ἀντὶ τοῦ μὴ ἰταμούς, ἢ ἀΐτης, ὁ ξυναίτης ἢ συμπολίτης. εἰ

δὲ ἰωθῆ

δὲ ὥσπερ ἐρωμένου τάσσοιτο. λέγοιτο ἂν ἀπὸ τοῦ εἰσπνεῖν ἢ εἰσπνεῖν τὸν ἐρῶντα τῷ ἀγαπῶντι. ἐκτίθεται δὲ πᾶς ὁ ἐρῶν καὶ οὐ φείδεται, θεασάμενος δὲ τοῦ ἐρωμένου χαρακτῆρας. εὔχεται δὲ δύο ψυχῶν ἁρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν, μέχρι τέλους διαμείνουσαν. ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ μεθ' ἡμᾶς φημίσωσι τὴν ἐν ἀμφοτέροις ὁμόνοιαν. λέγοντες ἡμᾶς ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους πεφυκέναι. τοὺς δὲ, εἴ τινες ἀμοιβὴν φιλίας ἐπιδείξαιεν πρὸς ἀλλήλους. καὶ τοὺς μεγαρεῖς ἐπαινεῖ, ὥσπερ τῷ τετιμηκέναι διοκλέα. ὑπερασπίσαντα τοῦ ἰδίου ἐρωμένου. ἢ ὑπὲρ τοῦ ἐκείνου τελευτῆς ἐμπεσόντα εἰς πόλεμον. ὅθεν τοὺς μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν δημοσίᾳ. καὶ τιμᾶν ὡς ἥρωα. ἀγῶνά τε ποιεῖν ἐπ' αὐτῷ, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλήματος ἀγωνίζεσθαι. τὸν δὲ καταφιλήσαντα αὐτὸν ἥδιστον. τοῦτον ἀπὸ τοῦ κειροῦ στεφανοῦσθαι λέγουσιν. Αἴτας αἴτην τὸν ἑταῖρον φασίν. ἀλκμὰν δὲ τὰς αἴτας κόρας φησὶν, αὐτί του, τὰς ἐπεράστους.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΒ.

ΑΙΤΗΣ.

ἀφηγηματικὸν ἐν προσλαλέξει.

Ἤλυθες ὦ φίλε κοῦρε τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἀοῖ
ἤλυθες, οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσιν.
ὅσσον ἔαρ χειμῶνος· ὅσον μᾶλον βραβύλοιο

ἅδιον. ὅσον ὄϊς σφετέρας λασιωτέρα ἀρνὸς,
ὅσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς,
ὅσον ἐλαφροτέρη μόσχω νεβρὸς, ὅσον ἀηδὼν
συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν,
τόσον ἔμ' εὔφρανας σὺ φανείς. σκιερὰν δ' ὑπὸ φαγὸν
ἀελίω φρύγοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔρωτες
νῶϊν. ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδά.
δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην.
φῶθ'. ὁ μὲν εἴσπνηλος, φαίη χ' ὡμυκλαΐσδων.
τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ θεσσαλὸς εἴποι ἀΐταν.
ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότ' ἦσαν
χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντιφίλησ' ὁ φιληθείς.
εἰ γὰρ τοῦτο πάτερ κρονίδα πέλοι. εἰ γὰρ ἀγήρω
ἀθάνατοι. γενεαῖς δὲ διηκοσίῃσιν ἔπειτα
ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς ἀχέροντα.
ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος ἀίτεω,
πᾶσι διὰ στόματος. μετὰ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα.
ἀλλ' ἤτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίωνες
ἔσσονθ' ὡς ἐθέλουσι. ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνῶν,
ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιᾶς οὐκ ἀναφύσω.
ἢν γὰρ καί τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας.
διπλάσιον δ' ὤνασας. ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθον.
νισαῖοι μεγαρῆες ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς,

ὄλβιοι

ὄλβιοι οἰκοίητε, τὸν ἀττικὸν ὡς περὶ ἄλλων
ξείνων τιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
αἰεί οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ.
κοῦροι ἐριδμαίνοντι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι.
ὃς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
βεβριθόμενος στεφάνοισιν ἑὰν πρὸς μητέρ' ἀπῆλθεν.
ὄλβιος ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ.
ἦ που τὸν χαροπὸν γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ,
λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
πεύθονται μὴ φαῦλον ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί.

Ὑπόθεσις τοῦ ιγ' εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται δὲ τὸ εἰδύλλιον, Ὕλας. πάλιν δὲ τῷ Νικίᾳ προσλαλεῖ ὡς καὶ ἐν τῷ κύκλωπι. ἐκτίθεται δὲ τὰ περὶ τὸν ὕλαν καὶ ἡρακλέα. τοῦ μὲν ὕλα, τὴν ὑπὸ τῶν νυμφῶν ἁρπαγήν. τοῦ δὲ ἡρακλέος τὴν πλάνην, καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ ὕλα βάσανον. ἱστορεῖται ὅτι ὁ ὕλας, παῖς ὑπῆρχε θειοδάμαντος τοῦ δρυτόμου, οὗ ἤρα ἡρακλῆς. παιδευθῆναι δὲ αὐτόν φασιν, οἱ μὲν ὑπὸ ῥαδαμάνθυος, οἱ δὲ ὑπὸ βουκόλων, ἀμφιτρύωνος, καὶ θεστιάδου. ἀμφιβάλλουσι τίνος υἱὸν τὸν ἔρωτα. ἡσίοδος μὲν χάους καὶ γῆς. σιμωνίδης, ἄρεος καὶ ἀφροδίτης. ἀκουσίλαος, νυκτὸς καὶ αἰθέρος, ἀλκαῖος, ἔριδος, καὶ ζεφύρου. σαπφώ, ἀφροδίτης καὶ οὐρανοῦ. καὶ ἄλλοι ἄλλων.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΓ.

ΥΛΑΣ.

ὑπομνηστικόν.

Οὐχ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἐδοκεῦμες
νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν πόκα τέκνον ἔγεντο.
οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἦμεν,
οἳ θνατοὶ πλόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες.
ἀλλὰ καὶ ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκιοκάρδιος υἱός.
ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδὸς
τῶ χαρίεντος ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος,
καί μιν πάντ' ἐδίδαξε πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἱα
ὅσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο.
χωρὶς δ' οὐδέ ποκ' ἦς. οὐδ' εἰ μέσον ἆμαρ ὄροιτο.
οὐδ' ὅκχ' ἁ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς διὸς ἀώς.
οὐδ' ὁπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν.
σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ.
ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἴη.
αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.
ἀλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας ἰήσων
αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο
πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι,
ἵκετο χ' ὡ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν ἰαολκὸν
ἀλκμήνας υἱὸς μιδεάτιδος ἡρωίνας
σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν ὕλας εὔεδρον ἐς ἀργώ.

ἅτις

ἇτις κυανεᾶν οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς,
ἀλλὰ διεξάϊξε. βαθὺν δ' εἰσέδραμε φᾶσιν,
αἰετὸς ὣς μέγα λαῖτμα. ἀφ' οὗ τότε χοιράδες ἔσταν.
ἆμος δ' ἀντέλλοντι πελειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ
ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένω εἴαρος ἤδη.
τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος
ἡρώων. κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς ἀργὼ·
ἑλλάσποντον ἵκοντο νότῳ τρίτον ἆμαρ ἀέντι.
εἴσω δ' ὅρμον ἔθεντο προποντίδος. ἔνθα κιανῶν
αὔλακας εὐρύνοντι βόες, τρίβοντες ἄροτρον.
ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
δειελινοί. πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν.
λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο μέγας στιβάδεσιν ὄνειαρ.
ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπειρον·
κῶχεθ' ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν,
αὐτῷ θ' ἡρακλῆι καὶ ἀστεμφεῖ τελαμῶνι,
οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν,
χάλκεον ἄγγος ἔχων. τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
ἡμένῳ ἐν χώρῳ. περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκει,
κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερόν τ' ἀδίαντον,
καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις.
ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
εὐνίκα, καὶ μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρόωσα νυχεία.

ἤτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν,
βάψαι ἐπειγόμενος. ταὶ δ᾽ ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν,
πασάων γὰρ ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν
ἀργείῳ ἐπὶ παιδὶ, κατήριπε δ᾽ ἐς μέλαν ὕδωρ
ἀθρόος, ὡς ὅτε πυρρὸς ἀπ᾽ οὐρανοῦ ἤριπεν ἀστὴρ
ἀθρόος ἐς πόντον· ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος,
κουφότερ᾽ ὦ παῖδες ποιεῖσθ᾽ ὅπλα, πλευστικὸς οὖρος.
νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κοῦρον ἔχοισαι,
δακρυόεντ᾽ ἀγανοῖσι παρεψύχοντ᾽ ἐπέεσιν.
ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδὶ,
ᾤχετο μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὴ χείρ.
τρὶς μὲν ὕλαν ἄυσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμὸς,
τρὶς δ᾽ ἄρ᾽ ὁ παῖς ὑπάκουσεν, ἀραιὰ δ᾽ ἵκετο φωνὰ
ἐξ ὕδατος. παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν εἴδετο πόρρω.
ὡς δ᾽ ὁπότ᾽ ἠϋγένειος ἀπόπροθι λὶς ἐσακούσας
νεβροῦ φθεγξαμένας τὶς ἐν οὔρεσιν, ὠμοφάγος λὶς
ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα.
ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
παῖδα ποθῶν δεδόνητο. πολὺν δ᾽ ἐπελάμβανε χῶρον.
σχέτλιοι οἱ φιλέοντες. ἀλώμενος ὅσσ᾽ ἐμόγησεν
οὔρεα καὶ δρυμώς. τὰ δ᾽ ἰάσονος ὕστερα πάντ᾽ ἦς.
ναῦς μὲν ἔεν ἅρμεν᾽ ἔχοισα μετάρσια τῶν παρεόντων·
ἱστία δ᾽ ἡμίθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,

ἡρακλῆα μένοντες. ὃ δ᾽ ἆ πόδες ἆγον ἐχώρει
μαινόμενος, χαλεπὸς γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν.
οὕτω μὲν κάλλιστος ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται.
ἡρακλέην δ᾽ ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν.
οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον ἀργώ.
πεζὸς δ᾽ ἐς κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο φᾶσιν.

Ὑπόθεσις τοῦ ιδ´. εἰδυλλίου.

Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ, ὑπόθεσίς ἐστι κατάστασις ἐρωτικῆς καὶ κοινῆς τοῦ κυνίσκας ἔρωτος. ἡ γὰρ γυνὴ τοῦ αἰσχίνου, μᾶλλον προσέκειτο λύκῳ τινί, καταφρονοῦσα τοῦ αἰσχίνου. θυωνίχου δέ τινος ἑταίρου προσιόντος αὐτῷ διαχρόνου, δικαίως εἰσάγεται προλέγει. τὰ δὲ πράγματα ἐν σικελίᾳ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΔ.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ. Η ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Χαίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα θυώνιχον. Θ. ἄλλα τοι αὐτῷ
αἰσχίνη. Αἰ. ὡς χρόνιος. Θ. χρόνιος, τί δέ τοι τὸ μέλημα;
πράσσομες οὐχ᾽ ὡς λῷστα θυώνιχε. Θ. ταῦτ᾽ ἄρα λεπτὸς

δραματικόν.

✱ αὐχαλέοι.

χ' ὡ μύσαξ πολὺς οὗτος ἄρ. ✱ ἀυαλέοι δὲ κικῖνοι.
τοιοῦτος πρῴαν τις ἀφίκετο πυθαγορικτάς.
ὠχρὸς κἀνυπόδετος, ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμεν.
ἤρατο μὰν καὶ τῆνος ἐμὶν δοκεῖ ὀπτῶ ἀλεύρω.

Αἰ. παίσδεις ὠ 'γαθ' ἔχων. ἐμὲ δ' ἁ χαρίεσσα κυνίσκα
ὑβρίσδει, λασῶ δὲ μανεὶς πόκα, θρὶξ ἀνὰ μέσον.

Θ. τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὺ φίλ' αἰσχίνα ἅσυχος, ὀξύς.
πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρὸν, ὅμως δ' εἶπον τί τὸ καινόν.

Αἰ. ὡ 'ργεῖος. κἠγὼν, καὶ ὁ θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
ἆπις καὶ κλεύνικος ἐπίνομεν ὁ στρατιώτας
ἐν χώρῳ παρ' ἐμίν, δύο μὲν κατέκοψα νεοσσώς.
θηλάζοντά τε χοῖρον. ἀνῷξα δὲ βύβλινον αὐτοῖς
εὐώδη τετόρων ἐτέων. σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ.
βολβός τις κοχλίας ἐξῃρέθη. ἦς πότος ἁδύς.
ἤδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον.
ᾧ τινος ἤθελ' ἕκαστος, ἔδει μόνον ᾧ τινος εἰπεῖν.
ἄμμεν μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες ὡς ἐδέδοκτο,
ἁ δ' οὐδὲν παρεόντος ἐμεῦ. τίν' ἔχειν με δοκεῖς νοῦν.
οὐ φθέγξῃ, λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν.
κἤφατ' ἐκ τούτω κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις.
ἐντὶ λύκος, λύκος ἐντὶ λάβα τῶ γείτονος υἱὸς,
εὐμάκης, χ' ἁπαλὸς, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμεν.
τούτω τὸν κλυτὸν κατετάκετο τῆνον ἔρωτα.
χ' ἁμὶν τοῦτο δι' ὠτὸς ἐγεντό ποθ' ἥσυχα οὕτως.

οὐ μὰν

οὐ μὰν ἐξήταξα μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.
ἤδη δὲ τῶν πόσιός τοι τέτταρσιν ἐν βάθει ἦμεν,
χ' ὠ Λαρισαῖος τοὐμὸν λύκον ᾆδεν ἀπ' ἀρχῆς.
θεσσαλικόν τι μέλισμα κακαὶ φρένες. ἁ δὲ Κυνίσκα
ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον, ἢ παρὰ ματρὶ
παρθένος ἑξαέτις κόλπω ἐπιθυμήσασα.
τᾶμος ἐγών, τὸν ἴσης τὺ Θυώνιχε, πὺξ ἐπὶ κόρρας
ἤλασα. κἄλλαν αὖθις. ἀνειρύσασα δὲ πέπλως
ἔξω ἀπῴχετο θᾶσσον. ἐμὸν κακὸν οὔ τι ἀρέσκω.
ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος, ἄλλον ἰοῖσα,
θάλπε φίλον. τήνω τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
μάσακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
ἄψορρον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν.
ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα.
ἰθὺ δὶ ἀμφιθύρω καὶ δικλίδος, ᾇ πόδες ἆγον.
αἶνος θὴν λέγεταί τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
εἴκατι ταί γ', ὀκτὼ ταί δ', ἐννέα ταί δε, δέκ' ἄλλαι.
σάμερον ἑνδεκάται. ποτίθει δύο, καὶ δύο μῆνες.
ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων. οὐ δὲ θρακιστὶ κέκαρμαι.
ἁ δὲ, Λύκῳ νῦν πάντα. Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῷκται.
ἄμμες δ' οὔτε λόγῳ τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθμητοί.
δύστανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.
κεἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἕρποι.
νῦν δὲ πόθ' ὡς μῦς φαντὶ Θυώνιχε γεύμεθα πίσσας.

χὤ, τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος
οὐκ οἶδα· πλὰν σῖμος ὁ τᾶς ἐπιχάλκου ἐρασθείς,
ἐκπλεύσας ὑγιὴς ἐπανῆλθ' ἐμὸς ἁλικιώτας.
πλευσοῦμαι κἠγὼ διαπόντιος, οὔτε κάκιστος,
οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.

Θ. ὤφελε μὰν χωρεῖν κατὰ νοῦν τεὸν ὧν ἐπιθύμεις
αἰσχίνα, εἰ δ' οὕτως ἄρα σοι δοκεῖ ὥστ' ἀποδημεῖν;
μισθοδότας πτολεμαῖος· ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος.

Αι. τἄλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις. Θ. ἐλευθέρῳ ὅς τις ἄριστος·
εὐγνώμων, φιλόμουσος, ἐρωτικός, εἰς ἄκρον ἀδύς.
εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ', ἔτι μᾶλλον,
πολλοῖς πολλὰ διδούς. αἰτεύμενος οὐκ ἀνανεύων.
οἷα χρὴ βασιλῆ', αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντί.
αἰσχίνα. ὥστ' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
λῶπον ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βεβακὼς
τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν.
ᾆ τάχος εἰς αἴγυπτον, ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα
πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει
λευκαίνων ὁ χρόνος. ποιεῖν τι δεῖ οἷς γόνυ χλωρόν.

Ὑπόθεσις τοῦ ιέ. εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον, συρακούσιαι, ἢ ἀδωνιάζουσαι. ὑποτίθεται δέ τινας συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημούσας ἐν ἀλεξανδρείᾳ, καὶ κατὰ σύνταξιν ἐπὶ

θέαν

θέαν ἀξιούσας τῆς πομπῆς τῆς κομιζόντων ἀδώνιδος, ὑπὸ ἀρσινόης τῆς φιλαδέλφου γυναικός. ἔρχεται δὲ Γοργὼ πρὸς πραξινόαν. καὶ παραλαβοῦσα αὐτήν, ἐξέρχεται ἐπὶ τὴν θέαν. πέπλασι δὲ ποίημα τὰ ἴσθμια θέμενος, καὶ κεχωρισμένον τοῦ ποιητικοῦ τρόπου. ἔθος δὲ εἶχον οἱ ἐν ἀλεξανδρείᾳ, τοῖς ἀδωνίοις διακομίσαντας τὰ εἴδωλα τοῦ ἀδώνιδος μετὰ τῶν νομιζομένων ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομίζειν. αἱ δὲ συρακούσιαι ἐξελθοῦσαι τῶν οἴκων, θαυμάζουσι τὸν ὄχλον, καὶ ὅσα ἐν τῷ ὄχλῳ. διαγράφει δὲ ὁ θεόκριτος ἐπιδημήσας ἐν ἀλεξανδρείᾳ, χαριζόμενος τῇ βασιλίδι. τόν τε σκυλμόν, καὶ βιασμὸν τῶν ἀνδρῶν. καὶ ᾄδουσάν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς ἀρσινόης, δι' ὧν ἧς ἀπ' ἀγγέλλουσαν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΕ.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ, Η ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΓΟΡΓΩ.

δραματικὸν μιμικῶς.

Ἔνδοι πραξινόα. Ευ. Γοργὼ φίλα ὡς χρόνῳ. ἔνδοι.
θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες, ὅρη δίφρον Εὐνόα αὐτῇ. Π.
ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον. Ευ. ἔχει κάλλιστα. Π. καθίζευ.
ὢ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς. μόλις ὔμμιν ἐσώθην Γ.
πραξινόα. πολλῶ μὲν ὄχλω. πολλῶν δὲ τεθρίππων.
παντᾶ κρηπῖδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες.

ἀλλ' ὅλος ἄζυτος. τὺ δ' ἑκαστέρω ἔμ' ἀποικεῖς.
Π. ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθὼν
ἰλεὸν οὐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
ἀλλάλαις· ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ὁμοῖος.
Γ. μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα φίλα τοιαῦτα Δίωνα,
τῶ μικκῶ παρεόντος· ὅρη γύναι ὡς ποθορῆ τυ.
Π. θάρσει Ζωπυρίον γλυκερὸν τέκος οὐ λέγω ἀπφύν.
Γ. αἰσθάνεται τὸ βρέφος ναὶ τὰν πότναν, καλὸς ἀπφῦς.
Π. ἀπφῦς μὰν τῆνος πρώαν. λέγομεν δὲ πρώαν θὴν,
πάντα, νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων.
ἦνθε φέρων ἅλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς.
Γ. χ' ὡμὸς ταῦτα γ' ἔχει φθόρος ἀργυρίω Διοκλείδας.
ἑπταδράχμως κονάδας γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν
✣ ἑ. πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ. ✣ πέντε.
ἀλλ' ἴθι τ' ὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάζευ
βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω,
θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν. ἀκούω χρῆμα καλόν τι
κοσμῆν τὰν βασίλισσαν. Π. ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα.
ὧν εἶδες, χ' ὧν εἶπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.
Γ. ἕρπειν ὥρα κ' εἴη. ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.
Π. Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε
θὲς πάλιν αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι καθεύδειν.
κινεῦ δή, φέρε θᾶσσον ὕδωρ, ὕδατος πρότερον δεῖ.
ἁ δ' ὡς νᾶμα φέρει. δὸς ὅμως μὴ πολὺ ἄπληστε.

ἔγχει

ἔγχει ὕδωρ. δύστανε, τί μοι τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
παῦσαι· ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι·
ἁ κλᾶξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.
πραξινόα. μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα Γ.
τοῦτο πρέπει. λέγε μοι πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ.
μὴ μνάσῃς γοργοῖ, πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶς Π.
ἢ δύο. τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.
ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι. Π. ναί. καλὸν εἶπας Γ.
τὤμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν κατὰ κόσμον
ἀμφίθες. οὐκ ἀξῶ τυ τέκνον. μορμώ. δάκνει ἵππος.
δάκρυε ὅσσα θέλεις. χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
ἕρπωμες, φρυγία τὸν μικρὸν παῖσδε λαβοῖσα.
τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.
ὦ θεοί, ὅσσος ὄχλος. πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
χρὴ τὸ κακόν. μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
πολλά τοι ὦ πτολεμαῖε πεποίηται καλὰ ἔργα.
ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκών. οὐδεὶς κακοεργὸς
δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων αἰγυπτιστί. ★

★ Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς αἰγύπτιοι.

οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον
ἀλλάλοις ὁμαλοὶ κακὰ παίγνια. πάντες ἐρειοί.
ἁδίστα γοργοῖ, τί γενοίμεθα. τοὶ πολεμισταὶ
ἵπποι τῶ βασιλῆος, ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυρρός, ἴδ' ὡς ἄγριος κυνοθαρσής.

εὐνόα οὐ φευξῆ; διαχρησεῖται τὺν ἄγοντα.
ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον.
Γ. θάρσει πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν.
τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν. Π. καὐτὰ συναπίρωμαι ἤδη.
ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν, τὰ μάλιστα δεδοίκω
ἐκ παιδὸς. σπεύδωμεν, ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιρρεῖ.
Γ. ἐξ αὐλᾶς ὦ μᾶτερ. ΓΡΑΥΣ. ἐγὼν ὦ τέκνα. Π. παρενθεῖν
εὐμαρές. ΓΡ. ἐς τροίην πειρώμενοι ἦλθον ἀχαιοί.
καλλίστα παίδων, πείρᾳ θὴν πάντα τελεῖται.
Γ. χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπῴχετο θεσπίξασα.
πάντα γυναῖκες ἴσαντι καὶ ὡς ζεὺς ἠγάγεθ' ἥρην.
θᾶσαι πραξινόα περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.
Π. θεσπέσιος. γοργοῖ δὸς τὰν χέρα μοι, λαβὲ καὶ τὺ
εὐνόα εὐτυχίδος, πότεχ' αὐτᾷ μὴ τὺ πλανηθῇς.
πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες ἀπρὶξ. ἔχευ εὐνόα ἁμῶν.
ὤμοι δειλαία. δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
ἔσχισται γοργοῖ. ποττῶ διὸς εἴ τι γένοιο
εὐδαίμων ὤνθρωπε φυλάσσεο τὠμπέχονόν μευ.
Ξ. οὐκ ἐπ' ἐμὶν μὲν. ὅμως δὲ φυλάξομαι. Π. ἀθρόος ὄχλος
ὠθεῦνθ' ὥσπερ ὕες. Ξ. θάρσει γύναι. ἐν καλῷ εἰμές.
Π. κεἰς ὥρας, κἤπειτα φίλ' ἀνδρῶν ἐν καλῷ εἴης,
ἄμμε περιστέλλων, χρηστοῦ κοἰκτίρμονος ἀνδρός.
θλίβεται εὐνόα ἄμμιν. ἄγ' ὦ δειλὰ τὺ βιάζευ.
κάλλιστ' ἔνδοι πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

πραξινόα, πόταγ' ὧδε. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον Γ.
λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα. θεῶν περονάματα φασεῖς.
πότνι' ἀθηναία, ποῖαι σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι, Π.
ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν.
ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
ἔμψυχ' οὐκ ἐνυφαντά. σοφόν τι χρῆμ' ὥνθρωπος·
αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
κλισμῶ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων
ὁ τριφίλατος ἄδωνις, ὃ κἠν ἀχέροντι φιλεῖται.
παύσασθ' ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι. Ξ.
τρυγόνες ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.
μᾶ πόθεν ὥνθρωπος. τί δέ τιν' εἰ κωτίλαι εἰμές; Γ.
πασάμενος, ἐπίτασσε. συρακοσίαις ἐπιτάσσεις.
ὡς εἰδῇς καὶ τοῦτο κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
ὡς καὶ ὁ βελλεροφῶν. πελοποννησιστὶ λαλεῦμες.
δωρίσδεν δ' ἔξεστι δοκῶ τοῖς δωριέεσσι.
μὴ φύη μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη. Π.
πλὰν ἑνός οὐκ ἀλέγω μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.
σίγα πραξινόα μέλλει τὸν ἄδωνιν ἀείδειν, Γ.
ἁ τᾶς ἀργείας θυγάτηρ πολύιδρις ἀοιδός.
ἅτις καὶ πέρυσιν τὸν ἰάλεμον ἠρίστευσε
φθεγξεῖταί τι σάφ' οἶδα καλόν. διαθρύπτεται ἤδη.
δέσποιν' ἃ γολγώς τε καὶ ἰδάλιον ἐφίλασας,
αἰπεινάν τ' ἔρυκα, χρυσῷ παίζοισ' ἀφροδίτα.

διόν τοι τὸν ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω ἀχέροντος,
μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον ὧραι.
βάρδισται μακάρων ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεί τι φέροισαι.
κύπρι διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατῶν
ἀνθρώπων, ὡς μῦθος, ἐποίησας βερονίκαν,
ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός.
τὶν δὲ χαριζομένα πολυώνυμε καὶ πολύναε
ἁ βερονικεία θυγάτηρ, ἑλένα εἰκυῖα
ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει ἄδωνιν.
πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι.
πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις,
ἀργυρέοις. συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα.
εἴδατα θ' ὅσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονεῦνται,
ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ.
ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ.
πάντ' αὐτῷ πτεινά, καὶ ἑρπετὰ τᾶδε πάρεστι.
χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βρίθουσαι ἀνήθῳ
δέδμανθ'. οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται ἔρωτες,
οἷοι ἀηδόνες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζου.
ὦ ἔβενος. ὦ χρυσός. ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος.
αἰετοὶ οἰνοχόον κρονίδᾳ διὶ παῖδα φέροντες.
πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω.

ἁμίλατος

ἁ μίλατος ἐρεῖ χ' ὠ τὰν σαμίαν καταβόσκων.
ἔστρωται κλίνα, τῷ ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα.
τὰν μὲν κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὠ ῥοδόπαχυς ἄδωνις
ὀκτωκαιδεκάτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ' ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυρρά.
νῦν μὲν κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτῆς χαιρέτω ἄνδρα·
ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀΐονι ★ πλύοντα. ★ ὑπλίοντα.
λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξεύμεθ' ἀοιδᾶς.
ἕρπεις ὦ φίλ' ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κεἰς ἀχέροντα,
ἡμιθέων ὡς φαντὶ μονώτατος, οὔτ' ἀγαμέμνων
τοῦτ' ἔπαθ' οὔτ' αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως
οὔθ' ἕκτωρ ἑκάβας ὁ γεραίτερος εἴκατι παίδων.
οὐ πατροκλῆς, ἢ πύρρος ἀπὸ τροίας ἐπανελθών.
οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι λαπίθαι καὶ δευκαλίωνες.
οὐ πελοπηϊάδαι τε καὶ ἄργεος ἄκρα πελασγοί.
ἵλα νῦν φίλ' ἄδωνι, καὶ ἐς νέω εὐθυμήσαις.
καὶ νῦν ἦνθες ἄδωνι, καὶ ὅκκ' ἀφίκῃ φίλος ἥξεις.
πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον, ἁ θήλεια
ὀλβία. ὅσα ἴσατι πανολβία ὡς γλυκὺ φωνεῖ.
ὥρα ὅμως κεἰς οἶκον, ἀνάριστος διοκλείδας.
χ' ὡ νὴρ ὄξος ἅπαν. πεινᾶντι γε μηδὲ ποτ' ἔνθῃς
χαῖρε ἄδων' ἀγαπητέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

Υπόθεσις τοῦ ις΄. εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον γέγραπται εἰς ἱέρωνα τὸν ἱεροκλέους τὸν ἔσχατον σικελίας τύραννον. κατέσχε δὲ τὴν ἀρχὴν στρατηγὸς ὑποδειχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις. ὥστε τύραννον αὐτὸν ἀναρρηθῆναι. * μετὰ δὲ τοῦτον ἦρξεν. ἱέρων ὁ γέλωνος. μηδὲν οὖν εἰληφὼς παρὰ τοῦ ἱέρωνος ὁ θεόκριτος διὰ τοῦτο τὸ εἰδύλλιον τοῦτο πεποίηκε, καὶ χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν. ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ σιμωνίδου ἐμφαίνει κιβώτια. λέγεται γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κιβώτια. τὸ μὲν, χαρίτων, τὸ δὲ διδόντων. ὅτε οὖν τις πρὸς αὐτὸν παρεγένετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιβώτια. εὑρίσκετο οὖν τὸ μὲν τῶν χαρίτων κενὸν, τὸ δὲ τῶν διδόντων πλῆρες. καὶ οὕτως ὁ τὴν δωρεὰν αἰτούμενος, ἀνεκόπτετο.

* [illegible]

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΣ.

ΧΑΡΙΤΕΣ, Η ΙΕΡΩΝ.

Αφηγηματικόν.

Ειρι τοῦτο διὸς κούραις μέλει αἰὲν ἀοιδοῖς,
ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
μῶσαι μὲν θεαὶ ἐντί; θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι.
ἄμμες δὲ βροτοὶ, οἵδε βροτοὺς βροτοὶ * ἀείδωμεν.
τίς γὰρ τῶν, ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἠῶ,
ὑμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
ἀσπασίως;

* [illegible]

ἀσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτοις ἀποπέμψει.
αἱ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
πολλά μετωθάζοισαι, ὅτ' ἀληθίην ὁδὸν ἦνθον.
ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐνὶ πυθμένι χηλοῦ,
ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι.
ἔνθ' αὐτῇ σφιν ἕδρη, ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκοντι.
τίς τῶν νῦν τοιόσδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλάσει;
οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις ὡς πάρος ἐσθλοῖς
αἰνεῖσθαι σπεύδοντι. νενίκηνται δ' ὑπὸ κερδέων.
πᾶς δ' ὑπὸ κόλπου χεῖρας ἔχων. πόθεν ※ αὔξεται ἀθρεῖ ※ οἴσεται.
ἄργυρον, οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη,
ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται ἀπωτέρω * ἢ γόνυ κνήμα.

* ἢ γόνυ κνήμας. καὶ οὕτως, ἐνήλλακ-
ται ἡ παροιμία.

ἀοιδὸς μοί τι γένοιτο θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς.
τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι, ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος,
οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμοῦ οἴσεται οὐδέν.
δαιμόνιοι. τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς
κείμενος, οὐχ' ※ ἅδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις. ※ ὧδε.
ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ, καί τινι δοῦναι ἀοιδῶν.
πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι πηῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
ἀνθρώπων. αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν.
μὴ δὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὰν ἐθέλωντι νέεσθαι.

μυσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας.
ὄφρα κε κεἰν ἀΐδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσῃς,
μηδ' ἀκλεὴς μύρηαι ἐπὶ ψυχροῦ ἀχέροντος,
ὥς τίς μακέλῃ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας.
δεινὴν ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμονα κλαίων.
πολλοὶ ἐν ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος ἀλεύα,
ἁρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσθαι.
πολλοὶ δὲ σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σηκόν·
μόσχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι.
μυρία δ' ἂν πεδίον κρανώνιον ἐν διάασκον
ποιμένες ἔκκριτα μῆλα φιλοξείνοισι κρεώνδαις.
ἀλλ' οὔ σφιν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
θυμὸν, ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ ἀχέροντος.
ἄμναστοι δὲ τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες.
δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο.
εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ κήϊος αἰόλα φωνέων,
βάρβιτον ἐς πολύχορδον ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστοὺς
ὁπλοτέροις· τιμὰς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
οἵ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.
τίς δ' ἂν ἀριστῆας λυκίων ποτὲ, τίς κομόωντας
πριαμίδας, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς κύκνον ἔγνω,
εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί.
οὐδ' ὀδυσεὺς ἑκατόν τε καὶ εἴκοσι μῆνας ἀλαθεὶς
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἀΐδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐλθὼν
ζωός,

ζωὸς καὶ σπήλιγγα φυγὼν ὀλοοῖο κύκλωπος·
δηναιὸν κλέος ἔσχεν. ἐσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς
εὔμαιος, καὶ βουσὶ φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος λαέρτης,
εἰ μὴ σφᾶς ὤνασαν ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.
ἐκ μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι.
χρήματα δὲ ζώοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
ἀλλ' ἶσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ἀϊόνι κύματα μετρεῖν,
ὅσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ,
ἢ ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον,
καὶ φιλοκερδίῃ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν.
χαιρέτω ὅστις τοῖος, ἀνήριθμος δέ οἱ εἴη
ἄργυρος, αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν.
αὐτὰρ ἐγὼ τιμήν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα,
πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἑλοίμαν.
δίζημαι δὲ τίνι θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω
σὺν μοίσαις, χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδᾶν,
κουράων ἀπάνευθε διὸς ♣ μέγα βουλεύοντος.
οὔπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανὸς οὐδ' ἐνιαυτούς.
πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι.
ἔσσεται οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμοῦ κεχρήσετ' * ἀοιδοῦ
ῥέξας, ἢ ἀχιλεὺς ὅσον μέγας, ἢ βαρὺς αἴας
ἐν πεδίῳ σιμόεντος, ὅθι φρυγὸς ἠρίον ἴλου.
ἤδη νῦν φοίνικες ὑπ' ἠελίῳ δύνοντι

♣ μέγα βασιλεύοντος. * ἀοιδῶ.

οἰκεῦντες λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ἐρρίγασιν.
ἤδη βαστάζουσι συρακόσιοι μέσα δοῦρα,
ἀχθόμενοι σακέεσι βραχίονος ἰτεΐνοισιν.
ἐν δ' αὐτοῖς ἱέρων, προτέροις ἴσος ἡρώεσσι
ζώννυται, ἵππειαι δὲ κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι.
αἲ γὰρ ζεῦ κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' ἀθάνα,
κούρηθ', ἣ σὺν ματρὶ πολυκλήρων ἐφυραίων
εἴληχας μέγα ἄστυ, παρ' ὕδασι λυσιμελείας,
ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι.
σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μόρον ἀγγελέοντας
τέκνοισ ἠδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν.
ἄστεα τε προτέροισι πάλιν ναίοιντο πολίταις,
δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας.
ἀγροὺς δ' ἐργάζοιντο τεθαλότας. αἱ δ' ἀνάριθμοι
μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι
ἂν πεδίον βλήχοιντο, βόες δ' ἀγεληδὸν ἐς αὖλιν
ἐρχόμεναι σκνιπαῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν.
νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἁνίκα τέττιξ
ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος, ἔνδοθι δένδρων
ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν. ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι
λεπτὰ διαστήσαιντο. βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη.
ὑψηλὸν δ' ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοί.
καὶ πόντου σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὅπη πλατὺ τεῖχος
ἀσφάλτῳ δήσασα σεμίραμις ἐμβασίλευεν.

εἷς μὲν

εἰς μὲν ἐγώ· πολλοὺς δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλας
θυγατέρες, τοῖς πᾶσιν ἴκοι σικελὴν ἀρέθοισαν
ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχματὰν ἱέρωνα.
ὦ ἐτεόκλειοι * χάριτες θεαὶ, αἳ μινύειον
ὀρχομενὸν φιλέοισαι ἀπεχθόμενόν ποτε θήβαις,
ἄκλητος μὲν ἐγὼ μίμνοιμί κεν, ἐς δὲ καλεόντων·
θαρσήσας μοίσαισι σὺν ἁμετέρῃσιν ἱκοίμαν.
καλλείψω δ' οὐδ' ὔμμε. τί γὰρ χαρίτων ἀγαπατὸν
ἀνθρώποις ἀπάνευθεν, ἀεὶ χαρίτεσσιν ἅμ' εἴην.

* θυγατέρες.

Ὑπόθεσις τοῦ ιζ'. εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον, εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται· ἀρατείᾳ δὲ κέχρηται εἰσβολῇ. ὁ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος, Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερενίκης ἦν παῖς. διὸ καὶ ἁμαρτάνει ὁ Μούναρος, τοὺς χρόνους τοῦ Θεοκρίτου ἀναβιβάζων εἰς τὸν Φιλοπάτορα. τοσούτου χρόνου, μαχόμενος διαστήματι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΖ.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ. ΕΙΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ εἰς Δία λήγετε μοῖσαι
ἀθανάτων τὸν ἄριστον, ἐπὴν ἀείδωμεν ἀοιδαῖς.
ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος, ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
καὶ πύματος, καὶ μέσος, ὁ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν.
ἥρωες, τοὶ πρόσθεν ἀφ' ἡμιθέων ἐγένοντο.

ἐγκωμιαστικόν.

ῥέξαντες καλὰ ἔργα, σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν.
αὐτὰρ ἐγὼ πτολεμαῖον ἐπισάμενος καλὰ εἰπεῖν,
ὑμνήσαιμ'· ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλητόμος ἐλθὼν,
παπταίνει παρεόντος ἄδην πόθεν ἄρξεται ἔργου,
τί πρῶτον καταλέξω; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῆν,
οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμησαν βασιλήων.
ἐκ πατέρων μὲν οἷος ἔην, τελέσαι μέγα ἔργον,
ὁ λαγίδας πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
βουλὰν, ἂν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι.
τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
ἀθανάτοις, καί οἱ χρύσεος δόμος ἐν διὸς οἴκῳ
δέδμηται· παρὰ δ' αὐτὸν ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
ἑδριάει, πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτρας.
ἀντία δ' ἡρακλῆος ἕδρα σφιν ταυροφόνοιο
ἵδρυται στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος.
ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανίδῃσι,
χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν,
ὅττι σφέων κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας.
ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται, θεοὶ νέποδες γεγαῶτες.
ἀμφοῖν γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερὸς ἡρακλείδας.
★ ἀμφότεροι δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον ἡρακλῆα.
ιοι. τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ★ ἴῃ κεκορημένος ἤδη
νέκταρος εὐόδμοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,

τῷ μὲν.

τῷ μὲν, τόξον ἔδωκεν, ὑπωλένιόν τε φαρέτραν,
τῷ δὲ, σιδάρειον σκύταλον κεχαραγμένον ὄζοις.
οἳ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρου ἥβας
ὅπλα καὶ αὐτὸν ἄγουσιν γενήταν Διὸς υἱόν.
οἵα δ' ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενίκα
ἔπρεπε θηλυτέρης, ὄφελος μέγα γειναμένοισι.
τᾷ μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κούρα
κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας.
τῷ, οὔπω τινὰ φαντὶ ἁδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναικῶν,
ὅσον περ Πτολεμαῖος ἑὰν ἐφίλασεν ἄκοιτιν.
ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον. ὧδέ κε παισὶ
θαρσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα.
ὁππότε κεν φιλέων βαίνει λέχος ἐς φιλεούσης.
ἀστόργου δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰέν.
ῥηίδιαι δὲ γοναί. τέκνα δ' οὔποτ' ἐοικότα πατρί.
κάλλει ἀριστεύουσα θεάων πότνι' Ἀφροδίτα,
σοὶ τήνα μεμέλητο. σέθεν δ' ἕνεκεν Βερενίκα
εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν,
ἀλλά μιν ἁρπάξασα πάροιθ' ἐπὶ νᾶμα κατενθεῖν
κυάνεον, καὶ στυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
ἐς ναὸν κατέθηκας. τεᾶς δ' ἀπεδάσαο τιμᾶς.
πᾶσιν δ' ἤπιος ἥδε βροτοῖς, μαλακοὺς μὲν ἔρωτας
προσπνείει, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.
ἀργεία κυανόφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα,

μισγομένα τυδῆϊ, τέκεν καλυδώνιον ἄνδρα·
ἀλλὰ θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν ἀχιλῆα·
αἰακίδᾳ πηλῆϊ. σὲ δ' αἰχμητὰ πτολεμαῖε
αἰχμητᾷ πτολεμαίῳ ἀρίζηλος βερενίκα.
καί σε κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἐόντα
δεξαμένα παρὰ ματρὸς ὅτε πρώταν ἴδες ἀῶ.
ἔνθα γὰρ εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον
ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσι,
ἃ δέ οἱ εὐμενέοισα παρίστατο. κὰδ δ' ἄρα πάντων
νωδυνίαν κατέχευε μελῶν. ὁ δὲ, πατρὶ ἐοικὼς
παῖς ἀγαπητὸς ἔγεντο. κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα
φᾶ δὲ καταπτομένα βρέφεος χείρεσσι φίλῃσιν.
ὄλβιε κοῦρε γένοιο, τίοις δέ με τόσσον, ὅσον περ
δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα φοῖβος ἀπόλλων.
ἐν δὲ μιᾷ τιμῇ τρίοπον καταθεῖο κολώναν,
ἶσον δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν.
ἶσον καὶ ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν ἀπόλλων.
ὣς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
ἐς τρὶς ἀπὸ νεφέων μέγας αἰετὸς αἴσιος ὄρνις.
ζηνός που τόδε σᾶμα· διὶ κρονίωνι μέλοντι
αἰδοῖοι βασιλῆες. ὁ δ' ἔξοχος, ὅν κε φιλήσῃ
γεινόμενον τὰ πρῶτα. πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπαδεῖ.
πολλᾶς δὲ κρατέει γαίας, πολλᾶς δὲ θαλάσσας.
μυρίαι ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν.

λαοὶ

λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενοι διὸς ὄμβρῳ.
ἀλλ' οὔτις τόσα φύει. ὅσα χθαμαλὸς αἴγυπτος,
νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν, ὅτε βώλακα θρύπτει.
οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων.
τρεῖς μέν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται.
τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι.
δοιαὶ δὲ τριάδες μετὰ δέ σφισιν ἐννεάδες τρεῖς
τῶν πάντων πτολεμαῖος ἀγήνωρ ἐμβασιλεύει.
καὶ μὴν φοινίκας ἀποτέμνεται, ἀῤῥαβίας τε,
καὶ συρίης, λιβύης τὲ κελαινῶν τ' αἰθιοπήων.
παμφυλίοισί τε πᾶσι, καὶ αἰχμηταῖς κιλίκεσσι
σημαίνει, λυκίοις τὲ, φιλοπτολέμοις τε κάρεσσι
καὶ νάσοις κυκλάδεσσιν, ἐπεί οἱ νᾶες ἄρισται
πόντον ἐπιπλώοντι. θάλασσα δὲ πᾶσα, καὶ αἶα,
καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται πτολεμαίῳ.
πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι.
ὄλβῳ μὲν πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας.
τόσον ἐπ' ἆμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον
πάντοθε. λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἕκηλοι,
οὐ γάρ τις δηΐων πολυκήτεα νεῖλον ἐπεμβὰς
πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐστάσατο κώμαις,
οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο ναός.
θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος αἰγυπτίῃσιν,

οἷος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι
ξανθοκόμας πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλλειν·
ᾧ ἐπὶ πάγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν,
οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆϊ, τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός.
οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς,
μυρμάκων ἅτε πλοῦτος ἀεὶ κέχυται μογεόντων.
ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,
αἰεὶ ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι
πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι.
πολλὸν δὲ πολίεσσι. πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
οὐδὲ διωνύσου τις ἀνὴρ ἱεροὺς κατ' ἀγῶνας
ἵκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδὰν,
ᾧ οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.
μουσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι πτολεμαῖον
ἀντ' εὐεργεσίης, τί δὲ κάλλιον ἀνδρί κεν εἴη.
ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι.
τοῦτο καὶ ἀτρείδαισι μένει. τὰ δὲ μυρία κεῖνα
ὅσσα μέγαν πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἑλόντες,
ἀέρι πᾶ κέκρυπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος
μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίη.
ςειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκ μάσσεται ἴχνη.
μητρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο ναούς.
ἐν δ' αὐτοὺς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι
ἵδρυσεν, πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγούς.

πολλὰ

πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ὅγε μηρία καίει,
μασὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν,
αὐτός τ' ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς οὔτις ἀρείω
νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ
ἐκ θυμοῦ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.
ὧδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
οὓς τέκετο κρείουσα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπου·
ἓν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρῃ,
χεῖρας φοιβήσασα μύροις ἔτι παρθένος Ἶρις.
χαῖρ' ὦναξ Πτολεμαῖε. σέθεν δ' ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων
μνάσομαι ἡμιθέων. δοκέω δ' ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
φθέγξομαι ἐσσομένοις. ἀρετήν γε μὲν ἐκ Διὸς ♣ αἰτεῦ. ♣ ἕξεις.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΗ.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

Διηγηματικόν.

Ἔν ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
παρθενικαὶ ★ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι
★ θάλλοντ' ὑακίνθῳ κοσμόν.
πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο
δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
ἁνίκα ♣ Τυνδαρέω κατελέξατο τὰν ἀγαπατὰν ♣ Τυνδαρίδα.
μνασήσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
ποσσὶ περιπλέκτοις, περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.

οὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες ὦ φίλε γαμβρέ.
ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος, ἦ ῥα φίλυπνος;
ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
εὕδειν μὰν χρήζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ.
παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ
παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον. ἐπεὶ καὶ ἔνας καὶ ἐς ἀῶ,
κεἰς ἔτος ἐξ ἔτεος μενέλαε τεὰ νυὸς ἅδε,
ὄλβιε γάμβρ' ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
ἐς σπάρταν, ὅποι ὧλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
μοῦνος ἐν ἡμιθέοις κρονίδαν δία πενθερὸν ἑξεῖς
ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ἵκετο χλαῖναν,
οἵα ἀχαιιάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα.
ἦ μέγα κα τέκοιτ' εἰ ματέρι τίκτεν ὁμοῖον.
ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, αἷς δρόμος ωὑτὸς,
χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' εὐρώταο λοετροῖς,
τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία.
τᾶν, οὐδ' ἅτις ἄμωμος, ἐπεί χ' ἑλένᾳ παρισωθῇ.
ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφανε πρόσωπον,
πότνια νὺξ ἅτε. λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
ὧδε καὶ ἁ χρυσέα ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἁμῖν.
πιείρα. μεγάλα, ἅτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρούρᾳ.
ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι θεσσαλὸς ἵππος.
ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως ἑλένα λακεδαίμονι κόσμος.
οὔτε τις ἐκ ταλάρω πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,

οὔτ'

αὐτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄξιον ἱστῷ
κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ καλεόντων.
οὐ μὰν οὐ κιθάραν τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
ἄρτεμιν ἀοίδοισα καὶ εὐρύστερνον ἀθάναν
ὡς ἑλένα. τᾶς, πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.
ὦ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρη, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη.
ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
ἑρψοῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας,
πολλά τευ ὦ ἑλένα μεμναμέναι. ὡς γαλαθηναὶ
ἄρνες γειναμένης ὄϊος μαστὸν ποθέοισαι.
πρᾶται τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον.
πρᾶται δ' ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
λαζόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον.
γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται, ὡς παριών τις * παῦτ' εἰλίνοδωρ.
* ἀγνοίη δωρισὶ, σέβου μ' ἑλένας φυτὸν εἰμί.
χαίροις ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρὲ,
λατὼ μὲν δοίη, λατὼ κουροτρόφος ὔμμιν
εὐτεκνίην, κύπρις δὲ θεὰ κύπρις ἶσον ἔρασθαι
ἀλλάλων. ζεὺς δὲ κρονίδας ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον.
ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔλθῃ
εὕδετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες
καὶ πόθον. ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἀῶ, μήτι λάθησθε.
νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπίκα πρᾶτος ἀοιδὸς

ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ, ἀνασχὼν εὔτριχα δειρήν.
ὑμὰν ὦ ὑμέναιε γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΘ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ ΒΟΥΚΟΛΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ.

Ἐπικήδειον. δοκεῖ δ' οὐκ εἶναι θεοκρίτου τοῦτο τὸ εἰδύλλιον, ἀλλὰ ἴσως τοῦ μόσχου. ἀριθμοῦνται δὲ τρεῖς ποιηταὶ τῶν βουκολικῶν· θεόκριτος, μόσχος, βίων.

Αἰλινά μοι στοναχεῖτε νάπαι καὶ δώριον ὕδωρ.
καὶ ποταμοὶ κλαίοιτε τὸν ἱμερόεντα βίωνα.
νῦν φυτά μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοάοισθε.
ἄνθεα νῦν στυγνοῖσιν ἀποπνείοιτε κορύμβοις,
νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα. νῦν ἀνεμῶνα,
νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα καὶ πλέον αἰαῖ.
λάμβανε τοῖς πετάλοισι. καλὸς τέθνακε μελικτάς.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
ἀηδόνες αἱ πυκινοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις
νάμασι τοῖς σικελοῖς ἀγγείλατε τᾶς ἀρεθούσας,
ὅττι βίων τέθνακεν ὁ βουκόλος, ὅττι σὺν αὐτῷ
καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ᾤχετο δωρὶς ἀοιδά.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε μοῖσαι.

στρυμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασιν αἴλινα κύκνοι,
καὶ γοεροῖσ στομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ᾠδὰν
οἵαν ὑμετέροις ποτὶ χείλεσι γῆρυς ἀείδει.
εἴπατε δ' αὖ κούραισ οἰαγρίσιν, εἴπατε πάσαις
βιστονίαις νύμφαισιν ἀπώλετο δώριος ὀρφεύσ.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιοσ οὐκέτι μέλπει.
οὐκέτ' ἐρημαίησιν ὑπὸ δρυσὶν ἥμενοσ ᾄδει,
ἀλλὰ παρὰ πλουτῆϊ μέλος ληθαῖον ἀείδει.
ὤρεα δ' ἐστὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες αἱ ποτὶ ταύροις
πλαζόμεναι γοάοντι καὶ οὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
σεῖο βίων ἔκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς ἀπόλλων.
καὶ σάτυροι μύροντο μελάγχλαινοί τε πρίηποι.
καὶ πᾶνες στοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος. αἵ τε καθ' ὕλαν
κρανίδεσ ὠδύραντο καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.
ἀχὼ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται, ὅττι σιωπῇ,
κοὐκέτι μιμεῖται τὰ σὰ χείλεα· σῷ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
δένδρεα καρπὸν ἔριψε τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
μάλων οὐκ ἔρρευσε καλὸν γλάγοσ. οὐ μέλι σίμβλων
κάτθανεν ἐν κηρῷ λυπεύμενον. οὐκέτι γὰρ δεῖ
τῶ μέλιτος τῶ σῶ τεθνακότοσ ἄλλο τρυγᾶσθαι.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεοσ, ἄρχετε μοῖσαι.
οὐ τόσον εἰναλίαισι παρ' ἠόσι μύρατο δέλφιν.

οὐ δὲ τόσον πόκ' ἄεισεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδὼν.
οὐ δὲ τόσον θρήνησεν ἀν' ὤρεα μακρὰ χελιδών.
ἀλκυόνος δ' οὐ τόσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε κῆυξ.
Ἀρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
οὐ δὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι κήρυλος ᾆσεν.

* ✶ κήρυλόν φασί τινες καλεῖσθαι ἀλκυόνα ὅταν γηράσῃ, ἀριστοτέλης δὲ εἴρηκεν ἀλκυόνα τὸν κήρυλον. οἱ δὲ ἀλκυόνων ἄρρενας, κήρυλον καλοῦσι.

οὐ τόσον ἠώοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν ἀοῦς
ἰπτάμενος περὶ σᾶμα κινύρατο μέμνονος ὄρνις.
ὅσον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο βίωνος.
Ἀρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
ἀδονίδες πᾶσαί τε χελιδόνες ἅς πόκ' ἔτερπεν,
ἃς λαλέειν ἐδίδασκε, καθεζόμεναι δ' ἐπὶ πρέμνοις
ἀντίον ἀλλάλαισιν ἐκώκυον· αἱ δ' ὑπεφώνευν
ὄρνιθες, λυπεῖσθε πελειάδες, ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς.
Ἀρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
τίς ποτὶ σᾷ σύριγγι μελίσδεται ὦ τριπόθατε;
τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θάσει σόμα; τίς θρασὺς οὕ-
εἰσέτι γὰρ πνείει τὰ σὰ χείλεα καὶ τὸ σὸν ἄσθμα (τως;
ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσι τεᾶς ἐπιβώσκετ' ἀοιδάς.
πανὶ φέρω τὸ μέλισμα. τάχ' ἂν κἀκεῖνος ἐρείσαι
τὸ σόμα δειμαίνοι μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.
Ἀρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε μοῖσαι.

κλαίει καὶ γαλάτεια τὸ σὸν μέλος ἅν ποκ' ἔτερπες
ἑζομέναν παρὰ σεῖο παρ' ἠιόνεσσι θαλάσσης.
οὐ γὰρ ἴσον κύκλωπι μελίσδεο, τὸν μὲν ἔφευγεν
ἁ καλὰ γαλάτεια, σὲ δ' ἁδὺ ἀπέβλεπεν ἅλμας.
καὶ νῦν λασαμένα τῶ κύματος, ἐν ψαμάθοισιν
ἕζετ' ἐρημαίαισιν. βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
πάντα τοι ὦ βοῦτα ξυγκάτθανε δῶρα τὰ μοισᾶν.
παρθενικᾶν ἐρόεντα φιλήματα χείλεα παίδων.
καὶ στυγνὸν περὶ σῆμα τεὸν κλαίουσιν ἔρωτες.
ἁ κύπρις φιλέει σε πολὺ πλέον ἢ τὸ φίλαμα
τὸ, πρώαν τὸν ἄδωνιν ἀποθνάσκοντα φίλασε.
τοῦτό τοι ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε δεύτερον ἄλγος.
τοῦτο μέλη νέον ἄλγος, ἀπώλετο πρᾶν τοι ὅμηρος.
τῆνο τὸ καλλιόπας γλυκερὸν στόμα, καί σε λέγοντι
μύρεσθαι καλὸν υἷα πολυκλαύστοισι ῥεέθροις,
πᾶσαν δ' ἔπλησας φωνᾶς ἅλα. νῦν πάλιν ἄλλον
υἱέα δακρύεις. καινῷ δ' ἐπὶ πένθεϊ τάκῃ.
ἀμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι· ὃς μὲν ἔπινε
παγασίδος κράνας. ὃ δ' ἔχεν πόμα τᾶς ἀρεθούσας.
χ' ὃ μὲν τυνδαρέοιο καλὰν ἄεισε θύγατρα,
καὶ θέτιδος μέγαν υἷα, καὶ ἀτρείδαν μενέλαον.
κεῖνος δ' οὐ πολέμως. οὐ δάκρυα. πᾶνα δ' ἔμελπε
καὶ βώτας ἐλίγαινε, καὶ ἀείδων ἐνόμευε,

καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἁδέα πόρτιν ἄμελγε·
καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν ἔρωτα
ἔτρεφεν ἐν κόλποισι καὶ ἤρεσε τὴν ἀφροδίτην.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
πᾶσα βίων θρηνεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἄστεα πάντα.
ἄσκρη μὲν γοάει σε πολὺ πλέον ἡσιόδοιο.
πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον βοιωτίδες ὕλαι.
οὐ τόσον ἀλκαίῳ περιμύρατο λέσβος ἐρυμνά;
οὐ δὲ τόσον τὸν ἀοιδὸν ἐμύρατο τήϊον ἄστυ.
σὲ πλέον ἀρχιλόχοιο ποθεῖ πάρος; ἀντὶ δὲ σαπφοῦς
εἰσέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἁ μιτυλάνα.

Μάρκος ὁ μουσοῦρος, ἔλεγε ταυτά
τινα λείπειν·

★ Πάντες ὅσοις καπυρὸν τελέθει στόμα βωκολιασδὲ
ἐκ μοισᾶν σέο πότμον ἀνακλαίουσιν θανόντος.
κλαίει σικελίδας τὸ σάμου κλέος ἐν δὲ κύδωσιν,
♣ ♣ ἀσκληπιάδην λέγει τὸν ἐπιγράμ-
ματογράφον.
ὁ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμματι φαιδρὸς ἰδέσθαι
δάκρυα νῦν λυκίδας κλαίων χέει. ἔν τε πολίταις
τριοπίδαις ποταμῷ θρηνεῖ πῆ ἄλεντι φιλητᾶς. ★
ἐν δὲ συρακοσίοισι θεόκριτος· αὐτὰρ ἐγώ τοι
αὐσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ᾠδᾶς
βωκο-

βωκολικᾶς. ἀλλ' ἃν τ' ἐδιδάξαο σεῖο μαθητάς
κλαρονόμως μώσας τᾶς Δωρίδος, ἄμμε γεραίρων
ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπας ἀοιδάν.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
αἲ αἲ ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται,
ἢ, τὰ χλωρὰ σέλινα τότ' εὐθαλές οὖλον ἄνηθον
ὕστερον αὖ ζώοντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι.
ἄμμες δ' οἱ μεγάλοι, καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
ὁππότε πρῶτα θάνωμες ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κοίλᾳ
εὕδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.
καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔσσεαι ἐν γᾷ,
ταῖς νύμφαισι δ' ἔδοξεν ἀεὶ τὸν βάτραχον ἄδειν.
τῷ δ' ἐγὼ οὐ φθονέοιμι; τὸ γὰρ μέλος οὐ καλὸν ἄδει.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
φάρμακον ἦλθε βίων ποτὶ σὸν στόμα φάρμακον εἶδες
τίς τεῦ τοῖς χείλεσι ποτ' ἔδραμε κοὐκ ἐγλυκάνθη;
τίς δὲ βροτὸς τοσοῦτον ἀνάμερος ἢ κεράσαι τοι;
ἢ δοῦναι καλέοντι φάρμακον, ἔφυγεν ᾠδάν.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
ἀλλὰ δίκα κίχε πάντας. ἐγὼ δ' ὑπὸ πένθεϊ τῷδε,
δάκρυα καὶ τεὸν οἶτον ὀδύρομαι. εἰ δυνάμαν δὲ
ὡς ὀρφεὺς καταβὰς ποτὶ τάρταρον, ὥς ποκ' ὀδυσσεύς
ὡς πάρος ἀλκείδας κἠγὼ τάχ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον
πλουτέος, ὥσκεν ἴδοιμι καὶ εἰ πλουτῆι μελίσδεις.

ὡς ἂν ἀκουσαίμαν τί μελίσδεαι, ἀλλὰ παρὰ κώρᾳ
σικελικόν τι λίγαινε, καὶ ἁδύ τι βουκολιάσδευ,
κἀκείνη σικελαῖσιν ἐν αἰτναίαισιν ἔπαιξεν
ἀόσι καὶ μέλος ᾖδε τὸ δώριον, οὐκ ἀγέραστος
ἐσσεῖθ' ἁ μολπὰ, χ' ὡς ὀρφέϊ πρόσθεν ἔδωκεν
ἁδέα φορμίζοντι παλίσσυτον εὐρυδίκειαν,
καὶ σὲ βίων πέμψει τοῖς ὤρεσιν. εἰ δέ τι κἠγὼν
συρίσδεν δυνάμαν παρὰ πλουτέϊ κα' ὐτὸς ἄειδον.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΚ.

ΕΥΡΩΠΗ.

Ευρώπῃ ποτὲ κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἧκεν ὄνειρον,
νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσταται ἐγγύθι δ' ἠώς.
ὕπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων
λυσιμελὴς, πεδάᾳ μαλακῷ κατὰ φάεα δεσμῷ.
εὖτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων.
τῆμος ὑπωροφίοισιν ἐνὶ κνώσσουσα δόμοισι
φοίνικος θυγάτηρ, ἔτι παρθένος εὐρώπεια
ὠίσατ' ἠπείρους δοιὰς περὶ εἷο μάχεσθαι.
ἀσίδ', ἀντιπέρην τε. φυὴν δ' ἔχον οἷα γυναῖκες.
ἡ δ' ἀσία καὶ μᾶλλον, ἔχε περιίσχετο κούρης.
φάσκεν δ' ὥς μιν ἔτικτε καὶ ὡς ἀτιτήλατο μιν αὐτή.
ἡ δ' ἑτέρη κρατερῇσι βιαζομένα παλάμῃσιν
εἴρυσεν οὐκ ἀέκουσαν ἐπεὶ φάτο μόρσιμον εἶναι

ἐκ Διὸς.

ἐκ Διὸς, αἰγιόχου γέρας ἔμμεναι Εὐρώπειαν.
ἡ δ' ἀπὸ μὲν στρωτῶν λεχέων θόρε δειμαίνουσα
παλλομένη κραδίην· τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον.
ἑζομένη δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκὴν ἔχεν ἀμφοτέρας δὲ
εἰσέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας.
ὀψὲ δὲ δὴ μάλ' ἔπειτ' ἀνενείκατο παρθένος αὐδήν.
τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπουρανίων προΐηλε
ποῖοί με στρωτῶν λεχέων ὕπερ ἐν θαλάμοισιν
ἡδὺ μάλα κνώσσουσαν ἀνεπτοίησαν ὄνειροι.
τίς δ' ἦν ἡ ξείνη, ἣν εἴσιδον ὑπνώουσα.
ὥς μ' ἔβαλε κραδίην κείνης πόθος, ὥς με καὶ αὐτὴ
ἀσπασίως ὑπέδεκτο, καὶ ὡς σφετέρην ἴδε παῖδα.
ἀλλά μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.
ὣς εἰποῦσ' ἀνόρουσε. φίλας δ' ἐπεδίζεθ' ἑταίρας
ἥλικας οἰετέας θυμήρεας εὐπατερείας.
τῇσιν ἀεὶ συνάθυρεν ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο
ἢ ὅτε φαιδρύνοιτο χρόα προχοῇσιν ἀναύρων
ἢ ὁπότ' ἐκ λειμῶνος ἐύπνοα λείρια κέρποι.
ταὶ δέ οἱ αἶψα φάανθεν, ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἑκάστη
ἀνθοδόκον τάλαρον, ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον
ἀγχιάλους, ὅθι τ' αἰὲν ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο
τερπόμεναι ῥοδέῃ τε φυῇ καὶ κύματος ἠχῇ.
αὐτὴ δὲ χρύσεον τάλαρον φέρεν Εὐρώπεια
θηητὸν, μέγα θαῦμα, μέγαν πόνον Ἡφαίστοιο.

ὃν λιβύη πόρε δῶρον ὅτ' ἐς λέχος ἐννοσιγαίου
ἤιεν, ἣ δὲ πόρε περικαλλεῖ τηλεφαάσσῃ.
ἥτε οἱ αἵματος ἔσκεν. ἀνύμφῳ δ' εὐρωπείῃ
μήτηρ τηλεφάασσα περικλυτὸν ὤπασε δῶρον.
ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μαρμαίροντα.
ἐν μὲν ἔην χρυσοῖο τετυγμένη ἰνάχου ἰὼ
εἰσέτι πόρτις ἐοῦσα, φυὴν δ' οὐκ εἶχε γυναικός.
φοίτα δ' ἤδη πόσσιν. ἐφ' ἁλμυρὰ βαῖνε κέλευθα
νηχομένῃ ἰκέλη κυανοῦ δ' ἐτέτυκτο θάλασσα.
δοιοὶ δ' ἕστασαν ὑψοῦ ἐπ' ὀφρύος αἰγιαλοῖο
φῶτες ἀολλήδην. θηεῦντο δὲ ποντοπόρον βοῦν.
ἐν δ' ἦν ζεὺς ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θείῃ
πόρτιος ἐς καλλίστην δ' ἑπταπόρῳ παρὰ νείλῳ
ἐκ βοὸς εὐκεράοιο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα.
ἀργύρεος μὲν ἔην νείλου ῥόος· ἡ δ' ἄρα πόρτις
χαλκεία. χρυσοῦ δὲ τετυγμένος αὐτὸς ἔην ζεύς.
ἀμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ στεφάνην ταλάροιο
ἑρμείης ἤσκητο πέλας δ' οἱ ἐκτετάνυστο
ἄργος ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι
τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυάνθεϊ χροιῇ
ταρσὸν ἀναπλώσας ὡς εἴτέ τις ὠκύαλος νηῦς
χρυσοῖο ταλάροιο περίσκεπε χείλεα ταρσοῖς.
τοῖος ἔην τάλαρος περικαλλέος εὐρωπείης.

αἱ δ' ἐπεὶ οὖν λειμῶνας ἐσήλυθον ἀνθεμόεντας,
ἄλλη ἐπ' ἀλλήλαισι τότ' ἄνθεσι θυμὸν ἔτερπον.
τῶν ἡ μὲν νάρκισσον ἐΰπνοον. ἡ δ' ὑάκινθον
ἡ δ' ἴον, ἡ δ' ἕρπυλλον ἀπαίνυτο, πολλὰ δ' ἔραζε
λειμώνων ἐαροτροφέων * πίπτεσκε πέτηλα. * θαλέθεσκε.
αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἔθειραν
δρέπτον ἐριδμαίνουσαι, ἀτὰρ μέση ἔστη ἄνασσα
ἀγλαΐην πυρσοῖο ῥόδου χείρεσσι λέγουσα.
οἷά περ ἐν χαρίτεσσι διέπρεπεν ἀφρογένεια.
οὐ μὲν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ' ἄνθεσι θυμὸν ἰαίνειν.
οὐδ' ἄρα παρθενίην μίτρην ἄχραντον ἔρυσθαι.
ἦ γὰρ δὴ κρονίδης ὥς μιν φράσαθ' ὡς ἐβέβλητο
θυμὸν ἀνωΐστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι
κύπριδος ἣ μούνη δύναται καὶ ζῆνα δαμάσσαι.
δὴ γὰρ ἀλευόμενός τε χόλον ζηλήμονος ἥρης,
παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀταλὸν νόον ἐξαπατῆσαι,
κρύψε θεὸν καὶ τρέψε δέμας. καὶ γίγνετο ταῦρος.
οὐχ οἷος σταθμοῖς ἐνιφέρβεται, οὐδὲ μὲν οἷος
ὅστις ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφορον ἀπήνην.
τοῦ δ' ἤτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκεν.
ἶσα τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτελλε καρήνου.
ἀντία κεραίην ἡμιτόμου ἅτε κύκλα σελήνης.
ἤλυθε δ' ἐς λειμῶνα, καὶ οὐκ ἐφόβησε φανηθεὶς
παρθενικάς. πάσῃσι δ' ἔρως γένετ' ἐγγὺς ἱκέσθαι.

ψαῦσαι θ' ἱμείροντο βοός. τοῦ ἄμβροτος ὀδμὴ
τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκαίνυτο λαρὸν ἀϋτμήν.
στῆ δὲ ποδῶν προπάροιθεν ἀμύμονος εὐρωπείης
καί οἱ λιχμάζεσκε δέρην κατέθελγε δὲ κούρην.
ἡ δέ μιν ἀμφαφάασκε καὶ ἠρέμα χείρεσιν ἀφρὸν
πολλὸν ἀπὸ στομάτων ἀπομόργνυ καὶ κύσε ταῦρον.
αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκήσατο φαίης κ' αὐλοῦ
μυγδονίου λιγὺν ἦχον ἀνηπύοντος ἀκούειν.
ὤκλασε δὲ πρὸ ποδοῖιν. ἐδέρκετο δ' εὐρώπειαν
αὐχέν' ἐπιστρέψας, καί οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον.
ἡ δὲ βαθυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῇσι.
δεῦθ' ἑτάραι φίλιαι καὶ ὁμήλικες ὄφρ' ἐπὶ τῷδε
ἑζόμεναι ταύρῳ τερπώμεθα, δὴ γὰρ ἁπάσας
νῶτον ὑποστορέσας ἀναδέξεται οἷα τ' ἐνηὴς
πρηΰς ὁ δ' εἰσιδέειν καὶ μείλιχος, οὐδέ τι ταύροις
ἄλλοισι προσέοικε. νόος δέ οἱ ἠΰτε φωτὸς
αἴσιμος ἀμφιθέει. μούνης δ' ἐπιδεύεται αὐδῆς.
ὣς φαμένη νώτοισιν ἐφίζανε μειδιόωσα.
αἱ δ' ἄλλαι μέλλεσκον. ἄφαρ δ' ἀνεπήλατο ταῦρος
ἣν θέλεν ἁρπάξας, ὠκὺς δ' ἐπὶ πόντον ἵκανεν.
ἡ δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἑταίρας
χεῖρας ὀρεγνυμένη. ταὶ δ' οὐκ ἐδύναντο κιχάνειν.
ἀκτάων δ' ἐπιβὰς πρόσω θέεν ἠΰτε δελφίς,
νηρεΐδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἁλὸς, αἳ δ' ἄρα πᾶσαι

κητείοις νώτοισιν ἐφήμενοι αὐτοχέοντο.
καὶ δ' αὐτὸς βαρύδουπος ὑπεὶρ ἅλος ἐννοσίγαιος
κῦμα κατιθύνων ἁλίης ἡγεῖτο κελεύθου.
αὐτοκασιγνήτῳ, τοὶ δ' ἀμφί μιν ἠγερέθοντο
Τρίτωνες πόντοιο βαθυρρόου ἐνναετῆρες
κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.
ἡ δ' ἄρ ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νώτοις,
τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρας. ἐν χερὶ δ' ἄλλῃ.
εἴρυε πορφυρέας κόλπου πτύχας. ὄφρα κε * νηῶν * γυίων.
ἐνδεύη ἑλκόμενον πολιῆς ἁλὸς ἄσπετον ὕδωρ.
κολπώθη δ' ὤμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης,
ἱστίον οἷά τε νηός. ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρην.
ἡ δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπὸ πατρίδος ἦεν ἄνευθεν
φαίνετο δ' οὔτ' ἀκτή τις ἁλίρροθος οὔτ' ὄρος αἰπύ.
ἀλλ' ἀὴρ μὲν ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπείρων
ἀμφί ἑ παπτήνασα τόσην ἀνενείκατο φωνήν.
πῇ με φέρεις θεόταυρε; τίς ἔπλεο; πῶς δὲ κέλευθον
ἀργαλέοισι πόδεσσι διέρχεαι; οὐδὲ θάλασσαν
δειμαίνεις. νηυσὶ γὰρ ἐπίδρομός ἐστι θάλασσα
ὠκυάλοις, ταῦροι δ' ἁλίην τρομέουσιν ἀταρπόν.
ποῖόν σοι ποτὸν ἡδύ; τί δ' ἐξ ἁλὸς ἔσσετ' ἐδωδή;
ἦ ἄρα τίς ἐσσι θεὸς, τί θεοῖς ἀπεοικότα ῥέζεις.
οὔθ' ἅλιοι δελφῖνες ἐπὶ χθονός, οὔτε τι ταῦροι
ἐν πόντῳ στείχουσι. σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον

ἄβροχος ἀΐσσεις χηλαὶ δέ τοι εἰσὶν ἐρετμά.
ἦ τάχα καὶ γλαυκῆς ὑπὲρ ἠέρος ὑψόσ' ἀερθεὶς
ἴκελος αἰψηροῖσι ποτήσεαι οἰωνοῖσιν.
οἴ μοι ἐγὼ μέγα δή τι δυσάμμορος ἥ ῥά τε δῶμα
πατρὸς ἀποπρολιποῦσα καὶ ἑσπομένη βοῒ τῷδε,
ξείνην ναυτιλίην ἐφέπω καὶ πλάζομαι οἴη.
ἀλλὰ σύ μοι μεδέων πολιῆς ἁλὸς ἐννοσίγαιε
ἵλαος ἀντιάσειας, ἐέλπομαι εἰσοράασθαι
τόν δε κατιθύνοντα πλόον προκέλευθον ἐμεῖο.
οὐκ ἀθεεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὰ κέλευθα.
ὣς φάτο. τὴν δ' ὧδε προσεφώνεεν ἠΰκερως βοῦς.
θάρσει παρθενική. μὴ δείδιθι πόντιον οἶδμα.
αὐτός τοι ζεύς εἰμι καὶ ἐγγύθεν εἴδομαι εἶναι
ταῦρος, ἐπεὶ δύναμαί γε φανήμεναι ὅττι θέλοιμι.
σὸς γὲ πόθος μ' ἐνέηκε τόσην ἅλα μετρήσασθαι
ταῦρον ἐειδόμενον. κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη,
ἥ μ' ἔθρεψε καὶ αὐτόν, ὅπα νυμφήϊα σεῖο
ἔσσεται ἐξ ἐμέθεν δὲ κλειτοὺς φύσεαι υἷας.
οἳ σκηπτοῦχοι ἅπασιν ἐπιχθονίοισιν ἔσονται.
ὣς φάτο καὶ τετέλεστο τάπερ φάτο. φαίνετο μὲν δὴ
κρήτη. ζεὺς δὲ πάλιν ἑτέρην ἀνελάζετο μορφήν.
λῦσε δέ οἱ μίτρην, καί οἱ λέχος ἔντυνον ὧραι.
ἡ δὲ πάρος κούρη ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη.
καὶ κρονίδῃ τέκνα τίκτε, καὶ αὐτίκα γίνετο μήτηρ.

ΕΙΔΥΛ.

ΜΟΣΧΟΥ, ΕΡΩΣ.

ΔΡΑΠΕΤΗΣ.

Ἁ Κύπρις τὸν ἔρωτα τὸν υἱέα μακρὸν ἐβώστρει. Διηγηματικόν.
εἴ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν ἔρωτα.
δραπετίδας ἐμός ἐστιν. ὁ μανυτὰς γέρας ἕξει.
μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ κύπριδος, ἢν δ' ἀγάγῃς νιν,
οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμά τυ δ' ὦ ξένε. καὶ πλέον ἕξεις.
ἔστι δ' ὁ παῖς περίσαμος. ἐν εἰκόσι πᾶσι μάθοις νιν.
χρῶτα μὲν, οὐ λευκός, πυρὶ δ' εἴκελος, ὄμματα δ' αὐτῷ
δριμύλα καὶ φλογόεντα, κακαὶ φρένες, ἁδὺ λάλημα
οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται, ὡς μέλι φωνά.
ἢν δὲ χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος. ἠπεροπευτάς.
οὐδὲν ἀλαθεύων, δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει.
εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον
μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια. μακρὰ δὲ βάλλει.
βάλλει κεἰς ἀχέροντα, καὶ εἰς ἀΐδεω βασιλῆα.
γυμνὸς μὲν τόγε σῶμα νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται.
καὶ πτερόεις ὅσον ὄρνις ἐφίπταται. ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλως
ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας. ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται.
τόξον ἔχει μάλα βαιόν. ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον·
τυτθὸν ἐὸν τὸ βέλεμνον. ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται.
καὶ χρύσεον περὶ νῶτα φαρέτριον. ἔνδοθι δ' ἐντὶ

ἐντὶ πικροὶ κάλαμοι. τοῖς, πολλάκι κἀμὲ τιτρώσκει.
πάντα μὲν ἄγρια πάντα. πολὺ πλεῖον δ᾽ ἡ αὐτῷ
βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα, τὸν ἅλιον αὐτὸν αἰθει.
ἢν τύγ᾽ ἕλῃς τῆνον, δήσας ἄγε. μὴ δ᾽ ἐλεήσῃς.
κἢν ποτ᾽ ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανάσῃ.
κἢν γελάᾳ, τύνιν ἕλκε. καὶ ἢν ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
φεῦγε. κακὸν τὸ φίλαμα. τὰ χείλεα φάρμακον ἐντί.
ἢν δὲ λέγῃ λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσά μοι ὅπλα,
μήτι θίγῃς. πλάνα δῶρα. τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

ΕΙΔΥΛΛ. ΚΒ.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

Τὸν κλέπταν ποτ᾽ ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα
κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον ἄκρα δὲ χειρῶν
δάκτυλα πάνθ᾽ ὑπένυξεν. ὁ δ᾽ ἄλγεε καὶ χέρ᾽ ἐφύσῃ.
καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο. τᾷ δ᾽ ἀφροδίτᾳ
δεῖξεν τὰν ὀδύναν. καὶ μέμφετο ὅττι γε τυτθὸν
θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα ζαύματα ποιεῖ.
χ᾽ ἁ μάτηρ γελάσασα, τί δ᾽ οὐκ ἴσον ἐσσὶ μελίσσαις;
χ᾽ ὡ τυτθὸς μὲν ἐῄς, τὰ δὲ ζαύματα ἁλίκα ποιεῖς.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ.

ἐπικήδειον. οὐδὲ τοῦτο δοκεῖ εἶναι Θεοκρίτου, ἀλλὰ Βίωνος. μνήμην γὰρ ποιεῖται τοῦ ἀδώνιδος Φιλήματος ἐν ὑστέρῳ ἐπιταφίῳ, ὃ καὶ πρότερον ἐν τῷ εἰς Βίωνα.

Αἰάζω τὸν ἄδωνιν, ἀπώλετο καλὸς ἄδωνις.
ὤλετο καλὸς ἄδωνις, ἐπαιάζουσιν ἔρωτες.
μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι κύπρι καθεῦδε.
ἔγρεο δειλαία κυανοστόλε, καὶ πλατάγησον
στήθεα, καὶ λέγε πᾶσιν ἀπώλετο καλὸς ἄδωνις.
αἰάζω τὸν ἄδωνιν ἐπαιάζουσιν ἔρωτες.
κεῖται καλὸς ἄδωνις ἐπ' ὤρεσι, μηρὸν ὀδόντι
λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπείς, καὶ κύπριν ἀνιῇ,
λεπτὸν ἀποψύχων, τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα
χιονέας κατὰ σαρκός. ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκεῖ,
καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῶ χείλευς, ἀμφὶ δὲ τήνῳ
θνάσκει, καὶ τὸ φίλημα, τὸ μήποτε κύπρις ἀφήσει.
κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ οὐ ζώοντος ἀρέσκει:
ἀλλ' οὐκ εἶδεν ἄδωνις ὅ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.
αἰάζω τὸν ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν ἔρωτες
ἄγριον ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν ἄδωνις.
μεῖζον δ' ἁ κυθέρεια φέρει ποτι κάρδιον ἕλκος.

κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠρύοντο
καὶ νύμφαι κλαίουσιν ὀρειάδες. ἁ δ' ἀφροδίτα,
λυσαμένα πλοκαμῖδας ἀνὰ δρυμοὺς ἀλάληται
πενθαλέα. νήπλεκτος. ἀσάνδαλος: αἱ δὲ βάτοι νιν,
ἐρχομέναν κείροντι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται.
ὀξὺ δὲ κωκύουσα δι' ἄγκεα μακρὰ φορεῖται
ἀσσύριον βοόωσα πόσιν, καὶ παῖδα καλεῦσα.
ἀμφὶ δέ μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ᾐωρεῖτο.
στάθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο. οἱ δ' ὑπομαζοὶ
χιόνεοι τὸ πάροιθεν ἀδώνιδι πορφύροντο.
αἰαῖ τὰν κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν ἔρωτες.
ὤλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα. συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος ὅτε ζώεσκεν ἄδωνις,
κάτθανε δ' ἁ μορφὰ σὺν ἀδώνιδι κύπριδος αἰαῖ.
ὤρεα πάντα λέγοντι καὶ αἱ δρύες αἲ τὸν ἄδωνιν.
καὶ ποταμοὶ κλαίουσι τὰ πένθεα τᾶς ἀφροδίτας
καὶ παγαὶ τὸν ἄδωνιν ἐν οὔρεσι δακρύοντι:
ἄνθεα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθραίνεται. ἁ δὲ κυθήρη,
πάντας ἀνὰ κναμὼς καὶ ἀνὰ πτόλιν οἰκτρὸν ἀείδει.
αἰαῖ τὰν κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς ἄδωνις,
ἀχὼ δ' ἀντεβόασεν, ἀπώλετο καλὸς ἄδωνις.
κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἄν; αἰαῖ.
ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν ἀδώνιδος ἄσχετον ἕλκος,
ὡς ἴδε φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ,

πάχεας

πάχεας ἀμπετάσασα κινύρετο, μεῖνον ἄδωνι
δύσποτμε. μεῖνον ἄδωνι πανύστατον ὥς σε κιχείω.
ὥς σε περιπτύξω, καὶ χείλεα χείλεσι μίξω.
ἔγρεο τυτθὸν ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον.
τοσοῦτόν με φίλασον. ὅσον ζώει τὸ φίλαμα.
ἄχρις ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα, κεἰς ἐμὸν ἧπαρ
πνεῦμα τεὸν ῥεύσει. τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω.
ἐκ δὲ πίω τὸν ἔρωτα, φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω
ὡς αὐτὸν τὸν ἄδωνιν, ἐπεὶ σύ με δύσμορε φεύγεις.
φεύγεις μακρὸν ἄδωνι καὶ ἔρχεαι εἰς ἀχέροντα.
καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον, ἁ δὲ τάλαινα
ζώω. καὶ θεὸς ἐμμὶ καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.
λάμβανε περσεφόνα τὸν ἐμὸν πόσιν. ἐσσὶ γὰρ αὐτὰ
πολλὸν ἐμεῦ κρείσσων. τὸ δὲ πᾶν καλὸν, ἐς σὲ καταρρεῖ.
εἰμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίην.
καὶ κλαίω τὸν ἄδωνιν, ὅ μοι θάνε καὶ σὲ φοβεῦμαι
θνάσκεις ὦ τριπόθατε, πόθος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτη.
χήρη δ' ἁ κυθέρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' ἔρωτες.
σοὶ δ' ἅμα κεστὸς ὄλωλε. τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις
καλὸς ἐὼν τοσοῦτον ἐμήναο θηρσὶ παλαίειν;
ὧ δ' ὀλοφύρατο κύπρις ἐπαιάζουσιν ἔρωτες
αἲ αἲ τὰν κυθέρειαν. ἀπώλετο καλὸς ἄδωνις.
δάκρυον ἁ παφίη τόσον ἐγχέει, ὅσον ἄδωνις
αἷμα χέει. τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίνεται ἄνθη.

αἷμα ῥόδον τίκτει· τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν·
αἰάζω τὸν ἄδωνιν. ἀπώλετο καλὸς ἄδωνις.
μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο κύπρι.
ἔς' ἀγαθὰ στιβάς. ἔστιν ἀδώνιδι στιβὰς ἑτοίμα·
λέκτρον ἔχει κυθέρεια τὸ σὸν τὸ δὲ νεκρὸς ἄδωνις,
καὶ νέκυς ὢν καλός ἐστι καλὸς νέκυς οἷα καθεύδων,
κάτθεο καὶ μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν οἷς ἐνίαυεν
τοῖς μετὰ τεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει,
παγχρυσέῳ κλιντῆρι. πόθει καὶ στυγνὸν ἄδωνιν.
βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι πάντα σὺν αὐτῷ
ὡς τῆνος τέθνακε καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
ῥαῖνε δέ μιν μύροισιν ἀλείφασι ῥαῖνε μύροισιν.
ὀλλύσθω μύρα πάντα. τὸ σὸν μύρον ὤλετ' ἄδωνις.
κέκλιται ἁβρὸς ἄδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν.
ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν ἔρωτες,
κειράμενοι χαίτας ἐπ' ἀδώνιδι, χ' ὁ μὲν ὀϊστώς.
ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν' ὃς δ' εὔπτερον ἆγε φαρέτραν.
χ' ὁ μὲν ἔλυσε πέδιλον ἀδώνιδος, ὃς δὲ λέβησι
χρυσείοις φορέησιν ὕδωρ. ὁ δὲ μηρία λούει.
ὃς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσι ἀναψύχει τὸν ἄδωνιν.
αὐτὰν τὰν κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν ἔρωτες.
ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς ὑμέναιος,
καὶ στέφος ἐξεπέτασε γαμήλιον. οὐκέτι δ' ὑμὰν
ὑμὰν οὐκέτ' ἀειδόμενον μέλος ᾄδεται αἶ αἶ.

αἰαῖ καὶ

αἱ αἱ καὶ τὸν ἄδωνιν ἔτι πλέον αἱ ὑμέναιον.
αἱ χάριτες κλαίοντι τὸν υἱέα τῶ κινύραο,
ὤλετο καλὸς ἄδωνις ἐν ἀλλήλησι λέγοισαι.
αὐταὶ δ' ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὺ διώνα.
καὶ μοῖραι τὸν ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν ἄδωνιν
καί μιν ἐπαείδουσιν, ὁ δέ σφισιν οὐκ ἐπακούει.
οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει. κώρα δέ μιν οὐκ ἀπολύει.
λῆγε γόων κυθέρεια, τὸ σήμερον ἴσχεο κώμων.
δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚΔ.

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι.
καί μ' ἐπικερτομέοισα τάδ' ἔννεπεν. ἔρρ' ἀπ' ἐμοῖο
βουκόλος ὢν ἐθέλεις με κῦσαι τάλαν, οὐ μεμάθηκα
ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστικὰ χείλεα θλίβειν.
μὴ τύγε μευ κύσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις.
οἷα βλέπεις, ὁποῖα λαλέεις. ὡς ἄγρια παίσδεις.
ὡς τρυφερὸν λαλέεις. ὡς κωτίλα ῥήματα φάσδεις.
ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαῖτα.
χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι εἰσὶ μέλαινες.
καὶ κακὸν ἐξόσδεις, ἀπ' ἐμεῦ φύγε μή με μολύνῃς.
τοιάδε μυθίζοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν.

χείλεσι μυθίζοισα, καὶ ὄμμασι λοξοβλέποισα.
καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο. καί τι σεσηρός
καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν, ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα.
καὶ χρόα φοινίχθην, ὑπὸ τὤλγεος ὡς ῥόδον ἕρσα.
χ' ἁ μὲν ἔβα με λιποῖσα. φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργάν.
ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα:
ποιμένες εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον. οὐ καλὸς ἐμμί;
ἆρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξεν.
καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος
ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον. ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν.
χαῖται δ' οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυνται.
καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις.
ὄμματά μοι δ' ἄρ' ἔην χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας.
τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον. ἐκ στομάτων δὲ.
ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα, ἢ μελικήρω:
ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα. καὶ ἢν σύριγγι μελίσδω.
κἢν αὐλῷ λαλέω. κἢν δώνακι. κἢν πανναύλῳ.
καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες.
καὶ πᾶσαί με φιλεῦντι. τὰ δ' ἀστικά μ' οὐκ ἐφίλασεν.
ἀλλ' ὅτι βουκόλος ἐμμὶ παρέδραμε κ' οὔποτ' ἀκούει.
χ' ὡ καλὸς Διόνυσος ἐν ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει.
οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βούτᾳ.
καὶ φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν. αὐτὸν ἄδωνιν.
ἐν δρυμοῖσι φίλασε καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.

ἐν δυμίων δέ τις ἦν οὐ βουκόλος. ὅν τε σελάνα
βουκολέοντα φίλασεν. ἀπ' ὀλύμπω δὲ μολοῖσα
λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε.
καὶ τὺ ῥέα κλαίεις τὸν βουκόλον. οὐχὶ δὲ καὶ τὺ
ὦ κρονίδα. διὰ παῖδα βοηνόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης.
εὐνίκα δὲ μόνα τὸν βουκόλον οὐκ ἐφίλασεν.
ἁ κυβέλας κρέσσων καὶ κύπριδος ἅ τε σελάνας,
μηκέτι μηδὲ κύπρι τὸν ἄδεα. μήτε κατ' ἄστυ
μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις. μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚΕ.

ΑΛΙΕΙΣ.

Ἁ πενία διόφαντε μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει.
αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος, οὐδὲ γὰρ εὕδειν
ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι τὸν ὕπνον,
αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐπισάμεναι μελεδῶναι.
ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαις
κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ, ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
κεῖτο τὰ τοῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
τοὶ κάλαμοι, τἄγκιστρα, τὰ φυκιόεντά τε λῆδα
ὁρμιαὶ κύρτοι. καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι·
μήρινθοι, κώπας τε γέρων δ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος.

νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς εἵματα πῖλοι.
οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ' οὐχ ἵνα. πάντα περισσά,
πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρα πενία. σφὰς ἑταίρως,
οὐδεὶς δ' ἐν μέσῳ γίτων, πενία δὲ παρ' αὐτήν.
θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασα.
οὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα σελάνας
τοὺς δ' ἁλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.
ψεύδονται φίλε πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
τῶ θέρεος μινύθειν. ὅτε τ' ἄματα μακρὰ φέρει Ζεύς.
ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὀνείρατα, κοὐδέπω ἀώς
μὴ λαθόμαν; τί τὸ χρῆμα χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι
ἀσφαλίως μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος, οὐ γὰρ ὁ καιρὸς.
αὐτομάτως παρέβα τὸν ἑὸν δρόμον, ἀλλὰ τὸν ὕπνον
ἁ φροντὶς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῦντι.
ἆρ' ἔμαθες κρίνειν πόκ' ἐνύπνια, χρηστὰ γὰρ εἶδον
οὔσι θέλω τῶ μεῦ φαντάσματος ἧμεν ἄμοιρον
ὡς καὶ τὰν ἄγραν τὠνείρατα πάντα μερίζευ.
οὐ γὰρ νικάξῃ κατὰ τὸν νόον, οὗτος ἄριστος
ἐστὶν ὀνειροκρίτας ὁ διδάσκαλός ἐστι, παρ' ᾧ νόος
κ' ἄλλως καὶ σχολή ἐστι. τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι μηδὲ καθεύδων.
ἄτρεμος ἐν ῥάμνῳ. τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ.

φαντὶ

Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τόδ' ἔχειν. λέγε μοί ποτε νυκτὸς
ὄψιν πάντα τεῷ δὲ λέγων μάνυσον ἑταίρῳ.
Δειλινὸν. ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν,
οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος; ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ
εἰ μέμνῃ τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ', εἶδον ἐμαυτὸν
ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα. καθιζόμενος δὲ δόκευον
ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο. καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται, ἰχθύα κἠγών;
χ' ὁ μὲν τἀγκίστρῳ ποτε φύετο, καὶ ῥέεν αἷμα.
τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῶ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
τὼ χέρε τεινόμενος περικνώδαλον εὗρον ἀγῶνα
πῶς μὲν ἕλω μέγαν ἰχθὺν, ἀφαυροτέροισι σιδάροις
ἶθ' ὑπομιμνάσκων τῶ τραύματος. ἄρ' ἐμὲ νύξεις
καὶ νύξῃ χαλέψας ὁ φεύγοντος ἔτεινα
ἤνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον. ἀνῆλκυσα χρύσεον ἰχθὺν
πάντα τῶ χρυσῶ πεπυκασμένον, εἶχε με δεῖμα
μή τι Ποσειδάωνι πέλει πεφιλαμένος ἰχθύς.
ἢ τάχα τᾶς γλαύκας κειμήλιον ἀμφιτρίτης.
ἠρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τῶγ' κίστρω ἀπέλυσα,
μήποτε τῶ στόματος τῶγ' κίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
καὶ τὸν μὲν πισῦρσι κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο.
ὤμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγεσι πόδα θεῖναι.
ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς καὶ τῶ χρυσῶ βασιλεύσειν

ταῦτά με κἀξήγειρε. τὺ δ' ὦ ξένε λυιτὲν ἔρειδε
τὰν γνώμαν. ὅρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.
καὶ σύ γε μὴ τρέσῃς, οὐκ ὤμοσας. οὐδὲ γὰρ ἰχθῦν
χρύσεον εἶδες ἢ εὗρες, ἴσαι δὲ ψεύδεσιν ὄψεις.
εἰ δ' ὕπερ οὐ κνώσσων τὺ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις
ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ τὸν σάρκιον ἰχθὺν
μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καί τοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚϚ.

ΜΕΓΑΡΑ ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΔΩΡΙΔΙ.

Δραματικὸν καὶ οὐ μιμικῶς.

Μᾶτερ ἐμὰ τίφθ' ὧδε φίλον κατὰ θυμὸν ἰάπτεις
ἐκπάγλως ἀχέοισα. τὸ πρὶν δέ τοι οὐκ ἔτ' ἔρευθος
σώζετ' ἐπιρρεθέεσι. τί μοι τόσον ἠνίησαι
ἦρ' ὅτι ἄλγεα πάσχει ἀπείριτα φαίδιμος υἱὸς
ἀνδρὸς ὑπ' οὐτιδανοῖο λέων ὡσεὶ θ' ὑπὸ νεβροῦ;
ὤμοι ἐγὼ τί νυ μ' ὧδε θεοὶ τόσον ἠτίμασαν
ἀθάνατοι. τί νυ μ' ὧδε κακῇ γονέες τέκον αἴσῃ.
δύσμορος. ἥτ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμύμονος ἐς λέχος ἦλθον
τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν.
ἠδ' ἔτι νῦν σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμόν.
τοῦ δ' οὔτις γένετ' ἄλλος ἀποτμότερος ζωόντων.

οὐδὲ

οὐ δὲ τόσον σφετέρῃσιν ἐγεύσατο φροντίσι κηδέων
σχέτλιος· ὃς τόξοισιν ἅ οἱ πόρεν αὐτὸς ἀπόλλων,
ἢ ἔτινος κηρῶν. ἢ ἐριννύος αἰνὰ βέλεμνα
παῖδας ἑοὺς κατέπεφνε. καὶ ἐκ φίλον εἵλετο θυμὸν
μαινόμενος κατὰ οἶκον. ὃ δ' ἔμπλεος ἔσκε φόνοιο.
τοὺς μὲν ἐγὼ δύστηνος ἐμοῖσ' ἴδον ὀφθαλμοῖσι
βαλλομένους ὑπὸ πατρὶ, τὸ δ' οὐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλῳ.
οὐδέ σφιν δυνάμην ἀδινὸν καλέουσιν ἀρῆξαι.
μητέρ' ἐὴν ἐπεὶ ἐγγὺς ἀνίκητον κακὸν ἦεν.
ὡς δ' ἔτ' ὀδύρεται ὄρνις ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς.
ὀλλυμένοις, οὕς τ' αἰνὸς ὄφις ἔτι νηπιάχοντας
θάμνοις ἐν πυκινοῖσι κατεσθίει. ἣ δὲ κατ' αὐτοὺς
πωτᾶται κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ,
οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι. ἦ γάρ οἱ αὐτῇ
ἆσσον ἴμεν μέγα τάρβος ἀμειλίκτοιο πελώρου,
ὣς ἐγὼ αἰνοτόκεια φίλον τέκος αἰάζουσα,
μαινομένοισι πόδεσσι, δόμον κατὰ πολλῶν ἐφοίτων
ὥς γ' ὄφελον μετὰ παισὶν ἅμα θνήσκουσα καὶ αὐτὴ,
κεῖσθαι φαρμακόεντα δι' ἥπατος ἰὸν ἔχουσα·
ἄρτεμι θηλυτέρῃσι μέγα κρείουσα γυναιξί.
τὼ δέ χ' ἡμέας κλαύσαντε φίλαις ἐπὶ χερσὶ τοκῆες,
πολλοῖς σὺν κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης.
καί κεν ἕνα χρύσειον ἐς ὀστέα κρωσσὸν ἁπάντων
λέξαντες κατέθαψαν ὅθι πρῶτον γενόμεσθα.

νῦν δ' οἱ μὲν θήβην κεροβόφον ἐνναίουσιν
ἀονίης πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀροῦντες.
αὐτὰρ ἐγὼ τίρυνθα κατὰ κραναὴν πόλιν ἥρας
πολλοῖσιν δύστηνος ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἦτορ,
αἰεὶ ὁμῶς. δακρύων δὲ πάρεστί μοι οὐδ' ἴ' ἐρωή.
ἀλλὰ πόσιν μὲν ὁρῶ παῦρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ. πολέων γάρ οἱ ἔργον ἑτοῖμον
μόχθων. τοὺς, ἐπὶ γαῖαν ἀλώμενος ἠδὲ θάλασσαν
μοχθίζει, πέτρης ὅ γ' ἔχων νόον. ἠὲ σιδήρου.
καρτερὸν ἐν στήθεσι σὺ δ' ἠύτε λείβεαι ὕδωρ
νύκτας τε κλαίουσα καὶ ἐκ διὸς ἤμαθ' ὁπόσα.
ἄλλος μὰν οὐκ ἄντις γ' εὐφῆναί με πελασὰς,
κηδεμόνων. οὐ γάρ σφε δόμων κατὰ τοῖχος ἐέργει.
καὶ λίαν πάντες γε πέραν πιτυώδεος ἰσθμοῦ
ναίουσ'. οὐδέ μοι ἐστὶ πρὸς ὅντινά κε βλέψασα
οἷα γυνὴ πανάποτμος, ἀναψύξαιμι φίλον κῆρ,
νόσφιν δὴ πύρρης συνομαίμονος. ἡ δὲ καὶ αὐτή.
ἀμφὶ πόσει σφετέρῳ πλέον ἄχθεται ἰφικλῆι
σῷ υἱῷ. πάντων γὰρ ὀϊζυρώτατα τέκνα
γείνασθαί σε θεῷ τε καὶ ἀνέρι θνητῷ ἔολπα.
ὣς ἄρ' ἔφη. τὰ δέ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μήλων,
κόλπον ἐς ἱμερόεντα κατὰ βλεφάρων ἐχέοντο.
μνησαμένη τέκνων τε καὶ ὧν μετέπειτα τοκήων.
ὣς δ' αὔτως δακρύοισι παρήια λεύκ' ἐδίαινεν

ἀλκμή-

ἀλκμήνη· βαρὺ δ' ἦγε καὶ ἐκ θυμοῦ στενάχουσα.
μύθοισιν πυκινοῖσι φίλων νυὸν ὧδε μετηύδα
δαιμονίη παίδων, τί νύ τοι φρεσὶν ἔμπεσε τοῦτο.
πυκαλίμης. πῶς ἄμμ' ἐθέλεις ὀροθυνέμεν ἄμφω.
κήδε' ἄλαστα λέγουσα. τὰ δ' οὐ νῦν πρῶτα κέκλαυται.
οὐχ' ἅλις οἷς ἐχόμεσθα τὸ δεύτατον αἰεὶ ἐπ' ἦμαρ
γιγνομένοις. μάλα μέν γε φιλοθρηνής κέ τις εἴη.
ὅς τις ἀειθμήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσσιν.
θάρσει. οὐ τοιῆς δ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἴσης.
καὶ δ' αὐτὴν ὁρόωσα φίλον τέκος ἀζύγιον
ἄλγεσι μοχθίζουσαν. ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμί.
ἀγαλάαν ὅτε δή τε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐστί.
καί σε μάλ' ἐκπάγλως ὀλοφύρομαι. ἠδ' ἐλεαίρω.
οὕνεκεν ἡμετέροιο λυγροῦ μετὰ δαίμονος ἔσχες.
ὅσθ' ἡμῖν ἐφύπερθε κάρης βάρης αἰορεῖται.
ἴστω γὰρ κούρη τε καὶ εὐέανος δημήτηρ.
ἃς καὶ μέγα βλαφθείς τις ἑκὼν ἐπίορκος ὀμόσσῃ
δυσμενέων. μηδέν σε χερειότερον φρεσὶν ᾗσι
στέργειν, ἢ εἴπερ μοι ὑπ' ἐκ νηδυόφιν ἦλθες.
καί μοι τηλυγέτη ἐνὶ δώμασι παρθένος ἦσθα.
οὐδ' ἄρ τήν γ' οἴω πάμπαν ἔολπά σε τοῦτό γε λήθειν.
τῷ δ', μὴ δ' ἐξείπῃς τόγ' ἐμὸν θάλος ὥς σευ ἀκήδω
μηδ' εἴκ' ἠυκόμου νιόβης πυκινώτερα κλαίω.
οὐθὲν γὰρ νέμεσις ἦν ὑπὲρ τέκνου γοάασθαι.

μητέρει δῦς παθέοντος, ἐπεὶ δέκα μῆνας ἔκαμνον.
πρίν καί περ τ' ἰδέειν μιν ἐμῷ ὑπὸ ἧπατ' ἔχοισα.
καί με πυλάρταο σχεδὸν ἤγαγεν ἀϊδονῆος.
ὠ δὲ ἔλις τοκέεσσα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλαν.
νῦν δέ μοι οἴχεται οἶος ἐπ' ἀλλοτρίης νέον ἆθλον
ἐκτελέων, οὐδ' οἶδα δυσάμμορος, εἴτε μιν αὖτιν
ἐνθάδε νοστήσαντα ὑποδέξομαι, εἴτε καὶ οὐκί.
πρὸς δ' ἔτι μ' ἐπτοίησε διὰ γλυκὺν αἰνὸς ὄνειρος
ὕπνον, δειμαίνω δὲ παλίγκοτον ὄψιν ἰδοῦσα
ἐκ πάγλως· μή μοί τι τέκνοις ἀποθύμιον ἔρδῃ.
εἴσατο γάρ μοι ἔχων μακέλλην εὐεργέα χερσὶ
παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρῃσι, βίη ἡρακληείη.
τῇ μεγάλην ἐλάχαινε δεδεγμένος ὡς ἐπὶ μισθῷ,
τάφρον. τηλεθάοντος ἐπ' ἐσχατιῇ τινος ἀγροῦ.
γυμνὸς ἄνευ χλαίνης τε, καὶ εὐμίτροιο χιτῶνος.
αὐτὰρ ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργου,
καρτερὸν οἰνοπέδοιο πονεύμενος ἕρκος ἀλωῆς,
ἤτοι ὁ λίστρον ἔμελλεν ἐπὶ προὔχοντος ἐρείσας.
αὐδῆρυ καταδῦναι, ἃ καὶ πάρος εἵματα ἕστο.
ἐξαπίνης δ' ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπέριο βαθείης,
πῦρ ἄμοτον, περὶ δ' αὐτὸν ἀθέσφατος εἱλεῖτο φλόξ.
αὐτὰρ ὅγ' αἰὲν ὄπισθε θοοῖς ἀνεχάζετο ποσὶν
ἐκφυγέειν μεμαὼς ὀλοὸν μένος ἡφαίστοιο.
αἰεὶ δὲ προπάροιθεν ἑοῦ χροὸς ἠΰτε γέρρον

νώμασκεν

γνώμασκεν μακέλῃ· τοὶ δ' ὄμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα
πάπταινεν μὴ δή μιν ἐπιφλέξῃ δήϊον πῦρ.
τοῦ μὲν ἀοσσῆσαι λελιημένος ὥς μοι ἔικτο
Ἰφικλέης μεγάθυμος ἐπ' οὐδεῖ κάππεσ' ὀλισθὼν
πρίν γ' ἐλθεῖν. οὐδ' ὀρθὸς ἀναστῆναι δύνατ' αὖτις.
ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔκειτο. γέρων ὥστ' ἀμενηνός,
ὅν τε καὶ οὐκ ἐθέλοντα βιήσατο γῆρας ἀτερπὲς
κάππεσειν, κεῖται δ' ὅγ' αὖθι χθονὸς ἔμπεδον αὐτοῦ,
εἰσόκέ τις χειρός μιν ἀνειρύσῃ παριόντων.
αἰδεσθεὶς ὄπιδα προτέρην πολιοῖο γενείου,
ὡς ἐν γῇ λελίαστο σακέσπαλος Ἰφικλείης.
αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανέοντας ὁρῶσα
παῖδας ἐμούς. μέχρι δή μοι ἀπέσσυτο νήδυμος ὕπνος
ὀφθαλμῶν. ἠὼς δὲ παραυτίκα φαίνετο ἐλθεῖν.
τοῖα φίλη μοι ὄνειρα διὰ φρένας ἐπτοίησαν.
παννυχίη. τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυσθῆα τρέποιτο.
οἴκου ἀφ' ἡμετέροιο. γένοιτο δὲ μάντις ἐκείνῳ
θυμὸς ἐμός, μὴ ἄλλο παρεκτελέσειέ τι δαίμων.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚΖ.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ ΙΛΔΙ.

Ἐγκωμιαστικὸν ἐν τῷ διηγηματικῷ.

Ὑμνέομεν Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱὼ,
Κάστορα καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πὺξ ἐρεθίζειν,

χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσοις βοέοισιν ἱμᾶσιν.
ὑμνέομεν καὶ δὶς, καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
κούρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίους δύ' ἀδελφούς.
ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων.
ἵππων θ' αἱματόεντα ταρασσομένων καθ' ὅμιλον.
νάων θ' αἳ δύοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα.
ἄστρα βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις.
οἱ δὲ σφέων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα.
ἠὲ καὶ ἐκ πρώραθεν. ἢ ὅππα θυμὸς ἑκάστου,
εἰς κοίλαν ἔρριψαν. ἀνέρρηξαν δ' ἄρα τοίχους
ἀμφοτέρους. κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα
εἰκῆ ἀποκλασθέντα, πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
νυκτὸς ἐφερπύσας. παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα,
κοπτομένη πνοιαῖς τε. καὶ ἀρρήκτοισι χαλάζαις.
ἀλλ' ἔμπης ὑμεῖς γε καὶ ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νᾶας.
αὐτοῖσιν ναύταισιν ὀιομένοις θανέεσθαι.
αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι. λιπαρὰ δὲ γαλάνα
ἂμ πέλαγος. νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι.
ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
φάτνη. σημαίνοισα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα.
ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι ὦ φίλοι ἄμφω,
ἱππῆες. κιθαρισταί. ἀεθλητῆρες. ἀοιδοί.
κάστορος ἢ πρώτου πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν;
ἀμφοτέρους ὑμνέων, πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.

ἦ μὰν

ἡ μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας
ἀργὼ, καὶ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα πόντου,
βέβρυκας εἰσαφίκανε θεῶν φίλα τέκνα φέρουσα,
ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ
τοίχων ἄνδρες ἔβαινον. ἰησονίης ἀπὸ νηός.
ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα βαθὺν, καὶ ὑπήνεμον ἀκτὴν,
εὐνάς τ' ἐστόρνυντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων.
κάστωρ δ' αἰολόπωλος, ὅτ' οἰνωπὸς πολυδεύκης,
ἄμφω ἐρημάζεσκον ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων.
παντοίην δ' ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην,
εὗρον ἀέναον κράναν, ὑπὸ λυσάδι πέτρῃ
ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ, αἱ δ' ὑπένερθεν
ἀλλαὶ, κρυστάλλῳ, ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
ἐκ βυθοῦ. ὑψηλαὶ δὲ πεφύκασιν ἀγχίθι πεῦκαι.
λεῦκαί τε. πλάτανοί τε. καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι.
ἄνθεά τ' εὐώδη λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
ὅσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας.
ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε
δεινὸς ἰδεῖν. σκληραῖσι τεθλασμένος οὔατα πυγμαῖς
στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια. καὶ πλατὺ νῶτον.
σαρκὶ σιδηρείῃ. σφυρήλατος οἷα κολοσσός.
ἐν δὲ μύες στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον,
ἕστασαν ἠύτε πέτροι ὀλοοίτροχοι. οὕς τε κυλίνδων
χειμάρρους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις.

αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ᾐωρεῖτο
ἄκρων, δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.
τὸν, πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος πολυδεύκης.
χαῖρε ξεῖν', ὅστ' ἐσσὶ, τίνες βροτοὶ ὧν ὅδε χῶρος;
Α. χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ὁρῶ, τοὺς μήποτ' ὄπωπα;
Π. θάρσει. μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λεύσσειν.
Α. θαρσέω. κοὐκ ἐκ σοῦ με διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν.
Π. ἄγριος εἶ. πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἠδ' ὑπερόπτης.
Α. τοιόσδ' οἷον ὁρᾶς, τῆς σῆς γε μὲν οὐκ ἐπιβαίνω.
Π. ἔλθοις. καὶ ξενίων γε τυχὼν, πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις.
Α. μή τε σύ με ξείνιζε. τὰ τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἑτοίμῳ.
Π. δαιμόνι', οὐδ' ἄν τοι γε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης;
Α. γνώσεαι εἴ σεο δίψος, ἀνειμένα χείλεα τέρσει.
Π. ἄργυρος ἢ τίς ὁ μισθὸς ἐρεῖς, ὥ κέν σε πίθοιμεν;
Α. εἰς ἑνὶ χεῖρας ἄειρον. ἐναντίος ἀνδρὶ καταστὰς
πυγμάχος, ἢ καὶ ποσὶ θένων σκέλος, ὄμματα δ'
πὺξ διατεινάμενος, σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης. (ὀρθὰ
Π. τίς γὰρ ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμοὺς συνερείσω ἱμάντας;
Α. ἐγγὺς ὁρᾶς οὐ σύ με. ἁμὸς κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.
Π. ἦ καὶ ἄεθλον ἑτοῖμον ἐφ' ᾧ δηρισόμεθ' ἄμφω;
Α. σὸς μὲν ἐγὼ σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴ κε κρατήσω.
Π. ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί.
Α. εἴτ' οὖν ὀρνίθεσσιν ἐοικότες, εἴτε λέουσι,
γινόμεθ', οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.

ἦρ' ἄμυκος.

ἦ ῥ᾽ ἄμυκος. καὶ κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον.
οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερᾶς πλατανίστας.
κόχλου φυσηθέντος ἀεὶ βέβρυκες κομόωντες.
ὣς δ᾽ αὔτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαῒ κάστωρ.
οἱ δ᾽ ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις
χεῖρας. καὶ περὶ γυῖα μακροὺς εἵλιξαν ἱμάντας,
ἐς μέσσον σύναγον φόνον ἀλλήλοισι πνέοντες.
ἔνθα πολὺς σφίσι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
ὁππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο.
ἰδρείῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες ὦ πολύδευκες:
βάλλετο δ᾽ ἀκτίνεσσιν ἅπαν ἀμύκοιο πρόσωπον.
αὐτὰρ ὅγ᾽ ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἵετο πρόσσω.
χερσὶ τιτυσκόμενος, τοῦ δ᾽ ἄκρον τύψε γένειον
τυνδαρίδης ἐπιόντος. ὀρίνθη δὲ πλέον ἢ πρὶν
σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε. πολὺς δ᾽ ἐπέκειτο νενευκὼς
ἐς γαῖαν. βέβρυκες δ᾽ ἐπαΰτεον. ἐκ δ᾽ ἑτέρωθεν
ἥρωες κρατερὸν πολυδεύκεα θαρσύνεσκον.
δειδιότες μὴ πρίν μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε,
χώρῳ ἐνὶ στεινῷ. τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
ἤτοι ὅγ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος διὸς υἱὸς,
ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδίς. ἔσχεθε δ᾽ ὁρμῆς
παῖδα ποσειδάωνος ὑπερφίαλόν περ ἐόντα,
ἔστη δὲ πληγαῖς μεθύων. ἐκ δ᾽ ἔπτυσεν αἷμα

φοίνιον. οἱ δ' ἅμα πάντες ἀρισῆες κελάδησαν,
ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ σόμα τε γναθμούς τε,
ὄμματα δ' οἰδήσαντος ἀπεστείνωτο προσώπου.
τὼν μὲν ἄναξ ἐτίνασεν ἑτώσια χερσὶ προδεικνὺς
πάντοθεν. ἀλλ' ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
μέσσος ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφύος ἤλασε πυγμήν.
πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. αὐτὰρ ὁ πλαγεὶς,
ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη.
ἔνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος.
ἀλλάλους δ' ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν.
ἀλλ' ὁ μὲν ἐς σῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
αὐχένος ἀρχαγὸς βεβρύκων. ὁ δ' ἀεικέσι πλαγαῖς
πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος πολυδεύκης.
σάρκες δ' αὖ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον. ἐκ μεγάλου δὲ
αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός. ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γυῖα
ἁπτόμενος φορέεσκε πόνου. καὶ χροιὴν ἀμείνων.
πῶς γὰρ δὴ διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν
εἰπὲ θεά, σὺ γὰρ οἶσθα. ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης
φθέγξομαι, ὡς ἐθέλεις σύ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ.
ἤτοι ὅπερ ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον.
σκαιῇ μὲν σκαιὴν πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα.
δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθεὶς, ἑτέρᾳ δ' ἐπιβαίνων,
δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπὸ λαγόνος πλατὺ γυῖον.
ἀλλ' ὅγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῇ. στιβαρῇ δ' ἄρα χειρὶ,

πλᾶξεν

πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὤμῳ·
ἐκ δὲ χύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος.
λαιῇ δὲ στόμα τύψε. πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες.
αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δηλεῖτο πρόσωπον,
μέχρι συνηλοίησε παρήϊα. πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν
κεῖτ' ἀλλοφρονέων. καὶ ἀνέσχεθε νεῖκος ἀπαυδῶν
ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας. ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν
τὸν μὲν ἄρα κρατέων περ ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας
ὦ πύκτα πολύδευκες· ὄμοσσε δέ ρι μέγαν ὅρκον
ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο ποσειδάωνα κικλήσκων,
μήποτέ ρι ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.
καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι ἄναξ. σὲ δὲ κάστορ ἀείσω
τυνδαρίδα. ταχύπωλε δορυσσόε, χαλκεοθώραξ.
τὼ μὲν, ἀναρπάξαντε δύω φερέτην διὸς υἱὼ,
δοιὰς λευκίπποιο κόρας δοιὼ δ' ἄρα τώγε
ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεὼ, υἷ' ἀφαρῆος
γαμβρὼ μελλογάμω, λυγκεὺς καὶ ὁ καρτερὸς ἴδας.
ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένου ἀφαρῆος,
ἐκ δίφρων ἄρα πάντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
ἔγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσι.
κάστωρ δ' αὖ μετέειπεν ὑπ' ἐκ κόρυθος. μέγ' ἀΰσας.
δαιμόνιοι τί μάχης ἱμείρετε. πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
ἀλλοτρίαις χαλεποί. γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι
ἡμῖν ὁ λεύκιππος ἑὰς ἔδνωσε θύγατρας.

ταῖς δὲ πολὺ προτέροις ἄμμιν γάμος οὗτος ἐν ὅρκῳ·
ὑμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι
βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν·
ἄνδρα παρεξέψασθε· γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις
ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν,
αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα, καὶ οὐ πολύμυθος ἐὼν περ·
οὐχ οὕτω φίλοι ἄνδρες ἀριστήεσσιν ἔοικε
μνηστεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἤδη ἕτοιμοι.
πολλά τοι σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππήλατος ἆλις
ἀρκαδία τ' εὔμαλος, ἀχαιῶν τε πτολίεθρα.
μεσσάνα τε καὶ ἄργος. ἅπασά τε σισυφὶς ἀκτά.
ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
μυρίαι. οὔτε φυῆς ἐπιδευέες οὔτε νόοιο·
τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἅς κ' ἐθέλητε·
ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλοιντό γε πενθεροὶ εἶν·
ὔμμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι.
καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅμα πατρώϊον αἷμα.
ἀλλὰ φίλοι τοῦτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
νῶϊ γάμον σφῷν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες·
ἴσκον τοιάδε πολλὰ τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα
πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο, χάρις δ' οὐχ ἕσπετο μύθοις·
σφὼ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
πείθεσθ' ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐσόν·
εἰ δ' ὑμῖν κραδίη πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρὴ

νεῖκος

νεῖκος ἀναρρήξαντας ὁμοίιον ἔχθεα λῦσαι.
ἴδας μὲν καὶ ὅμαιμος ἐμὸς κρατερὸς πολυδεύκης
χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπεχθομένας ὑσμίνης.
νῶϊ δ' ἐγὼ λυγκεύς τε διακρινώμεθ' ἄρηϊ
ὁπλοτέρω γεγαῶτε. γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
ἁμετέροις λείπωμεν. ἅλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου
εἷς. ἀτὰρ ὥλλοι πάντας εὐφανέουσιν ἑταίρους.
νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν ὑμεναιώσουσι δὲ κούρας
τάσδ', ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.
εἶπε. τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώλια θήσειν.
τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον, ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε λυγκεὺς
σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πρᾶταν.
ὣς δ' αὔτως κάστωρ ἐπινάξατο δούρατος ἀκμὰς
καρτερός. ἀμφοτέροις δὲ λόφον ἐπένευον ἔθειραι.
ἔγχεσι μὲν πρώτιστα τιτυσκόμενοι ❧ πόνον εἶχον ❧ πόρον.
ἀλλήλων εἴπου τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν
ἀλλ' ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα πάρος τινὰ δηλήσασθαι,
δοῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι παγέντα.
τὼ δ' ἄορ ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσαμένω φόνον αὖθις
τεῦχον ἐπ' ἀλλήλοισι. μάχης δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱπποκόμον τρυφάλειαν
κάστωρ. πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι λυγκεὺς
τοῖο σάκος. φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.

τοὶ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ὑπὸ σκαιὸν γόνυ χεῖρα,
φάσγανον ὀξὺ φέροντες ὑπεξαναβὰς δ' ἄρα κάστωρ
σκαιῷ. ὁ δὲ πλαγίως ξίφος ἔκβαλεν. αὐτὰρ ὁ φεύγειν
ὡρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρὸς, τόθι καρτερὸς ἴδας
κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
ἀλλὰ μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ
τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ. ἔγκατα δ' εἴσω
χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν, ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκὼς
λυγκεύς. κὰδ δ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕ-
οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑστίῃ εἶδε πατρώῃ, (πνος
παίδων λαοκόωσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα
ἦ γὰρ ὅγε στάλαν ἀφαρηΐου ἐξανέχουσαν
τύμβου ἀναρρήξας ταχέως μεσσάνιος ἴδας,
μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα.
ἀλλὰ ζεὺς ἐπάμυνε. χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
μάρμαρον. αὐτὸν δὲ φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ.
οὕτω τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν, οὐκ ἐπ' ἐλαφρὸν
αὐτοί τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.
χαίρετε λήδας τέκνα. καὶ ἁμετέροις κλέος ὕμνοις
ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε. φίλοι δέ τε πάντες ἀοιδοὶ
τυνδαρίδαις. ἑλένα τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν.
ἴλιον οἳ διέπερσαν. ἀρήγοντες μενελάῳ.
ὑμῖν κῦδος ἄνακτες ἐμήσατο χῖος ἀοιδός:
ὑμνήσας πριάμοιο πόλιν καὶ νῆας ἀχαιῶν,

ἰλιάδας

ἰλιάδας τε μάχας, ἀχιλῆά τε πῦργον ἀΰτῆς.
ὔμιν αὖ καὶ ἐγὼ λιγᾶν μειλίγματα μουσῶν.
οἷ' αὐταὶ παρέχουσι καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
τοῖα φέρω. γεράων δὲ θεοῖς, κάλλιστον ἀοιδή.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚΗ.

ΕΡΑΣΤΗΣ, ΔΩΡΙΔΙ.

Ἀνής τισ πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβω.
τὰν μορφὰν ἀγαθῶ· τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίω
μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἓν ἅμερον εἶχεν,
κοὐκ ᾔδει τὸν ἔρωτα, τίσ ἦν θεὸσ, ἁλίκα τόξα
χερσὶ κρατεῖ. πῶσ πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει.
πάντα δὲ κἀν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτηρής.
οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον. οὐκ ἀμάρυγμα
χείλεοσ. οὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας οὐ ῥοδόμαλον.
οὐ λόγος. οὐχὶ φίλαμα, τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα.
οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγὼσ,
οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν. ἄγρια δ' αὐτῶ
χείλεα. καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον εἶχον ἀνάγκαν,
τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο. φεῦγε δ' ἀπὸ χρὼς
ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος. ἀλλὰ καὶ οὕτως.
ἦν καλὸς ✶ ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάσ.
λοίσθιον οὐκ ἀνέκε τὰ δάκρυα τᾶς κυθηρείασ.
ἀλλ' ἐλθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις.

καὶ κύσε τὰν φλοιάν. οὕτω δ' ἀνενείκατο φωνάν.
ἄγριε παῖ καὶ στυγνέ. κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας.
λάϊνε παῖ καὶ ἔρωτος ἀνάξιε. δῶρά τοι ἦλθον
λοίσθια ταῦτα φέρων. τὸν ἐμὸν βρόχον. οὐκ ἔτι πάρ σε
κῶρ' ἐθέλω λύπης κεχολωμένος ἀλλὰ βαδίζω.
ἔνθα τύ μευ κατέκρινας ὅπη λόγος ἦμεν ἀταρπὸν
ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον ἔνθα τὸ λᾶθος
ἀλλὰ καὶ ἢν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω.
οὐδέ κε τὼς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον, ἄρτι δὲ χαίρειν
τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι. οἶδα τὸ μέλλον.
καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ.
λευκὸν τὸ κρίνον ἐστί, μαραίνεται ἁνίκα πίπτει.
ἁ δὲ χιὼν λευκά καὶ τάκεται ἁνίκα παχθῇ
καὶ κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικὸν ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος; ὁ πανίκα καὶ τὺ φιλάσεις
ἁνίκα τὰν κραδίαν ὀπτεύμενος ἁλμυρὰ κλαύσεις.
ἀλλὰ τὺ παῖ κἂν τοῦτο πανύστατον ἁδύ τι ῥέξον.
ὁ πόταν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι
τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μή με παρέλθῃς
στᾶθι δὲ καὶ βραχὺ κλαῦσον. ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,
λῦσον τῷ σχοίνῳ με. καὶ ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν.
εἵματα καὶ κρύψον με. τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον
κἂν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα. μή με φοβαθῇς.

οὐ δύ-

οὐ δύναμαι ζῆν εἴγε διαλλάξας με φιλάσεις.
χῶμα δέ μοι κοίλανον ὅ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα.
κἂν ἀπίκῃ τό δέ μοι τρὶς ἐπ' ἄϋσον ὦ φίλε κεῖσαι.
ἢν δή γε λῇς τοῦτο, καλὸς δέ μοι ὤλεθ' ἑταῖρος,
γράψον καὶ τόδε γράμμα. τό, σοι στίχοισι χαράξω.
τοῦτον ἔρως ἔκτεινεν ὁδοιπόρε. μὴ παροδεύσῃς.
ἀλλὰ στὰς τόδε λέξον. ἀπηνέα εἶχεν ἑταῖρον:
ὧδ' εἰπών, λίθον εἷλεν. ἐρεισάμενος δ' ἤδη τοίχῳ.
ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθον ἥπτετ' αὐτῶν
τὰν λεπτὰν χοινίδα. βρόχον δ' ἐνέβαλλε τραχήλῳ.
τὰν ἕδραν δ' ἐκύλισεν. ὑπὲκ ποδὸς, ἦδ' ἐκρεμάσθη.
νεκρὸς ὁ δ' αὐτῶϊξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον. οὐδ' ἐτυλίχθη
τὰν ψυχάν. οὐ κλαῦσε νέον φόνον. ἀλλ' ἤδη νεκρῶ
εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά. βαῖνε δ' ἐπ' ἄθλων
γυμνασῶν καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν.
καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε τὸν ὕβρισε, λαϊνέας δὲ
ἵστατ' ἀπὸ κρηπῖδος. ἔρως ὑδάτων ἐφύπερθεν,
ἅλλατο καὶ τὤγαλμα. κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον.
αἷμα δ' ἐφοινίχθη. παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά.
χαίρετε τοὶ φιλέοντες. ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
στέργετε δ' ὕμμες αἴτας, ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν.

ΕΙΔΥΛ. ΚΟ. ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.

Ἀδωνιν ἡ κυθήρη
ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη
στυγνὰν ἔχοντα χαίταν
ὠχρὰν τε τὴν παρειὰν
ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὴν
ἔταξε τὼς ἔρωτας·
οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ
πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον.
δῆσάν τε κἀπέδησαν.
χ' ὢ μὲν βρόχῳ καθάψας
ἔσυρεν αἰχμάλωτον.
ὁ δ' ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς.
φοβεῖτο γὰρ κυθήρην.
τῷ δ' εἶπεν ἀφροδίτα.
πάντων κάκιστε θηρῶν.
σὺ τόνδε μηρὸν ἶψω;
σύμευ τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε.
ὄμνυμί σοι κυθήρη

αὐτὴν

αὐτήν σε καὶ τὸν ἄνδρα
καὶ ταῦτά μευ τὰ δεσμά,
καὶ τώς δε τὼς κυναγὼς,
τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
οὐκ ἤθελον πατάξαι.
ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον
καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα,
γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν,
ἐμαινόμαν φιλᾶσαι
καί μευ κατεσίναζε.
τούτους λαβοῦσα κύπρι
τούτους κόλαζε, τέμνε.
τί γὰρ φέρω περισσοὺς
ἐρωτικοὺς ὀδόντας.
εἰ δ' οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
καὶ ταῦτ' ἐμοῦ τὰ χείλη.
τὸν δ' ἠλέησε κύπρις.
εἶπέν τε τοῖς ἔρωσι
τὰ δεσμά οἱ ἐπιλῦσαι.
ἐκ τῶδ' ἐπηκολούθει
καὶ ὕλαν οὐκ ἔβαινεν.
καί τε πυρὶ προσελθὼν
ἔκαιε τὼς ἔρωτας.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Δ.

ΣΥΡΙΓΞ ΤΩ ΠΑΝΙ.

Σύριγξ ὄυνομ' ἔχεις. ἄλει δέ σε μέξα σοφίης
ὀυδενὸς ἐυνάτειρα, μακροπτολέμοιο δὲ μᾶτερ
μαίης ἀντιπέτροιο θοὸν τέκεσ ἰθυντῆρα·
ὀυχὶ κεράσταν ὅν ποτε θρέψατο ταυροπάτωρ.
ἀλλ' ἀπειλιπὲς ὅυ αἶθε πάρος φρένα τέρμα σάκευς
ὅυνομ' ὅλον δίζωνος τᾶσ μέροπος πόθον,
κοῦρας γηρυόνας ἆθε τᾶσ ἀνεμώδεος.
ὃς, μοίσᾳ λιγὺ πᾶξεν ἰοστεφάνῳ,
ἕλκος ἄγαλμα πόθοιο πυρισφαράγου
ὃς σβέσεν ἀνορέαν ἰσαυδέα
παπποφόνου τυρίας τε ἀφείλετο
ὦ τόδε τυφλοφόρων ἐραστὴν
πᾶμα παρεὶς θὴρ σμιχίδας
ψυχάν. ὦ βροτοβάμων,
στήτας οἶστρε δίτας
κλωποπάτρ' ἀπάτωρ
λαρνακόγυιε χάροισ
ἁδὺ μελίσδοις
ἐλλοπικούρᾳ
καλλιόπᾳ
νηλεύστῳ.

ΕΙΔΥΛ.

ΗΡΚΛΙΣΚΟΣ.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα ποχ' ἁμιδεᾶτις διηγηματικόν.
ἀλκμήνα καὶ νυκτὶ νεώτερον ἰφικλῆα,
ἀμφοτέρως λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα. τὰν, πτερελάου
ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος.
ἁπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς, μυθήσατο παίδων·
εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον
εὕδετ' ἐμὰ ψυχὰ δύ' ἀδελφεὼ εὔσοα τέκνα.
ὄλβιοι εὐνάζοισθε καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.
ὡς φαμένα δίνασε σάκος μέγα. τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
ἆμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
ὠρίωνα κατ' αὐτὸν, ὅτ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον,
τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος ἥρη
κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
ὦρσεν, ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν ὅτι σταθμὰ κοῖλα θυράων
οἴκου, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος ἡρακλῆα.
τὼ δ' ἐξειλυθέντες χθονὶ γαστέρας ἄμφω
αἱμοβόρως ἐκύλιον ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
ἐρχομένοις λάμπεσκε. βαρὺν δ' ἐξέπτυον ἰόν.
ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦλθον
καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγροντο, διὸς νοέοντος ἅπαντα,
ἀλκμήνας φίλα τέκνα, φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη·
ἤτοι ὅγ' εὐθὺς ἄϋσεν ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω

κοίλου ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας
ἰφικλέης. οὔλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
φευγέμεν ὁρμαίνων. ὁ δ' ἐναντίος εἴχετο χερσὶν
ἡρακλέης. ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ
δραξάμενος φάρυγος τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
οὐλομένοις ὀφίεσι τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
τὼ δ' αὖτε σπείρησιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα
ὀψίγονον γαλαθηνὸν ὑπὸ τροφῷ ἀεὶ ἄδακρυ.
ἂψ δὲ πάλιν διέλυον ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας
δεσμοῦ ἀναγκαίου πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρεῖν.
ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πράτα.
ἄνσταθ' ἀμφιτρύων, ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν,
ἄνστα μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
οὐκ ἀΐεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσον ἀϋτεῖ;
οὐ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἀωρί που οἱ δέ τε τοῖχοι
πάντες ἀριφραδέες καθαρᾶς ἅτερ ἠριγενείης;
ἔστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι φίλ' ἀνδρῶν.
ὣς φάθ'. ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας.
δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος, ὅρρ' οἱ ὕπερθε
κλιντῆρος κεδρίνου περὶ πασάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
ἤτοι ὅγ' ὠρίγνατο νεοκλώστου τελαμῶνος
κουφίζων ἑτέρα κολεὸν μέγα λώτινον ἔργον.
ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης
δμῶας δὴ τότ' ἄυσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας,

οἴσετε

οἴσετε πῦρ. ὅτε θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες
δμῶες ἐμοί· στιβαροὺς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας.
ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς ἀϋτεῖ.
οἱ δ' αἶψα προφάνεν λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
δμῶες. ἐνεπλήσθη δὲ δόμος σπεύδοντος ἑκάστου.
ἤτοι ἄρ' ὡς εἶδον τ' ἐπιτίτθιον ἡρακλῆα
θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα
συμπλήγδην ἰάχησαν. ὁ δ' ἐς πατέρ' ἀμφιτρύωνα
ἑρπετὰ δεικανάασκεν. ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
κουροσύνα. γελάσας δέ, πάρος κατέθηκε ποδοῖιν
πατρὸς ἑοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον ἰφικλῆα.
ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
παῖδα. πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτου.
ὄρνιθες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον·
τειρεσίαν τόκα μάντιν ἀλαθέα πάντα λέγοντα
ἀλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμόν,
καί νιν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν
ἠνώγει, μὴ δ' εἴ τι θεοὶ νοέοντι πονηρὸν
αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε. καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
ἀνθρώποις, ὅτι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει,
μάντι εὐηρείδα μάλα σε φρονέοντα διδάσκω
τὼς ἔλεγεν βασίλεια. ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως.

θάρσει ἀριστοτόκεια γύναι περσήϊον αἷμα.
ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων.
πολλαὶ ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
χειρὶ κατατρίψουσι ἀκρέσπερον ἀείδοισαι
ἀλκμήναν ὀνομαστί. σέβας δ' ἔσῃ ἀργείαισι.
τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα
ἀμβαίνειν τεὸς υἱὸς ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως.
οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκεῖν
μόχθους. θνητὰ δὲ πάντα πυρὰ τραχίνιος ἕξει.
γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τάδ' ἐπῶρσαν
κνώδαλα φωλεύοντα, βρέφος διαδηλήσασθαι.
ἔσται δὴ τοῦτ' ἆμαρ ὁπηνίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει,
* ἀλλὰ γύναι πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκτον ἔστω.
κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἑτοιμάζετ' ἢ παλιούρῳ,
ἢ βάτῳ, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον.
καῖε δὲ τώδ' ἀγρίησιν ἐπὶ σχίζῃσι δράκοντε
νυκτὶ μέσᾳ, ὅκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
ἦρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις,
ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα
ῥωγάδας ἐς πέτρας ὑπὲρ οὔρειον. ἂψ δὲ νέεσθαι
ἄστρεπτος. καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ
πρᾶτον. ἔπειτα δ' ἅλεσι μεμιγμένον ὡς νενόμισται,

θάλλῳ

θάλλω ἐπιρραίνειν ἐστιμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ.
ζηνὶ δ' ἐπιρρέξαι καθυπερτέρω ἄρσενα χοῖρον,
δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.
φῆ. καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον
τειρεσίας, πολλοῖσι βαρύς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
ἡρακλέης δ' ὑπὸ ματρὶ νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωῆ
ἐτρέφετ' ἀργείου κεκλημένος ἀμφιτρύωνος.
γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων λίνος ἐξεδίδαξεν,
υἱὸς ἀπόλλωνος μελεδωνεὺς ἄγρυπνος ἥρως.
τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον ἔμμεν ὀϊστῶν,
εὔρυτος ἐκ πατέρος μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλαξε
πυξίνα ἐν φόρμιγγι φιλαμμονίδας εὔμολπος.
ὅσα δ' ἀπὸ σκελέων ἐδροστρόφοι ἀργόθεν ἄνδρες
ἀλλήλους σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσα τε πύκται
δεινοὶ ἐν ἱμάντεσιν ἅτ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνα,
πάντ' ἔμαθ' ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
ἀρπαλύκω φανοπῆϊ. τὸν, οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσων
θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι.
τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
ἵππως δ' ἐξελάασθαι ὑφ' ἅρματι καὶ περὶ νύσσαν
ἀσφαλέως κάμπτοντα τροχῶ σύριγγα φυλάξαι,
ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν

ἀυτὸς· ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια. καὶ οἱ ἀαγεῖς
δίφροι ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας·
δούρατι δὲ προβολαίῳ ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα
ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμόν·
κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι,
κάστωρ ἱππαλίδας ἔδαεν φυγὰς ἄργεος ἐλθών.
ὧ πόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα τυδεὺς
ναῖε παρ' ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον ἄργος.
κάστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἡμιθέοις πολεμιστὴς
ἄλλος ἔην πρὶν γῆρας ἀποτρῖψαι νεότητα.
ὧδε μὲν ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρός.
δέρμα λεόντειον μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ.
δεῖπνόν τε κρέα τ' ὀπτὰ καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
δωρικὸς ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.
* αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον.
εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνάμας.

Λείπει δὲ τέλος τοῦ παρόντος εἰδυλλίου, καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἑπομένου. ὅπερ ἐξανύει ἐπιγράφεσθαι, ἡρακλῆς λεοντοφόνος. τὸ δὲ ἐλλεῖπον ἀνεπλήρωσεν Ἰωαχεῖμος ἐν τύποις.

κάλλ

καλλ' ὀρὲ οὐ πάμπαν χωρὶς ῥοπάλοιο μετ' ἄγραν
πτωκῶν ἠδ' ἐλάφων καὶ λυγκῶν αἰολοδέρμων
ἕρπε Διὸς μικκὸς μὲν ἔτ' ὢν παῖς, ἀλλὰ μέγιστος
ἐσσόμενος, τεκατ' οἰσόμενος μέγαν οὐρανὸν ὤμοις.
οὐ γάρ οἱ ὡ 'πόλλων ποτὶ τόξα καὶ αὐὰ βελεμνὰ
δῶκε φορῆν' ἑνὸς ἐκ γενετῆρος ἐόντι ἀδελφῷ
ζανὸς ὃς ἦλθεν ὑφ' ἓν θνατοῦ λέχος ἀμφιξύνωνος·
οὔτε σάκος γνωμᾶν. διός τ' ἦν πάνγοθεν ἴσον,
εἰδόμενον πυρὶ λαμπομένῳ, κάστρων ἀμαρυγαῖς
ἡφαίστου φίλα δῶρ' ἐχθρᾶς περιόντος ἀφ' ἥρας·
ᾧ ἔνι πάντα τέτυκθ' ὅσ' ἐπὶ χθονὶ γίγνεται ἔργα·
ἀνθρώπων θαλίαι τε καὶ αὖ πολέμοιο κυδοιμοί
ζῶα τε καὶ φοβεραὶ κεφαλαὶ δεινῶν δρακόντων
ἐν δ' ἦν καὶ λίμνη πρεσβείας ἀμφιξίτης
ἐν δὲ θεῶν μακάρων ἱδρὸς κατ' ὄλυμπον ὅμιλος.
τῷ πισυνὸς καὶ κύκνον ἀρήϊον υἱὸν ἔπεφνε
αὐτῷ τ' οὔτασε μηρὸν ἄρηος τεύχεσι πλάρυ
χ' οὕτω μὲν Διὸς υἱὸς κ' ὠσφύρου ἠλεκτρυώνης
ἁλικίης ὄφρ' ἄνθος ἐπ' ἀγλαοῦ ἴσδε προσώπου
θηβαῖον κατὰ δῶμα φίλης σὺν γούνασι ματρός
ἔτρεφετ' ἐν θαλίῃ κάμφω μάλ' ἔτερπε γονῆας.
ἤδη δ' ἐν χλοεροῖς ἐπικάσδετο θρίξι γενεῖον
ἀκμάζοντος ἐκείνου, ὁ δ' αὖ εἰς δοῦπον ἄρηος
φοίτα, ἀνδρεάσιν μεμαώς. χ' ἥρωσι μάχεσθαι

καὶ θῆρσ' ὑλοζόφοις ἄρκεις φοβεροῖς τε λίοντας
ἀλλ' ὤθη ὦν γήραος ἤνυς παῖς Ἀλκαίοιο.
μηδὸς ὃς ἔσχε γάμοις βίης Ἡρακλιείης.
δή τότ' ἐπ' Εὐρυσθῆος ἐπέμπετ' ἀγῶνας ἀνάγκη,
ἥγ' οἱ γειναμένῳ ἅμ' ἐφέψαρ, ζεὺς ὅπος ἤρης
ἐξ ἁπάντων Εὐρυσθεῖ ἁπάντων ὦμος ἀνάξειν
τῶν αὐτοῦ γενεῆς ἀμφικτυόνων βασιλήων,
ἔνθ' ὁ δὲ τὸν νεμεαῖον ἑλὼν σύλησε λέοντα
δέρματι τε ἀμφιτιθεὶς δεινοῖς ἠρήσατ' ἀέθλους
ὅσσους Εὐρυσθεὺς ἐπέτελλ' ὑποβρηνορέησι.
αὐτὰρ ἐγὼν τὸν μικκὸν ὑμνήσω ἀμφιξύονος
παῖδα κικλησκόμενον κρείττους ἔτι μνήσομ' ἀοιδῆς.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΑΒ.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ.

Τούτου δὲ τὴν ἀρχὴν προσέθηκε
Ιωαχῖμος Ζιάνος.

Ὑμνήσω τὸν Διὸς παῖς ἀνθρώπων ταλαέργων
σῶτερ, ὑπ' ἀρκαλέοις ὀδύνας μορεσθς ζώοντων
οἷς προφανείς, ἔρυσας κατὰ πάσης ἔθνεα γαίης
ἐκ τ' ἀνδρῶν ἀδίκων, ἐκ θηρῶν τ' ἀγριολαίτων.
καὶ πόκ' ἀναστροφῶν πολυπάμμον' ἐσήλυθες ἄλτιν
ἔνθα δὴ Αὐγείης ὑποβριονίδαο βασιλεὺς

ὦ τόσ·

ὦ τόσ' εἰλίποδάς τε βόας καὶ ἴφια μῆλα
ἀμπεδίον βόσκοντο κ' ἐν ποίῃ κατάκειντο
ὥστε νομὰς πλήθει πάσας γίγνεσθαι ἀμαυράς
ταύρων τ' ἠδ' οἴων ἀποδρυφθείσας ὑπὸ κόπρου
ἃ κεῖτ' ἔνθα καὶ ἔνθ' αὔης κρύψασα πρόσωπον
καὶ τὺ μὲν ἠλιάδας μεγάλην ποτὲ μισθὸν ὑπέστη
ἂν δέκα θρέμματα πάντα τεῇ βίηφι μερίσδειν
ὄφρα οἱ αὐλείην καὶ ποιμνία μακρὰ καθαίρῃς
ἀλλ' ὅππως σ' ἀπάτησ' ἐπεὶ τοὔργον σὺ τέλεσσας
τοί θ' ἅμα αὐγεάδης πατέρα προλιπὼν κίε φυλεύς
ἤ μοι ἤέ τιν' ἄλλῳ ἔτ' εἰρήσεσθαι ὀίω
νῦν δ' ὡς τὴν ἀφίκανεν ἐπεισβὰς ἄλιδε δᾶν
ἔρχομ' ἐρῶν πρόφρων σὺ δέ μ' ἔσθλα δὸς ὦ 'πάθε δαῦ
ἤδη τοι τροιζῆν' ἁγνοῦ λίπε. πιτθέος αἶαν · (μομ
ἀλκείδας ταῦρον μαραθώνιον ἐξεναρίξας
δέρματι πανυειόων βεμβινήταο λέοντος
ἄλιδε δ' εἰσαφικὼν μείζους μαστεύετ' ἀέθλους
σπεῦδε δ' ὅγ' ἐς βασιλῆ' ἰμὲν αὐγείην. πολυβώτην
ὡς δ' ἄρα χῶρον ἵκανε βοῶν ἀριθμόν τ' ἐνόησε
ἀλλ' οὐδ' ὡς ψαμμώδης ἐναλίγκιον ἄλμης
οἷον σκιδναμένης φήμης ἤκουσεν ὅτ' οὔτι
αὐτοῦ πᾶσ' ἀγέλαι μὲν ἐβόσκοντ' εἰν ἑνὶ χώρῳ
ἔνθ' ὁ γέρων ποίμαινε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα
καυλὸν τεκτήνας, ῥῖπος ἐν χερσ' ἄμματα πλέξας

τὸν δ' ἄρ' ἰδὼν πάϊς ἀλκμήνης μετέειπε παρασάς·
βουκόλε χαῖρε γέρον τίνος αἱ βόες; ἁ δέ τε χώρα
ἦ ῥά νυ αὐγεία ὁρόω πολυώνυμον ὄλβον
τοῦ δ' ἄρ' ἐγὼ πολὺ πλείω ἔφασκον χρήματ' ἰδέσθαι
πατρίων ἀγαθῶν οἴων τ' αἰγῶν τε βοῶν τε
αἱ δ' ἀγέλ' ἀνδρὸς ἑνὸς τῶν πλείστων ὧδε πλανῶντι.

Ταῦτα Ἰωαχεῖμος·

Τὸν δ' ὁ γέρων προσέειπε βοῶν ἐπὶ βουκόλος ἀνήρ·
παυσάμενος ἔργοιο τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο·
ἔκ τοι ξεῖνε πρόφρων μυθήσομαι ὅσσ' ἐρεείνεις,
ἑρμέω ἁζόμενος ξεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο.
τὸν γάρ φασι μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
εἴ κεν ὁδοῦ χατέοντα ἀνήνηται τις ὁδίτην.
ποίμναι μὲν βασιλῆος ἐΰτριχες αὐγείαο
οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν οὐδ' ἕνα χῶρον
ἀλλ' αἱ μέν ῥα νέμονται ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' ἐλισοῦντος·
αἱ δ' ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον ἀλφειοῖο·
αἱ δ' ἐπὶ βουπρασίου πολυβότρυος· αἱ δὲ καὶ ὧδε·
χωρὶς δὲ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάστοις·
αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσί περ ἔμπης·
πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι·
μηνίου ἂν μέγα τῖφος· ἐπεὶ μελιηδέα ποίην
λειμῶνές τε φέρουσιν ὑπόδροσοι εἰαμεναί τε

εἰς ἄ-

εἰς ἅλις. ἦρα βόεσσι μένος κεραῆσιν ἀέξει
αὖλις δέ σφισιν ἥδε τεῆς ἐπὶ δεξιὰ χειρὸς
φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος,
κείνῃ ὅθι πλατάνιστοι ἐπηεταναὶ πεφύκασι,
χλωρή τ' ἀγριέλαιος ἀπόλλωνος νομίοιο
ἱερὸν ἁγνὸν ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο
εὐθὺς δὲ σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις
δέδμηνθ', οἱ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
ῥυόμεθ' ἐνδυκέως τρισπόλοις σπόρον ἐννειοῖσιν
ἔσθ' ὅτε βάλλοντες καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
οὔρους μὴν ἴσασιν φυτοσκάφοι. οἱ πολυεργοὶ
ἐς ληνοὺς ἱκνεῦνται ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ.
πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ' ἐύφρονος αὐγείαο.
πυροφόροι τε γύαι καὶ ἀλωαὶ δενδρήεσσαι,
μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς πολυπίδακος ἀκρωρείης.
ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ
ἣ δίκη. οἰκήων οἷσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἔνισπε τό, τι καὶ κέρδιον αὐτῷ
ἔσσεται οὔτινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας.
ἠέ τι αὐγείην. ἢ καὶ δμώων τινὰ κείνου
δίζε' οἵ εἰσιν. ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς,
πάντ' μάλ' ἐξείποιμ'. ἐπεὶ οὔ σέ γε φημὶ κακῶν ἒξ
ἔμμεναι οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτόν,
οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. ἦ ῥά νυ παῖδες

ἀθανάτων βιοῖ δὲ μετὰ θνητοῖσιν ἔασι.
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός.
ναὶ γέρον αὐγείην ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν ἐπειῶν
εἰσιδέειν. τοῦ γάρ με τόδ' ἤγαγεν ἐνθάδε χρειώ.
εἰ δ' ὁ μὲν ἂρ κατὰ ἄστυ μένοι παρὰ οἷσι πολίταις
δήμου κηδόμενος διά τε κρίνησι θέμιστας,
δμώων δή τινα τὸν δὲ σύ μοι φάσον ἡγεμονεῦσαι,
ὅς τις ἐπ' ἀγρῶν τῶν δὲ γεραίτερος αἰσυμνήτης.
ᾧ κε τὰ μὲν κ' εἴποιμι τὰ δ' ἐκ φαμένοιο πυθοίμην.
ἄλλον δ' ἄλλα ἔθηκε θεὸς γ' ἐπιδευέα φωτῶν.
τὸν δ' ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο δῖος ἀγρώτης.
ἀθανάτων ὦ ξεῖνε φραδῆ τινος ἐνθάδ' ἱκάνεις.
ὥς τοι πᾶν ὃ θέλεις αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται
ὧ δὲ γὰρ αὐγείης υἱὸς φίλος ἠελίοιο
σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ βίῃ φυλῆος ἀγαυοῦ,
χθιζός γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
κτῆσιν ἐποψόμενος ἥ οἱ νήριθμος ἐπ' ἀγρῶν.
ὥς που καὶ βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ἧσιν
αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.
ἀλλ' ἴομεν μάλα πρόσμιν. ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
αὖλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.
ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο. νόῳ δ' ὅγε πολλὰ μενοίνα
δέρματε θηρὸς ὁρῶν, χειροπληθῆ τε κορύνην,
ὁππόθεν ὁ ξεῖνος μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι.

ἄψ δ'

ἀλλ' ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
μή οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος προτιμυθήσαιτο
σπερχομένῳ. χαλεπὸν δ' ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός.
τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν
ἀμφότερόν τ' ὀδμῇ τε χροὸς, δούπῳ τε ποδοῖιν.
θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος.
ἀμφιτρυωνιάδῃ ἡρακλεῖ. τὸν δὲ γέροντα
ἀχρεῖον κλάζοντες. περίσσαινόν γ' ἑτέρωθεν.
* τοὺς μὲν ὅγε λάεσσιν ἀπὸ χθονὸς ὅσσον ἀείρων,
φεύγειν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο. τρηχὺ δὲ φωνῇ
ἠπείλει μάλα πᾶσιν. ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ.
χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν, ὅθ' οὕνεκεν αὖλιν ἔρυντο
αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος. ἔπος δ' ὅγε τοῖον ἔειπεν
ὢ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι. ὡς ἐπιμηθές.
εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν.
ᾔδει δ' ὧδε χρὴ χαλεπαινέμεν. ὧδε τε οὐκί.
οὐκ ἄν οἱ θηρῶν τις ἐδήριεν περὶ τιμῆς.
νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τε καὶ ἀργηνὲς γένεθ' αὕτως.
ἦ ῥα, καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταὔλιον ἷξον ἰόντες.

Ἐπιπώλησις.

Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους
δείελον ἦμαρ ἄγων. τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα

ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὔλιά τε σηκούς τε.
αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις.
ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα
* ὅσσα τ' ἐν οὐρανῷ εἶσιν ἐλαυνόμενα προτέρωσε
ἠὲ νότοιο. βίῃ ἠὲ θρηκὸς βορέαο
τῶν μὲν τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνεται ὄντων
οὐδ' ἄνυσις τόσα γάρ τε μετὰ προτέροισι κυλίνδει
ἲς ἀνέμου. τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλοις.
τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ὑπὸ βουκόλος ἵκει.
πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον πᾶσαι δὲ κέλευθοι.
ληΐδος ἐρχομένης. στείνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ
μυκηθμῷ. σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν
εἰλιπόδων. ὄϊες δὲ κατ' αὐλὰς ηὐλίζοντο.
* ἔνθα μὲν οὔτις ἕκηλος ἀνηριθμῶν ἀρ·σίπερ ἐόντων
εἱστήκει παρὰ βουσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου.
ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι
καλοπέδιλ' ἀράρισκε παρισταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγειν.
ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἵει
πινέμεναι λιαροῖο. πέπλωτο δὲ πάγχυ γάλακτος.
ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ' ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν.
ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύροις δίχα θηλειάων.
αὐγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους
ἥν τινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.
σὺν δ' υἱός τε βίη τε πολύφρονος ἡρακλῆος

ὡμάρτευν

ὦ μάρτεω βασιλῆϊ διαρχομένῳ μέγαν ὄλβον·
ἔνθα δ' ἄρρηκτόν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν
ἀμφιτρυωνιάδης καὶ ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεὶ
ἔκπαγλως θαύμαζε βοῶν τόγε μυρίον ἔθνος
εἰσορόων. οὐ γὰρ μὴν ἔφασκέ τις οὐδὲ ἐώλπει
ἀνδρὸς ληΐδ' ἑνὸς τόσσην ἔμμεν οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
οἵτε πολύρρηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλήων.
ἠέλιος δ' ᾧ παιδὶ τόγ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον
ἀφνειὸν μήλοις περὶ πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
καί ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα
ἐς τέλος. οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνου
βουκολίοις, αἵτ' ἔργα καταφθινύθουσι νομήων.
αἰεὶ δὲ πλέονες κεραοὶ βόες, αἰεὶ ἀμείνους
ἐξ ἔτεος γίνοντο μάλ' εἰς ἔτος. ἦ γὰρ ἅπασαι
ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια, θηλυτόκοι τε.
ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' εἵποντο,
κνήμαργοί θ', ἕλικές τε. διηκόσιοι γε μὲν ἄλλοι
φοίνικες. πάντες δ' ἐπιβήτορες οἵγ' ἔσαν ἤδη.
ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυώδεκα βουκολέοντο
ἱεροὶ ἠελίου. χροιὴν δ' ἔσαν ἠύτε κύκνοι
ἀργῆσαι, πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν,
οἳ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην
ἐν νομῷ. ὧδ' ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες.
καί ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίατο θῆρες

ἐς πεδίον δρυμοῖο βοῶν ἕνεκ' ἀγροτεράων·
πρῶτι θίγε μάχλων δὲ κατὰ χροὸς ἥεσαν ὁρμήν.
δεινὸν δὲ βρυχῶντο φόνον λεύσσοντε προσώπῳ.
τῶν μέν τε προφερέσκε βίηφί τε καὶ σθένεϊ, οὗ.
ἦν δ' ὑπερφίαλος Φαέθων μέγας ὅν ῥα βοτῆρες·
ἀστέρι πάντες ἔισκον, ὅθ' οὕνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν. ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο.
ὃς δήτοι σκύτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος
αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐϋσκόπῳ ἡρακλῆϊ·
χρίμψασθαι προτὶ πλευρὰ κάρη. στιβαρόν τε μέτωπον.
τοῦ μὲν ἄναξ προσιόντος, ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
σκαιοῦ ἄφαρ κέραος. κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
κλάσσε βαρύν περ ἐόντα. πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσσω
ὤμῳ ἐπιβρίσας. ὁ δέ οἱ περὶ νεῦρα τανυσθεὶς,
μυὼν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
θαύμαζον δ' αὐτός τε ἄναξ υἱός τε δαΐφρων.
φυλεὺς οἵ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἦσαν,
ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.
τὼ δ' εἰς ἄστυ λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγρούς,
ἐστιχέτην φυλεύς τε βίη θ' ἡρακληείη.
λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθου,
λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες.
ἣ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμοῦ τετάνυστο,
οὔτι λίην ἀρίσημος, ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα.

τῇ μὲν

τὴν μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνος ὑψίστοιο
ἀγχίεω φίλος υἱὸς ἕθεν μετόπισθεν ἐόντα
ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον.
ξεῖνε πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας.
ὥστέ περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι.
ἤλυθε γὰρ στείχων τις ἀπ᾽ Ἄργεος ὡς νέος ἀκμὴν
ἐνθάδ᾽ ἀχαιὸς ἀνὴρ, ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο.
ὅς δή τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν ἐπειῶν
οὕνεκεν ἀργείων τις ἔθεν παρεόντος, ὀλέσσειεν
θηρίον αἰνολέοντα κακὸν τέρας ἀγροιώταις
κοίλην αὖλιν ἔχοντα Διὸς νεμέοιο παρ᾽ ἄλσος.
οὐκ οἶδ᾽ ἀτρεκέως ἢ ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
αὐτόθεν, ἢ τίρυνθα νέμων πόλιν ἠὲ μυκήνην.
ὣς κεῖνος ἀγόρευε. γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν
εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι, ἐκ περσῆος.
ἔλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι αἰγιαλήων.
ἠὲ σέ. δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
χειρῶν καρτερὸν ἔργον ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
εἴπ᾽ ἄγε νῦν μοι πρῶτον ἵνα γνώω κατὰ θυμὸν
ἥρως εἴτ᾽ ἐτύμως μαντεύομαι εἴτε καὶ οὐκί.
εἰ σύ γ᾽ ἐκεῖνος ὃν ἧμιν ἀκουόντεσσιν ἔειπεν,
οὑξ ἑλίκηθεν ἀχαιός. ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
εἰπὲ δ᾽ ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες.
ὅππως τ᾽ εὔυδρον νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.

εὖ μὲν ἄρκει· τόσον δὲ κατ' ἄπιδα κνώδαλον εὗροις
ἱμείρειν ἰδέειν. ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα βόσκει,
ἀλλ' ἄρκτους τε σύας τε λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος.
τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον
οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο.
γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσι.
ὣς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου·
Φυλεῦ, ὄφρα κίοιεν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη
καί ῥά τε ῥηΐτερον φαμένου κλύοι ἡρακλῆος.
ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ.
ὦ αὐγειάδη, τὸ μὲν ὅττι με πρῶτον ἀνήρου,
αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ στάθμην ἐνόησας·
ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦ δὲ πελώρου
ὅπως ἐκράανθεν, ἐπεὶ λελίησαι ἀκούειν.
νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε. τὸ γὰρ πολέων περ ἐόντων
ἀργείων, οὐδείς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι.
οἷον δ' ἀθανάτων εἴσκομεν ἀνδράσι πῆμα
ἱρῶν μηνίσαντα Φορωνήεσιν ἐφεῖναι
πάντας γὰρ πισῆας ἐπικλύζων ποταμὸς ὣς
λῖς ἄμοτον κεράϊζε μάλιστα δὲ βεμβινιαίους
οἳ ἕθεν ἀγχίμοροι ναῖον παθόντες ἄτλητα.
τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
εὐρυσθεύς. κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλὼν κοίλην τε φαρέτρην

ἰῶν

ἰῶν. ἐμπλείην, νεόμην. ἑτέρηφι δὲ βάκτρον
εὐπαγὲς αὐτόφλοιον ἐπηρεφέος κοτίνοιο
ἔομεστρον. τὸ μὲν αὐτὸς ὑπὸ ζαθέῳ ἑλικῶνι
εὑρὼν σὺν πυκινῇσιν ὁλοσχερὲς ἐσπάσασα ῥίζαις.
αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον ὅπῃ λὶς ἦεν ἵκανον,
δὴ τότε τόξον ἑλὼν στρεπτὴν ἐπέλασσα κορώνῃ
νευρειὴν περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔβησα.
πάντῃ δ' ὄσσε φέρων ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι πάρος γ' ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι.
ἦμαρ δ' ἦν τὸ μεσηγὺ, καὶ οὐδ' ὅπῃ ἴχνια τοῖο
φασθῆναι δυνάμην οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι.
οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τὶς ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις
φαινόμενος σποριμοῖο δι' αὔλακος, ὅντιν' ἐροίμην.
ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.
οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν,
πρὶν ἰδέειν ἀλκῆς τε μετ' αὐτίκα πειρηθῆναι.
ἤτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν
βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος. ἀμφὶ δὲ χαίτας
αὐχμηρὰς, πεπάλακτο φόνῳ χαλεπόν τε πρόσωπον
στήθεά τε. γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον.
αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην
ἐν ῥίῳ ὑλήεντι δεδεγμένος ὁππόθ' ἵκοιτο.
καὶ βάλον ἆσσον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα
τηϋσίως· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὀλισθεν

ὀκρυόεν· χλωρῆ δὲ παλίσσυτον ἔπεσε ποίη.
αὐτὰρ ὁ, κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν
θαμβήσας. πάντη δὲ διέδρακεν ὀφθαλμοῖσι
σκεπτόμενος. λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας.
τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον
ἀσχαλόων ὅ τι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός.
μεσσηγὺς δ' ἔβαλον στηθέων ὅθι πνεύμονος ἕδρα.
ἀλλ' οὐδ' ὣς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰός,
ἀλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιον αὔτως.
τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς
αὐερύειν. ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
θὴρ ἄμοτος. μακρὴν δὲ περὶ ἰγνύησιν ἕλιξε
κέρκον. ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο. πᾶς δέ οἱ αὐχὴν
θυμοῦ ἐνεπλήσθη. πυρσαὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι
σκυζομένῳ. κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ' ἠύτε τόξον
πάντοθεν εἰλυθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ πολέων ἴδρις ἔργων
ὅρπηκας κάμπτησιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο.
θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπ' ἀξονίῳ κύκλα δίφρῳ,
τοῦ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινὸς
καμπτόμενος τηλοῦ δὲ μιῇ πήδησεν ἀπ' ὁρμῇ
ὡς ἐπ' ἐμοὶ λὶς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο,
μαιμῶν χροὸς ἆσαι. ἐγὼ δ' ἑτέρηφι βέλεμνα
χειρὶ προεσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην.

τῇ δ'

τῇ δ' ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας
ἤλασα κακκεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα,
αὐτῷ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον
θηρὸς ἀμαιμακέτοιο, πέσεν δ' ὅγε πρὶν ἔμ' ἱκέσθαι
ὑψόθεν ἐν γαίῃ. καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη,
νευστάζων κεφαλῇ. περὶ γὰρ σκότος ὄσσέ οἱ ἄμφω
ἦλθε βίῃ σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.
τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύνῃσι παραφρονέοντα βαρείαις
νωσάμενος πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι,
αὐχένος ἀρρήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα πρόφθας
ῥίψας τόξον ἔραζε, πολύρραπτόν τε φαρέτρην.
ἦγχον δ' ἐγκρατέως στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι.
πρὸς δ' οὖδας πτέρνῃσι πόδας στερεῶς ἐπίεζον
οὐραίους ἐπιβάς. πλευρῇσί τε μῆρ' ἐφύλασσον.
μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας ὀρθὸν ἀείρας
ἄμπνευστον, ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἅδης.
καὶ τότε δὴ βούλευον ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
θηρὸς τεθνειῶτος ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι
ἀργαλέον μάλα μόχθον, ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ
τμητὴ οὐδὲ λίθῳ πειρωμένῳ. οὐδὲ μὲν ὕλῃ
ἔνθα μοι ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι
αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀναχίζειν ὀνύχεσσι
τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν.

ἕρκος ἐνυαλίω ταμεσίχροος ὄφα μοι εἴη·
οὗτός τοι νεμέω γένετ᾽ ὦ φίλε θηρὸς ὄλεθρος,
πολλὰ πάρος μήλοισι καὶ ἀνδράσι πήματα θήκας.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΛΓ.

ΛΗΝΑΙ. Η ΒΑΚΧΑΙ. ΔΩΡΙΔΙ.

μιμητικόν.

ΙΝὼ καὐτονόα χ᾽ ἁ μαλοπάρηος ἀγαυά.
τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος, τρεῖς ἄγαγεν αὐταὶ ἐοῖσαι.
χ᾽ αἱ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα
κισσόντε ζώοντα καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς
ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμώς.
τὼς τρεῖς τᾶ σεμέλα. τὼς ἐννέα τῷ διονύσῳ.
ἱερὰ δ᾽ ἐκ κίστας πεποναμένα χερσὶν ἑλοῖσαι,
εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν.
ὡς ἐδίδαξ᾽ ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει διόνυσος.
πενθεὺς δ᾽ ἀλιβάτου πέτρας ἄπο πάντ᾽ ἐθεώρει
σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς ἐπιχώριον ἔρνος.
αὐτονόα πρᾶτά νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα.
σὺν δ᾽ ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια βάκχου,
ἐξαπίνας ἐπιοῖσα. τά δ᾽ οὐχ ὁρέοντι βέβηλοι.
μαίνετο μὲν θ᾽ αὐτὰ, μαίνοντο δ᾽ ἄρ᾽ εὐθὺ καὶ ἄλλαι.
πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος· αἱ δ᾽ ἐδίωκον.
πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐπ᾽ ἰγνύ᾽ ἀειρύσασαι
πενθεὺς μὲν τόδ᾽ ἔειπε. τίνος κέχρηθε γυναῖκες.

αὐτονόα

ἀυρύζα τάδ' εἶπε. τάχα γνώσῃ πρὶν ἀκοῦσαι.
μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῖσα,
ὅσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης·
ἰνὼ δ' ἔρρηξε σὺν ὠμοπλάταις μέγαν ὦμον
λὰξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα, καὶ αὐτονόας ῥυθμὸς ωὑτός.
αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νεμέοντο γυναῖκες.
ἐς θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
ἐξ ὄρεος πένθημα καὶ οὐ πενθῆα φέρουσαι.
οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθομένῳ διονύσῳ
φροντίζοι. μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν.
εἴη δ' ἐναέτης ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι.
αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι καὶ εὐαγέεσιν ἅδοιμι.
ἐκ διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὕτως·
εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λῷα, δυσσεβέων δ' οὔ.
χαίροι μὲν διόνυσος. ὃν ἐν δρακάνῳ νιφόεντι,
ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θῆκαν λύσας.
χαίροι δ' εὐειδὴς σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτῆς
καδμεῖαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωίναις.
αἳ τόδε ἔργον ἔρεξαν ὀρινάντος διονύσου.
οὐκ ἐπιμωμητόν. μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΛΔ'

ΗΛΑΚΑΤΑ.

ἀφηγηματικόν.

Γλαύκας ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα δῶρον ἀθανάας
γυναιξὶν νόος οἰκωφελέεσιν σὺν ἐπάβολος·
θαρσεῦσ' ἄμμιν ὁμάρτη πόλιν ἐς νείλεω ἀγλαάν·

* τὴν μίλητον λέγει ἀπῳκήσαντος νείλεω τοῦ κόδρου.

ὅππα κύπριδος ἱρὸν καλάμῳ χλωρὸν ὑφ' ἀπαλῷ.
τῆδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα πὰρ διός,
ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν κἀντιφιλήσομαι
νικίαν, χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν·
καὶ σὲ τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν
δῶρον νικιέας, εἰς ἀλόχω χέρρας ὀπάσομεν.
σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις
πολλὰ δ' οἶα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
δὶς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακοὶς ἐν βοτάνᾳ πόκως
πέξαιντ' αὐτοετεί. θευγένιδός γ' ἕνεκ' εὐσφύρω
οὕτως ἀνυσίεργος· φιλέει δ' ὅσα σαόφρονες.
οὐ γὰρ εἰς ἀκίρας οὐδ' ἐς ἀέργω μὲν ἐβολλόμαν
ὀπάσσαι δόμοις ἀμετέρας ἔσσαν ἀπὸ χθονός.
καὶ γάρ τοι πάτρις ἂν ὡ 'ξεφύρας κτίσε πότ' ἀρχίας

* ἀρχίας γὰρ ὁ κορίνθιος τὰς συρακούσας ἔκτισε,

νάσω

νάσω ξυνακείας μυελὸν ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν·
νῦν μὰν οἶκον ἔχοισ' ἀνέρος ὃς πόλλ' ἐδάη σοφά.
ἀνθρώποισι νόσοις φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν
οἰκήσεις κατὰ μίλατον ἐρατεινὰν μετ' ἰαόνων.
ὡς εὐαλάκατος θευγένις ἐν δαμότισιν πέλοι
καί οἱ μνᾶστιν ἀεὶ τῶ φιλαοίδω παρέχῃς ξένω.
κεῖνο γάρ τις ἐρεῖ τῶπος ἰδών σ'. ἦ μεγάλα χάρις.
δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ. πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ πὰρ φίλων.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΛΕ.

ΠΑΙΔΙΚΑ.

ἀφηγηματικὸν ἐν προσφθέγξει.

Οἶνος ὦ φίλε παῖ λέγεται καὶ ἀλαθέα:
κἄμμε δὲ χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι.
κἠγὼ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω τὰ κέατ' ἐν μυχῷ
οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας
γινώσκω, τὸ γὰρ ἥμισυ τᾶς ζωίας ἔχω.
ζᾶ τὰν σὰν ἰδέαν. τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
χ' ὤταν μὲν σὺ θέλῃς μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
ἁμέραν, ὄκα δ' οὐκ ἐθέλεις τύ, μάλ' ἐν σκότῳ.
πῶς ταῦθ' ἅρμενα τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶ.
ἀλλ' εἴ μοι τί πίθοιο νέος προγενεστέρω,
τῶ καὶ λώιον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις.

πίνοισα καλιὰν μίαν ἐν ἑνὶ δενδρίῳ
ὅππη μηδεὶς ἀπίξεται ἄγριον ἑρπετόν.
νῦν δὲ τῷδε μὲν ἆμαρ ἄλλον ἔχεις κλάδον,
ἄλλον δ' αὔριον· ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον ματεῖς.
καὶ μὲν σοῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι·
τῷ δ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος,
τὸν πρᾶτον δὲ φιλεῦντα τριταῖον ἐθήκαο
ἀνδρῶν τῶν ὑπερηνορέων δοκέεις πνέειν.
φίλει δ' ὥς κε ζώῃς τὸν ὅμοιον ἔχειν ἀεί.
αἰ γὰρ ὧδε ποῇς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσεαι
ἐξ ἀστῶν. ὁ δέ τοι ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι,
ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,
κἀμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέω.
ἀλλὰ πεῖε ἐξ ἁπαλῶ στόματός σε παρέρχομαι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΛΖ.

ΔΑΦΝΙΔΟΣ, ΚΑΙ ΚΟΡΗΣ, Ο ΑΡΙΣΤΥΣ.

Δραματικόν.

Τὰν πινυτὰν Ἑλέναν πάρις ἥρπασε βουκόλος ἄλλος
μᾶλλον ἐμ' ἁ δ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἤδη φιλεῦσα.
Κ. μὴ καυχῶ σατυρίσκε κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν
Δ. ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Κ. τὸ στόμα μευ πλύνω καὶ ἀποπτύω τὸ φίλημα.

πλύνεις

πλύνεις χείλεα σεῖο. δίδου πάλιν ὄφρα φιλάσω. Δ.
καλόν σοι δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κώραν. Κ.
μὴ καυχῶ τάχα γάρ σε παρέρχεται ὡς ὄναρ ἥβη. Δ.
ἁ σταφυλὶς σταφίς ἐστι, καὶ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.
δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους ἵνα τοι τινὰ μῦθον ἐνίψω.
οὐκ ἐθέλω. καὶ πρίν με παρήπαφες ἡδέϊ μύθῳ. Κ.
δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσης. Δ.
τὴν σαυτῶ φένα τέρψον. οἴζυον οὐδὲν ἀρέσκει. Κ.
φεῦ φεῦ. τᾶς παφίης χόλον ἅζεο καὶ σύγε κώρα; Δ.
χαιρέτω ἁ παφία μόνον ἵλαος ἄρτεμις εἴη. Κ.
μὴ λέγε, μὴ βάλλησι καὶ ἐς λίνον ἄκλιτον ἔλθης. Δ.
βαλλέτω ὡς ἐθέλεις. πάλιν ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγει. Κ.
μὴ πιβάλλῃς τὴν χεῖρα· καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.
οὐ φεύγεις τὸν ἔρωτα τὸν, οὐ φύγε παρθένος ἄλλη. Δ.
φεύγω ναὶ τὸν πᾶνα. σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις. Κ.
δειμαίνω μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσει. Δ.
πολλοί με μνώοντο. νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἕαδε. Κ.
εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω. Δ.
καὶ τί φίλος ῥέξαιμι. γάμοι πλήθουσιν ἀνίας. Κ.
οὐκ ὀδύνην οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος ἀλλὰ χορείην. Δ.
ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἑοὺς τρομέειν παρακοίτας. Κ.
μᾶλλον ἀεὶ κρατέουσι. τίνα τρομέουσι γυναῖκες; Δ.
ὠδίνειν τρομέω, χαλεπὸν βέλος εἰλειθυίης. Κ.
ἀλλὰ τεὴ βασίλεια μογοστόκος ἄρτεμίς ἐστιν. Δ.

Κ. ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω.
Δ. ἢν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἷας.
Κ. καὶ τί μοι ἕδνον ἄγεις γάμου ἄξιον ἢν ἐπινεύσω;
Δ. πᾶσαν τὰν ἀγέλαν πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἑξεῖς.
Κ. ὄμνυε μὴ μετὰ λέκτρα λιπὼν ἀέκουσαν ἀπέλθῃς;
Δ. οὐ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα. καὶ ἤν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι.
Κ. τεύχεις μοι θαλάμους τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;
Δ. τεύχω σοι θαλάμους. τὰ δὲ πώεα καλὰ νομεύω.
Κ. πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα μὴν τίνα μῦθον ἐνίψω;
Δ. αἰνήσει σέο λέκτρον ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ.
Κ. οὔνομα σὸν λέγε τῆνο. σὺν οὔνομα πολλάκι τέρπει.
Δ. Δάφνις ἐγώ. Λυκίδας δὲ πατήρ. μήτηρ δὲ Νομαίη
ἐξ εὐηγενέων. ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.
* οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα πατὴρ δέ σοι ἐστὶ Μενάλκας.
Κ. δεῖξον ἐμοὶ ἔθεν ἄλσος. ὅπη σέθεν ἵσταται αὖλις.
Δ. δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥάδιναὶ κυπάρισσοι.
αἶγες ἐμαὶ βόσκεσθε. τὰ βουκόλα ἔργα νοήσω.
ταῦροι καλὰ νέμεσθε, ἵν' ἄλσεα παρθένῳ δείξω.
Κ. τί ῥέζεις σατυρίσκε τί δ' ἔνδοθεν ἅψαο μαζῶν;
Δ. μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω.
Κ. ναρκῶ ναὶ τὸν Πᾶνα τεὴν πάλιν ἔξελε χεῖρα.
Δ. θάρσει κώρα φίλα. τί μοι ἔτρεμες. ὡς μάλα δειλά.
Κ. βάλλεις εἰς ἀμάραν με καὶ εἵματα καλὰ μιαίνεις.
Δ. ἀλλ' ὑπὸ σοῖς πέπλοις ἁπαλὸν νάκος ἠνίδε βάλλω.

Κ φεῦ

φεῦ φεῦ. καὶ τὰν μίτραν ἀπέσχισες. ἐς τί δ' ἔλυσας, K.
τᾷ Παφίᾳ πρώτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω, Δ.
μίμνε τάλαν. τάχα τίς τοι ἐπέρχεται. ἦχον ἀκούω. K.
ἀλλήλαις λαλέουσι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι. Δ.
τὠμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος. εἰμὶ δὲ γυμνά. K.
ἄλλαν ἀμπεχόναν τοι τῆς σῆς τοι μείζονα δώσω. Δ.
φῂς μοι πάντα δόμεν τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης K.
αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν. Δ.
ἄρτεμι μὴ νεμέσα. Δ. σὺ δ' ἔγημας, κοὐκέτι πιστή. K.
ῥέξω πόρτιν ἔρωτι· καὶ αὐτᾷ βοῦν ἀφροδίτᾳ. K.
παρθένος ἔνθα βέβηκα γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφέρπω.
ἀλλὰ γυνή. μήτηρ. τεκέων τροφός. οὐκέτι κώρα. Δ.
Ὡς οἱ μὲν χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν,
ἀλλήλοις ψιθύριζον. ἀνίστατο φώριος εὐνή,
χἡ μὲν ἀνεγρομένη δ' ἔστιχε μᾶλα νομεύειν.
ὄμμασιν αἰδομένη. κραδίη δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη.
ὃς δ' ᾔει ταυρείας ἀγέλας. κεχαρημένος εὐνᾶς.
ἤιε.

Τῶν τοῦ Θεοκρίτου εἰδυλλίων

Τέλος.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἁ κατάπυκνος ἐκείνα
ἕρπυλλος κεῖται ταῖς ἑλικωνιάσι
ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν πύθιε παιὰν.
δέλφις ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσεν.
βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τράγος. οὗτος ὁ μαλός.
τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

ἄλλο.

Δάφνις ὁ λευκόχρως ὁ καλᾶ σύριγγι μελίσδων,
βουκολικοὺς ὕμνους, ἄνθετο πανὶ τάδε.
τοὺς τρητοὺς δόνακας. τὸ λαγωβόλον, ὀξὺν ἄκοντα
νεβρίδα τὴν πήραν, ᾇ πόκ' ἐμαλοφόρει.

ἄλλο.

Εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ δάφνι σῶμα κεκμακὸς
ἀμπαύων. στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς αὐ' ὄρη-
ἀγρεύει δέ τυ πάν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα πρίηπος
κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καταπτόμενος,
ἄντρον ἔσω στείχοντες ὁμόρροθοι. ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
φεῦγε μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον.

ἄλλο.

Τὴν αὐτὰν λαύραν τῶς αἱ δρῦες αἰπόλε κάμψας
σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον.

τρισκελὲς

τρισκελὲς αὐτόφλοιον ἀνούατον. ἀλλὰ φάλητι
παιδογόνῳ δυνατὸν κύπριδος ἔργα τελεῖν.
σακκὸς δ' εὐϊερὸς περιδέδρομεν. ἀέναον δὲ
ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
δάφναις καὶ μύρτοισι καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ.
ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι
ἄμπελος. εἰαρινῶ δὲ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη.
ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχεῦσι,
μέλπουσαι στόμασι τὰν μελίγηρυν ὄπα.
ἕζεο δὴ τηνεὶ, καὶ τῷ χαρίεντι πριήπῳ
εὔχε' ἀποστέρξαι τοὺς δάφνιδος με πόθους.
κεὐθὺς ἐπιρρέξειν χίμαρον καλόν. ἢν δ' ἀνανεύσῃ
τοῦδε τυχὼν ἐθέλω τρισσοθύην τελέσαι.
ῥέξω γὰρ δαμάλαν. λάσιον τράγον. ἄρνα τὸν, ἴσχω
σηκίταν. ἀΐοι δ' εὐμενέως ὁ θεός.

ἄλλο.

Λῇς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
ἁδύ τί μοι. κἠγὼν πακτίδ' ἀειράμενος,
ἀρξεῦμαι τι κρέκειν. ὁ δὲ βουκόλος ἄμμιγα θελξεῖ
δάφνις, κηροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
ἐγγὺς δὲ στάντες λασίας δρυὸς ἄντρου ὄπισθεν,
πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμεν ὕπνου.

ἄλλο.

Αδείλαιε τὺ θύρσι. τί τοι πλέον εἰ καταταξεῖς
δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος;
οἴχεται ἁ χίμαρος τὸ καλὸν τέκος. οἴχετ᾽ ἐς ἅδαν.
τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος·
αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι. τί τοι πλέον ἁνίκα τήνας
ὀστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας.

ἄλλο.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες ἐν ἁλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς
εὐρύμεδον, τύμβου τοῦδε θανὼν ἔτυχες.
σοὶ μὲν ἕδρα θείοισι μετ᾽ ἀνδράσι. τὸν δὲ πολῖται
τιμασεῦντι πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

ἄλλο.

Ηλθε καὶ εἰς μίλητον ὁ τοῦ παιήονος υἱὸς
ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνεσόμενος
νικίᾳ. ὅς μιν ἐπ᾽ ἦμαρ ἀεὶ θυέεσιν ἱκνεῖται·
καὶ τόδ᾽ ἀπ᾽ εὐώδου γλύψατ᾽ ἄγαλμα κέδρου·
ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποστὰς
μισθόν. ὁ δ᾽ εἰς ἔργον, πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

ἄλλο,

Ξεῖνε, συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ᾽ ἐφίεται ὄρθων,
χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις·
καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον. ἀντὶ δὲ πολλᾶς,
πατρίδος, ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

ἄλλο.

ἄλλο.

Ὑμῖν τοῦτο θεαὶ κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
τὤγαλμα ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρεινον
μουσικός. οὐχ * ἕτερός τις ἐρεῖ, σοφίῃ δ' ἐπὶ τῇδε
αἶνον ἔχων. μουσέων οὐκ ἐπιλανθάνεται, *ἕτερος.

ἄλλο.

Εὐθυνέος τὸ μνᾶμα. φυσιγνώμων ὁ σοφιστής
δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα,
χ' ὑμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦς
πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει πιθανὸς ὁ σοφιστής.
καί τις ἄκικυς ἐών, εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

ἄλλο.

Δαμομέλης ὁ χορηγὸς ὁ τὸν τρίποδ' ὦ διόνυσε
καὶ σὲ τὸν ἥδιστον θεῶν μακάρων ἀναθεὶς,
μέτριος ἦν ἐν πᾶσι. χορῷ δ' ἐκτήσατο νίκην
ἀνδρῶν καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὁρῶν.

ἄλλο.

Ἡ κύπρις οὐ πάνδημος. ἱλάσκεο τὴν θεὸν εἰπὼν
οὐρανίην ἁγνᾶς ἄνθεμα χρυσογόνας
οἴκῳ ἐν ἀμφικλέους. ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε
ξυνόν. ἀεὶ δέ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν,
ἐκ σέθεν ἀρχομένοισ' ὦ πότνια. κηδόμενοι γὰρ
ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

ἄλλος

Γνώσομαι εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον· ἢ καὶ ὁ δειλὸς
ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἶσον ὁδοιπόρος ἔχει.
χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος ἐρεῖς. ἐπεὶ εὐρυμέδοντος
κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

Εἰς ἀνακρέοντα.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον ὦ ξεῖνε.
σπουδᾷ· καὶ λέγ' ἐπὰν ἐς οἶκον ἔνθης.
ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν τέῳ
τῶν πρόσθ' εἴ τι περισσὸν ᾠδοποιῶν.
προσθεὶς δὲ χὤτι τοῖς νέοισιν ἅδετο,
ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

Εἰς ἐπίχαρμον.

Ἅ τε φωνὰ δώρειος χ' ὡνὴρ ὁ τὰν κωμῳδίαν
εὑρὼν ἐπίχαρμος.
Ὦ βάκχε χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ,
τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν.
Τὸν συρακόσαις ἐνίδρυνται πλωεισᾶ πόλει
οἱ ἀνδρὶ πολῖται.
Σοφὸν γὰρ εἶχε χρημάτων μεμναμένοις,
τελεῖν ἐπίχειρα.
Πολλὰ γὰρ ποτ' ἀν, ζοὰν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα
μεγάλα χάρις αὐτῷ.

Ἑπτὰς

Ἐπιτάφιος Κλείτας τροφοῦ Μηδείου.

Ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρείσσᾳ
μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ κἠπέγραψε Κλείτας.
ἑξεῖ τὴν χάριν ἁ γυνὰ ἀντὶ τήνων,
ὧν τὸν κοῦρον ἔθρεψε. ἔτι μὰν ἔτι χρησίμα καλεῖται.

Εἰς ἀρχίλοχον.

Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν
τὸν τῶν ἰάμβων, οὗ τὸ μυρίον κλέος
διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ.
ἦ ῥά μιν αἱ μοῦσαι καὶ ὁ δάλιος ἠγάπευν ἀπόλλων
ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο, κἀπιδέξιος·
ἔπεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

Εἰς ἀνδριάντα πεισάνδρου τοῦ τὴν ἡράκλειαν ποιήσαντος.

Τὸν τοῦ ζανὸς ὅδ' ὑμῖν υἱὸν ὠνὴρ
τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,
πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν,
πείσανδρος ξυνέγραψεν ὡ 'κ καμείρου.
χ' ὥσσους ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλους.
τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος ὡς σάφ' εἰδῇς,
ἔστασ' ἐνθάδε χάλκεον ποιήσας,
πολλοῖς μασὶν ὄπισθε κἠνιαυτοῖς.

Θεοκρίτου εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον.

Ἄλλος ὁ χῖος. ἐγὼ δὲ θεόκριτος ὃς τάδε γράψας
εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ συρηκοσίων
υἱὸς πραξαγόραο, περικλειτῆς τε φιλίνης.
μοῦσαν δ' ὀθνείην οὔποτ' ἐφελκυσάμην.

Τοῦ θεοκρίτου τῶν ἐπιγραμμάτων τέλος.

Περὶ

Δεῖ τὸν ἀναγινώσκοντα καὶ τὸν ἐξηγούμενον, μετὰ τὸ πρῶτον κῶλον. τὸ ἀνδρόθεα δῶρον ὁ φωκεὺς, τὸ τελευταῖον λέγειν. τὸ, ὤπασ᾽ ἐπειὸς πέλεκυν. εἶτα τὸ δεύτερον ἀπ᾽ ἀρχῆς, καὶ μετ᾽ αὐτὸ, τὸ δεύτερον ἀπὸ τέλους· καὶ οὕτως ἕως τοῦ μέσου· ὥστε τὸ μὲν τέλειον εἶναι, τὸν πέλεκυν ὃν ὁ ἐπειὸς ἀνατίθησι τῇ ἀθηνᾷ, κατασκευάσας τὸν δούρειον ἵππον. τὸ μέτρον χοριαμβικόν. ἀρξάμενον ἀπὸ καταληκτικοῦ ἑξαμέτρου, καταλῆγον δὲ εἰς μονόμετρον ἰαμβικόν. τὸ αὐτὸ δὲ μέτρον τῷ πτερυγίῳ, ἀλλὰ διαφέρει. καθότι ὁ μὲν πέλεκυς, ἔχει τὸ πρῶτον κῶλον πρὸς τὸ τελευταῖον συναπτόμενον· κατὰ διάνοιαν. τὸ δὲ πτερύγιον κατὰ τὸ ἑξῆς τῶν στίχων. δύναταί τις καὶ ἀπὸ τοῦ βραχυκαταλήκτου μέρους ἄρχεσθαι. εἶτ᾽ αὐτοῦ αὐταρκοῦς τὸ ἴσον, καὶ ἀκολούθως τοῖς μετ᾽ αὐτὸ τὰ ἴσα ἐπιφέρεσθαι, καὶ διασῶσαι τὸν νοῦν, ἀπὸ μὲν τοῦ δωδεκάρου ἀναβαίνων, ἀπὸ θατέρου εἰς τὸ δωδέκατον καταχωρῶν. γέγραπται μὲν εἰς τὸν ἐπειοῦ πέλεκυν.

ὅτι δῶρον τῇ ἀθηνᾷ ὁ φωκεὺς ἐπειὸς,
τῆς τέχνης καὶ ἐπινοίας χάριν ἀποτίνων, ἔθηκεν.

Θεοκρίτου πέλεκυς·

Ἀνδροθέα δῶρον ὁ Φωκεὺς κρατερᾶς μηδοσύνας ἦρα τίνων Ἀθανᾶ.
τᾶμος ἐπεὶ τὰν ἱερὰν κηρὶ πυρίπνῳ πόλιν ᾐθάλωσε.
οὐκ ἐναρίθμιος πηκὼς ἐνὶ προμάχοισιν Ἀχαιῶν.
νῦν δ' ἐς Ὁμήρειον ἔβα κέλευθον.
τρισμάκαρ ὃν θυμῷ
σὺν ὄλβος

σύ, εἴνων κληδὶς εἰσί. θεοῖς, ὡς εὗρε ῥοδδήγ γαιῶς πλύξοπα μοῦνος μέγα μολπῆς.

ὦ πᾶς ἐπειὸς πέλεκυν ᾧ πόκα πύργων θεοτεύκτων κατέρειπεν αἶπος
μέγαν ἰλιάδ' · δ' ἐστυφέλιξ' ἐκ θεμέθλων ἄνακτας.
ἀλλ' ἀπὸ κρανᾶν καθαρῶν νᾶμα κόμιζε δύσκλεής.
σὺν χάειν ἁγνὰν πολύβουλε Παλλάς
ἵλαος ἀμφιδερχθῆς
ἀεὶ πνέσ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΤΕΡΥ-
ΓΙΟΥ.

Τούτου ἡ ἀνάγνωσις δύναται ὡς γέγραπται γίνεσθαι, ἕνεκά γε τοῦ νοῦ. ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ μέτρα, ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐπὶ τὸ ἔσχατον ἔρχῃ ἵνα τὰ ἀλλήλοις ἀντίστροφα ᾖ μετ' ἀλλήλων. αὐτὸς γὰρ κελεύει, τὸ πρῶτον ἀναγνόντας εἶτα τὸ πανύστατον προφέρεσθαι καὶ ἀνὰ λόγον ἄνωθεν τὸ δεύτερον. καὶ οὗτος ὁ τρόπος ἕως ἂν ἀφίκῃ ἐπὶ βραχύ. ὁ δὲ λόγος, λέγων μὲν ὁ ἔρως. ὁ δὲ νοῦς, οὗτος ἅπας ἔχει· ὁρᾶς με τὸν γῆς τε ἄνακτα καὶ τὸν οὐρανοῦ ἄλλα ἑδράσαντα. μὴ φροντίσῃς εἰ τηλικὸς δὲ ὢν, τέλειον ἔργον ποιῶ. τότε γὰρ ἐγενόμην ὅτε ἡ ἀνάγκη ἦρχε. καὶ πάντα ὑπείκει ταῖς αὐτῆς γνώμαις, ὅσα ἕρπει διὰ ἀέρος καὶ αἰθέρος. οὐκ εἰμὶ ὁ ἀφροδίτης υἱός. ἀλλὰ καλοῦμαι ἔρως, ὃ οὐδὲν ἔπραξα βίᾳ, ἀλλὰ τὰ πάντα πραΰνω πειθοῖ. ὑπέπληξαν δέ με ἡ γῆς καὶ θαλάσσης μοχοί. καὶ οὐρανός. τῶν ἐγὼ τὸ ἀρχαῖον ἀφειλόμην σκῆπτρον, καὶ ἐδίκαζον θεοῖς. ἔχει δὲ νοῦν, κἂν ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐπὶ τὸ ἔσχατον ἔρχῃ ὡς προείρηται. ἀκμονίδην δὲ λέγει τὸν οὐρανόν. γαῖα μὲν γὰρ ἄκμονα ἔτικτεν. ἀπὸ δ' ἄκμονος ὁ οὐρανός. αὐτὸς δὲ ἐστὶν ὅρος ὑπὲρ ἑαυτοῦ λέγων, ὅτι πάντα αὐ-

τῷ εἴκει. καὶ τὰ ἐπὶ τῇ γῇ, καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ.
ἄλλως. τὸ σχῆμα τοῦ πτερυγίου οὐκ ἔχει ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐπὶ τὸ ἔσχατον τὴν ἀνάγνωσιν ὡς ἐπὶ τοῦ πελέκεως, καὶ τοῦ ὠοῦ. τὸ μέτρον τοῦ πτερυγίου, καὶ τοῦ πελέκεως, χοριαμβικὸν, κατὰ στίχον ὑφαιρουμένης συζυγίας.

Λεῦσσέ με τὸν γᾶς τε βαθυτέρου ἄνακτ' ἀκμονίδαν ἀλλύδις ἑδράσαντα.
μηδὲ τρέσῃς εἰ τόσον ὢν, δάσκια βεβριθότα λαχνᾷ γένεια.
τᾶμος ἐγὼ γὰρ γενόμαν, ἁνίκ' ἔκειν' ἀνάγκα.
πάντα δ' ἐκ τάσει καὶ φυλαῖσι λυγραῖς
ἕρπεθ' ἅπανθ' ὅσ' ἕρπει
δι' αἴθρας

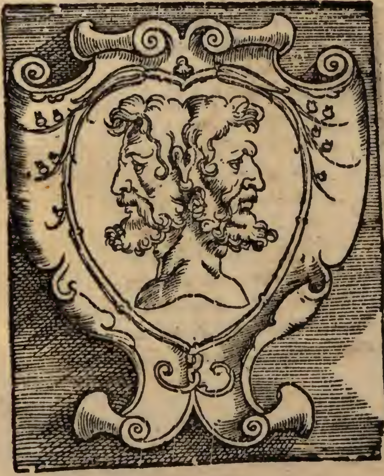
C +

χάους τε.
οὔτι γε Κύπριδος παῖς,
ὠκυπέτας δ' ἄρεος καλέομαι.
οὔτε γὰρ ἔκεινα βίας. πραΰνω δὲ πειθοῖ.
εἶκε τέ μοι γαῖα θαλάσσας τε μυχὸς οὐρανός τε,
τῶν δ' ἐγὼν ἐκνοσφισάμην ὠγύγιον σκᾶπτρον κραῖνον δὲ θεοῖς θέμιστας.

Θεοκρίτου βωμός·

εἶμ' ἄρ σενοσ μεσή τασ
πόσισ μέροψ δίσαβος·
οὐ σκύνασ ἶνισ ἐμπούσασ μόρος·
ὀβού τα καὶ κυνὸς τεκνώ ματοσ·
χρυσοῦσ ἀΐτασ, ἅ μος εὖ ἄνδρα
τὸν γυιοχαλ κόνου ρον
ἔρσαι σεν ὃν ἀπά τωρ
δίαυθυ νοσ μόρη σε μὴ
πρόρρι πτος ἐμὸν δὲ τεῦ-
μα θρή σασ θεο κρίτοι
σκτάν τασ τριε σπέροι·
νοκάν τας ἀΐ ξεν ἀ-
κύ ξασ. χάλε ψε γῆ-
νι ὦ συρ γα στρὸς ἐκ
δὺς γῆ ρασ τὸ δ' ἐ λλινεῦν
τ' ἔναμ φικλύστω. πανός τε μα-
τρὸσ εὐ νέτασ φὼρ δίζω οσ ἶ-
νισ τ' ἀνδροβρῶ ροσ ἰ χλορά σασ ἠρ ἀρ-
δίων ἐς τευ κεῖν' ἅ [illegible] ξίπορ θορ.

ἐνετυπώθη ἐν ἀγκῶνι παρὰ Ἰανοῦ
τοῦ σικελίω. ἔτει ἀπὸ τῆς
θεογονίας. α. φ. λ.

FINE